

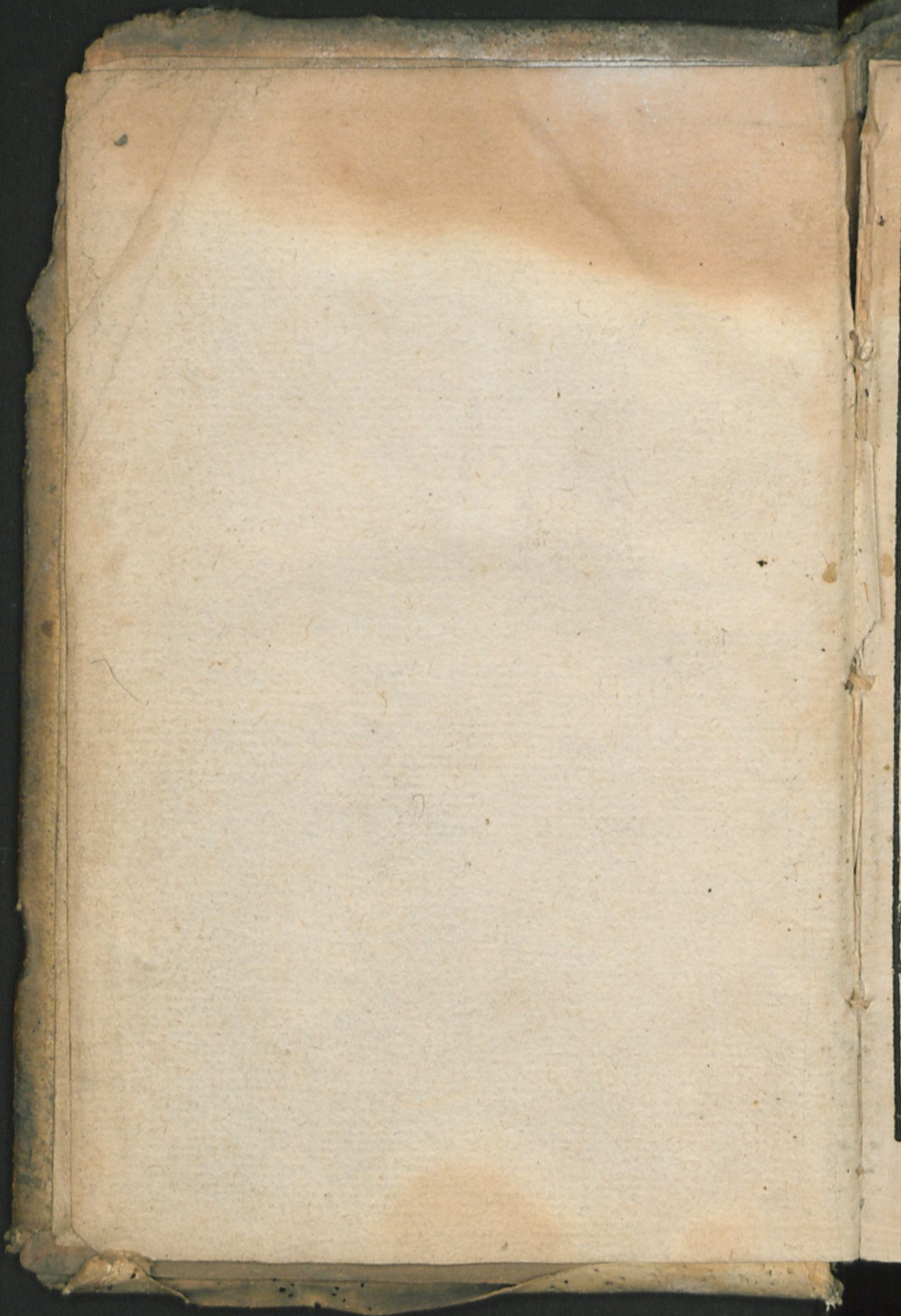
UNIVERSITÄT
MAGDEBURG

271

1685

XVII, 283.

MARGARI-
TA THEOLO-
GICA.

CONTINENS PRAECIPVOS LO-
cos doctrinae Christianae, per quaesti-
ones breuiter & ordine expli-
catos, omnibus Pastori-
bus, Verbi preco-
nibus, &
Ecclesiae ministris
summè utilis & necessaria.

A V T O R E I O A N N E S P A N G E-
bergo Herdessiano, apud Northu-
sianos Verbi ministro.

Cum Praefatione D. Gasparis
Crucigeri.

GM

SMC

ANNO M. D. XLVIII.

Accipite haec animis ex pectore discite toto

GM

GMH

AD DOMINICI GREGIS
PASTORES IOANNIS SPAN-
GEBERGII HEXASTI-
CHON.

Quisquis es ad Christi sanctū delectus ouile,
Pastorisq; boni nobile nomen habes,
Huc ades, hic ueram pascendi tradimus artem,
Et quæ Christigenis pasca danda uiris.
Quisquis es & Christi pastoris de grege, non est,
Quod metuas rabidi dogmata falsa lupi.
Non hic offendes lolium, nec pabula Circes,
Non hic humani spurca uenena luti,
Sed uerum Christi uerbum, sacrataq; patrum,
Et quæ sunt sacris eruta scripta libris.
Hæc dedit egregius syncero corde Melanthon,
Consule communes, pastor amice, Locos.

ILLVSTRISSIMO PRIN-

CIPI ET DOMINO, D. PHI-

lippo, Duce Brunsvicensi, &c.

Domino suo clemen-

tissimo S.

FFLAGITARVNT iamdu-
dum (clarissime Princeps,)
quidam ex tuæ Celsitudinis
ditione uerbi diuini præco-
nes, ut ad subscriptas quæstio-
nes, præcipua Theologicæ dis-
ciplinæ capita continentés, bre-
uissime, idè ex solidis scriptu-

ris, responderem : quo sacrarum literarum cultores, nunc primum sacris initiati, & in pastorum gregem adscripti, haberent breuem quandam sui officij formulam, quomodo scilicet pabulo salubriori commissum sibi gregem Dominicum pascere & curare possent. Quæ res tametsi difficilis fuerit & laboriosa, præsertim homini alioqui occupatissimo, nolui tamen me ab humanitate tam alienum præstare, ut tot & tantis amicis rogantibus, pigeret, uel unius anni, ne dicam mensis, subire laborem: præsertim cum possem hoc quantum locumq; labore iuuare studia, promouere pietatem, & patriæ quoq; ingens ornamentum adferre. Si enim munus honestum est, & pium, bonis literis iuuentutem instituere, quis dubitat, multo honestius & fœlicius esse pastoris officium, in quo nedum pueri, sed & omnium ætatum homines,

EPISTOLA

ad Christi gloriam perducuntur? Vbi autem diu
 mecum disputassem, cuius iudicium & eruditio-
 nem in hoc negotio potissimum amplecterer, suc-
 currebat unicum huius nostri sæculi decus, D. Phi-
 lippus Melanthon, qui in hanc rem Locos com-
 munes tanto spiritu congescit, ut procul dubio
 omnes, qui in Concionatorum numerum sunt
 uocati, deinceps præter negotium rectius, & ma-
 iore fruge sunt declamaturi. Huius igitur uerba,
 utpote ex omni parte absolutissima, ne post Home-
 rum Iliada canere uidear, lubens adscripsi. Si quid
 in ea re peccatum est, spero mihi ab autore ueni-
 am dari, quando id non iniquo animo, sed iuuan-
 dæ pietatis studio sit factum. Utinam omnes qui
 nunc ab alto pulpito declamant, mordicus eius
 autoris uerba & sententias teneant, forsassis in
 maiori tranquillitate fuerint res Ecclesiæ. Vide-
 mus enim passim in Academijs, collegijs & mo-
 nasterijs multos esse, qui hoc ueræ pietatis studi-
 um damnant, huic sancto religionis negotio ob-
 strepunt, quos oportuit, utpote qui se capita & co-
 lumnas Ecclesiæ gloriantur, in prima acie stetisse,
 hi nullum non mouent lapidem, ut pietatem pas-
 sim reslorescentem opprimant, & eos, qui hanc in-
 uulgus spargunt, penitus e medio tollant. Con-
 trà uidemus pietati & rectis studijs nusquam plus
 honoris, plus præmij, plus dignitatis esse, quàm apud
 priucipes. Sic enim sunt (laus Deo) aulæ quorun-
 dam principum, ut præ his, ipsæ etiam scholæ, &
 Episcoporum curiæ frigeant. Quando igitur tua
 Celsitudo

DEDICATORIA.

Celsitudo, Princeps clarissime, non tantum Principum, sed regum quoque sanguine orta, inclytos à domino Deo accepit regulos, optimi patris optimos filios, pietatis & ueræ sapientiæ studiosos, dignum iudicavi, tuæ Celsitudini hanc lucubratiunculam, qualis qualis est, dedicare, ut tuæ Celsitudinis pastores, à quibus in hanc palestram prouocatus sum, per tuam Celsitudinem habeant, quo se oblectent & exerceant. Delectentur alij spinosis & sophisticis argutijs: tuæ Celsitudinis pastores antiquam illam genuinam atque ueram Theologiam apprehendant: tum fiet, ut omnigenam Christianæ pietatis doctrinam planè assequamur. Sinant alios aucupari Sacerdotia, Præbendulas, & ut uocant, Beneficia impietatis irritamenta: sinant alios ambire opes, uoluptates, & noctes diesque agere in culcitris: Tuæ Celsitudinis pastores dent operam, ut plantent, ut irrigent, ut ædificent Ecclesiam Dei: Tum speramus fore, ut tandem emicet ac uincat ueritas. Hi uerò qui nunc suis sycophantijs pietatis doctrinam inficiunt, & pseudodoctrinis conscientias illaqueant, dabunt certò poenas. Nos interim precemur illis mentem meliorem dari, ne semper, quod hætenus faciunt, uiuant *αθεοι*. Tua Celsitudo hoc quicquid est laboris, boni consulat. Quam Deus Optimus Max. nobis diu seruet incolumem. Datum Northusiæ, in ferijs natalitij Christi. ANNO M. D. LXL.

Tuæ C. deditissimus Ioan.
Spangenberg.

CASPAR CRVCIGER

LECTORI S. D.

VM fit amplissimum omnium munus in terris, & summa functio, docere Euangelium Christi, & pascere Ecclesiam, quam Deus sanguine suo acquisiuit: summa religione ac ueneratione ad id ministerium accedere, & magno studio præparare sese debebant omnes, ut ad rem tantam uenirent, instructi ijs dotibus, quas in pastore, seu doctore Ecclesiæ requirit Paulus: inter quas præcipuum est, quòd præcipit, ut qui præficitur gubernationi Ecclesiæ, sit *διδάσκων*, id est, qui nō solum ipse norit doctrinam Christianam, sed etiam idoneus sit, ad alios docendos, & doctrinam, quam tenet, recte & feliciter populo tradere possit. Horum utrumque magnum est, & requirit acre studium & curam. Primū enim necesse est, ut alios docturus, ipse domo afferat bene cognitam, ac multum & diu meditatam summam doctrinæ Christianæ, ita ut non solum generalia quædam capita & sententias uulgo etiam iactatas, utcunque meminerit, sed totam doctrinam, ac singulas eius partes, & uelut articulos exquisite perscrutatus, earum summam animo comprehensam & inclusam secum circumferat, ut ubi opus sit, habeat, quod uelut diligens & bonus paterfamiliās ex instructo pœnu depromere, et in usum proferre possit. Deinde adiungenda est & in docendo prudentia, & dexteritas quædam, ut apte

AD LECTOREM.

ap̄tē, proprie ac perspicuæ ea tradat. Ad hanc facultatem opus est etiam instrumentis aliarum artium, præsertim cum incidunt controuersiæ, & refutandæ sunt opiniones, quæ non consentiunt cū pura doctrina Euangelij. Vbi danda est opera, ut ostensis fontibus, & prolatis ueris rationibus, & scripturæ testimonijs, conscientiæ euoluantur ex erroribus & perplexitate, & confirmentur in uera doctrina. Hæc omnia postulant acre & indefessum studium, assiduam lectionem & meditationem scripturarum, item adminicula aliarum artium, quæ sunt necessariae ad eruditè ac dextrè explicandos difficiliore locos, & de quibus est aliquid controuersiæ. Quare magna habenda est gratia ijs, quos Deus singulari beneficio his temporibus excitauit, ad restituendam Ecclesijs puram doctrinam Euangelij: quiq; indefesso studio, nec sine magnis sudoribus elaborarunt, ut ueram doctrinam ex illis densissimis tenebris superioris sæculi erutam, & ex immensa confusione ac perplexitatibus euolutam, sine ambiguitate & sophistica, lanè & explicatè traderent, & ad adiuuanda bonorum studia, summam doctrinæ Christianæ per partes & methodum contractas, ubi integrè & conspici & comprehendendi possent, tradiderunt. Sed uicissim detestanda est nonnullorum perdita socordia & ignauia, quæ reliqua est, ex illa inueterata superioris sæculi negligētia & inscītia, cum abiecto omni studio cognoscendæ uere doctrinæ ex ipsis fontibus scriptæ, doctrina obruta est nugacissimis

EPISTOLA

cissimis sophistarum disputationibus, & in uulgo omnia plena fuerunt stulta superstitione & extrema inscitia, culpa illorum, qui cum præesse deberent Ecclesijs, uentris & quæstus causa, omnia studia ad imposturas & suam tyrannidem comparata habuerunt. Eodem modo etiã hoc tempore in quibusdam, cum doctrina Euangelij in clarissima luce fœlicissime tradita extet, tamẽ tanta est ignauia, ut nolint adhibere mediocre studium, ut uel alijs eam tradant, uel ipsi saltem rectẽ percipiant. Tales quid aliud dicas, q̃ uentres, & Epicuri de grege porcos? potius haris, q̃ aris & templis præficiendos. Paulus Timotheum discipulum prædicat, q̃ ab infantia sacras literas didicerit, quòd sibi docti ac gubernãti Ecclesias, assiduus comes adhæserit. Et tamen sic instructo q̃ diligenter præcepta dat, ut studio excitet donum sibi datum, ut intentus sit lectioni, doctrinæ, exhortationi, ut sollicite studeat, seipsum exhibere Deo operarium nõ erubescendum, recte secantem uerbum ueritatis: deniq̃ ut studeat, quo ipsius profectus manifestus omnibus fiat. Quanto magis nos acuerẽ studium & curam debeamus, & excutere istum nostrum ueternum, cogitantes animo & magnitudinem nostri ministerij, quod proprie est cœleste ac diuinum, & quã rationem nos reddere oporteat Deo quas pœnas daturi simus, si in tanta functione negligentes ac parum fideles fuisse, reperiemur. Magna res est, & procul supra captum humanæ rationis posita, doctrina Euangelij: quare ad hæc
sacra

AD LECTOREM.

facra reuerenter accedendū est, & afferenda mens
ardens cupiditate & studio hæc arcana cognoscen-
di. Sed studio ac meditationi coniungenda est in-
uocatio, ut spiritus sanctus mentes nostras sua luce
perfundat, ut hæc sanctissima mysteria compre-
hendere possimus, utq; adsit ministerio nostro, &
illud gubernet ad gloriam Dei & salutem Eccle-
siae. Ita cum fructu & fœliciter uersabimur in hoc
sanctissimo munere: nam in illis efficax esse uult
spiritus sanctus, qui adhibent studium & curam,
non in ociosis & securis. Sed desino hæc persequi,
nō enim institui iustam adhortationem. Hæc bre-
uiter dixi, admonendorum imperitorū causa, ut
accessuri ad ministerium docendi, diligentius se
præparent, ut ueniant instructi quadam perfecti-
ore doctrina, quàm ferè in uulgo esse solet. Ac bo-
nam operam nauauit Ioannes Spangenbergius,
qui ut adiuuaret imperitorum studia, præcipua
capita & partes doctrinae ex Locis communibus,
æditis à uiro doctis. Philippo Melanthe, con-
traxit in quæstiones, ut in promptu sit, unde pe-
tant studiosi, quid de singulis respondendum
sit. Itaq; hunc libellum studiosis com-

mendo. Bene uale, Lipsiæ Ka-

lend. Ianuarij. Anno

M. D. XL.

A 5.

DE PASTORE
QVID EST PASTOR
ECCLESIAE?

EST persona legitimè uocata, autoritate & mandato diuino, ad curam animarum sibi commissi gregis, ut tradat doctrinam Euangelij, & administret Sacramenta.

Quod est officium Pastoris?

Est fideliter gubernare sibi commissam Ecclesiam ministerio uerbi & Sacramentorum, & arcere falsam doctrinam & scandala.

De hoc officio præcipit Paulus Acto. 20. Attendite uobis & uniuerso gregi, in quo posuit uos spiritus sanctus, ut pascatis Ecclesiam Dei, &c.

Quid requiritur in pastore, ut sit idoneus?

Primum ut habeat uocationem & mandatum. Secundo, ut sit rectè institutus in doctrina Euangelij, & teneat certam formam Christianæ doctrinæ ex scriptura sacra, & eam pure, proprie & perspicue tradere possit: Sicut Paulus præcipit, Episcopum esse didacticum, id est, idoneum ad docendum. Et Timotheum iubet tenere ὑποτύπωσιν, seu formam sanæ doctrinæ.

Tertio, ut in docendo adhibeat fidem & prudentiam: ac norit, iuxta præceptum Pauli, rectè secare doctrinam pietatis: ut & in tradenda doctrina prudenter ostendat discrimina & fines inter Euangelium & alias doctrinas: & erudite sciat

con-

ET VOCATIONE.

confirmare articulos & capita doctrinae, & refellere falsas opiniones & dogmata, quae habent aliquid impuri, collata ad uerbum Dei.

Item, ut in gubernando & regendis conscientijs adhibeat prudentiam & curam, ut rudes instituantur, ut doceat & euoluat ex erroribus ambigentes & perplexos, confirmet imbecilliores, ut corrigat & reuocet errantes, ut peccantes arguat & castiget, ut perterrefactos & afflictos consoletur, &c.

Quarto, ut uita & exemplo fidei ac bonorum operum praecat populo. Sicut Paulus praecipit Timotheo: Esto typus fidelium, &c. Et Petrus: Fiat is typi, seu forma gregi.

Quaestio est legitima uocatio?

Est autoritate & mandato Dei aliquem adhiberi ad ministerium.

Quomodo fit uocatio?

Duplex est modus uocationis. Quaedam fit immediate à Deo. Haec est proprie prophetica & Apostolica. De qua ait Paulus, se nec ab hominibus, neq; per homines uocatum esse.

Alia fit à Deo, seu mandato diuino, sed per homines: Sicut erant, quos scriptura uocat filios Prophetarum, hoc est, discipulos, qui à Prophetis instituebantur, ut & ipsi idonei essent ad docendum. Ita ab Apostolis constituti sunt Episcopi & pastores Ecclesiarum, & postea ab Ecclesia eliguntur & ordinantur ministri.

EA

Est ergo & hæc legitima Vocatio, & uere diuina, cum de autoritate Ecclesiæ, aut eorum, quibus Ecclesia committit iudicium, commendatur alicui ministerium,

Est ne licitum petere ministerium?

Respondeo: Interest inter petitionem & ambitionem. Nam ambitio simpliciter prohibita est.

Quid est petitio?

Est deferre suam operam Ecclesiæ, sic tamen, ut relinquant liberum iudicium, an sis idoneus ijs, ad quos pertinet cognitio. Ergo qui sic petit, non ambit, sed tantum significat suam uoluntatem. Quod si ab Ecclesia uocetur, & iudicetur idoneus, non recuset suscipere labores & pericula, quæ sunt in ministerio.

Econtra, ambitio est, cum aut per arrogantiam, aut alia cupiditate, aut propter uentrem tantum, sese aliquis ingerit, non expectans iudiciũ, nec uolens periclitari, sed pugnat pecunia, & alijs artibus.

Sed uera petitio, quæ fit sine ambitione, laudanda est, & ad eam inuitandi sunt pij. Multum enim habet boni.

Primum, quod expedit multos esse, qui instituantur ad ministerium, ut eorum possit esse usus in Ecclesia.

Deinde expedit, multos esse, qui petant, ut Ecclesia norit uoluntatem eligendorum, & possit habere delectum.

Ter-

ET VOCATIONE.

Tertio, in hoc ipso uirtus est modestiæ, quòd qui petunt, submitunt se iudicio Ecclesiæ, & periclitantur de sua existimatione.

Postremo, hoc ipsum acuit diligentiam & studium in petituris, ut maiore cura præparant sese ad ministerium.

Quo testimonio probas, quod sit licitum, sic petere ministerium?

Paulus 1. Timot. 3. inquit: Si quis Episcopatum expetit, bonum opus desiderat. Item 1. Corin. 14. Appetite spiritualia, magis autem, ut prophetetis.

Quid debet propositum esse suscepturo ministerium?

Primum, dignitas & amplitudo ministerij. Est enim summa functio, sic petete ministerium, quo nullum maius excogitari potest, adeoque proprie diuinum. Ideo Paulus id ornat summis preconijs: uocat eos qui docent Euangelium, Dei ministros: item Dei cooperarios & adiutores, &c. Debetur ergo huic ministerio summa reuerentia, & maxima religione ac studio decet ad id accedere.

Secundo, considerari debet uoluntas & mandatum Dei: quia Deus reposcet rationem pro animabus, & horribiles pœnas minatur ijs, qui non fideliter faciunt suum officium, sicut sæpe docet scriptura, Ezechi. 33. Et Christus in parabolis, de seruo nequam. &c.

Tertio, promissiones premiorum: quia Deus pollicetur ingentia præmia ijs, qui fideliter præ-
sunt

DE PASTORE

5
sunt ministerio, sustinent labores, odia & pericula propter ministerium, sicut inquit Christus: Beatus est seruus ille, quoniam super omnia constituet eum Dominus suus. Et Petrus: Recipietis coronam glorie immarcescibilem.

Quæ est summa doctrinæ Christianæ tradendæ in Ecclesiâ?

Hanc aptissime complexus est Christus, Lucæ ultimo, cum inquit: Ite prædicantes in nomine meo pœnitentiam & remissionem peccatorum.

Est ergo summa ministerij Ecclesiæ in hoc, ut doceatur pœnitentia & remissio peccatorum.

Quæ est petitio summaria totius Scripturæ?

Eadem duæ sunt partes. Est enim aut doctrina præcipiens quid sit faciendum, & arguens peccata. Aut est doctrina de remissione peccatorum. Hæ duæ partes uocantur Lex & Euangelium.

DE LEGE.

Quid est Lex?

Est doctrina præcipiens, quales nos esse, quæ facere, quæ omittere oporteat.

Quotuplex est Lex?

Prima diuisio: Leges aliæ sunt diuinæ, aliæ humanæ.

Quid

Quid est lex diuina?

Quæ instituta est à Deo, & præcipit non tantum de externis actionibus, sed requirit etiam interiores motus cordis, adeoq; perfectam obedientiam erga Deum, & damnat eos, qui illam non præstant.

Quid est lex humana?

Quæ instituitur humano arbitrio, & præcipit de externis actionibus & officijs.

ALIA DIVISIO.

Legum aliæ sunt naturales, aliæ positivæ. Hinc vulgo recensentur tres species, Lex naturæ, lex diuina Mofi, lex humana.

Quid est lex naturæ?

Est notitia legis diuinæ, naturæ hominis à Deo impressa, qua intelligit esse Deum, esse conditorem & gubernatorem, bonum & iustum esse, bene facere iustis, & punire iniustos, & ei deberi obedientiam. Item colendam esse societatem humanam, parentibus esse obediendum, homines diligendos, iuuandos, neminem lædendum, iuxta illud: Quod tibi fieri non uis, alteri ne feceris.

Quæ est lex diuina?

Hanc uocamus legem traditam per Mosen.

Quotuplices sunt leges Mosaicæ?

Triplices, Morales, iudiciales, et cæremoniales.

Quid est lex moralis?

Est doctrina præcipiens de perfecta obedientia

tia erga Deum, seu de uita & bonis operibus erga Deum & omnes homines.

. Vbi traditur lex moralis?

Breuis & perfecta descriptio continetur in decem præceptis, propositis populo Israëlitico per Moſen, quæ uocamus Decalogum.

Quid interest inter Legem naturæ & legem moralem, seu Decalogum?

Leges naturæ sunt leges diuinæ, & plane eadem, quæ in decalogo, hoc est, in scripta lege moralis continentur.

Quare igitur tradita est lex Moſi, cum antea esset lex Naturæ?

Etsi illud lumem, & illæ notitiæ inditæ menti hominis ante lapsum, in natura nondū corrupta, erant certæ & integræ, & habebant firmum assensum, tamen postea ualde obscuratæ sunt uicio originis, & est infirmus assensus, sæpe etiam excutuntur dubitatione, & propemodum obliterantur. Ideo Deus addidit legem scriptam, ut lex naturæ uoce diuina renouata, clarior & illustrior redderetur. Simul etiam, ut extaret testimonium uerbi Dei, quòd hæc notitia naturalis sit lex Dei.

Quomodo possunt distribui Leges naturæ?

Decalogus est aptissima methodus omnium legum naturalium, adeoq; ipsa distributio & explicatio

plificatio legum naturæ. Non igitur potest inueniri aptior distributio, quàm explicatis ordine præceptis Decalogi.

Obligat ne Decalogus omnes homines?

Etsi Lex Mosis est abrogata, nec obligat gentes, tamen quia Decalogus nihil aliud est, quàm reuelatio & explicatio legis naturæ, ideo manet Decalogus, & obligat omnes homines. Non quia à Mose traditus est: sed quia est interpretis illius æternæ uoluntatis Dei, quæ est ipsa lex naturæ.

Quæ est partitio Decalogi?

Duæ sunt tabulæ. Prior continet præcepta de uita spirituali, quales esse debeamus erga Deum, seu de ijs operibus, quæ proprie agimus cum Deo, & describunt uerum ac proprium cultum Dei.

Secunda continet præcepta de uita politica inter homines, quales debeamus esse erga proximum.

Recita Decalogum.

1. Non habebis deos alienos coram me.
2. Non assumes nomen domini Dei tui in uanum.
3. Memento, ut diem Sabbati sanctifices.
4. Honora patrem tuum, & matrem tuam, ut sis longeuus super terram.
5. Non occides.
6. Non mœchaberis.
7. Non furtum facies.

B

8 Non

DE DECALOGO.

- 8 Non loqueris contra proximum tuum falsum testimonium.
9 Non concupisces domum proximi tui.
10. Non desiderabis uxorem eius, non seruum, non ancillam, non bouem, non asinum, nec omnia, quæ illius sunt.

Quid præcipiunt hæc mandata Decalogi?

Primum præcipit cultum Dei internum, scilicet, uerum & perfectum timorem, uerã & perfectam fiduciam, perfectam dilectionem Dei.

Secundum præcipit cultum exteriorem, usum nominis Dei: nempe inuocationem, gratiarum actionem, prædicationem uerbi Dei, & confessionem. Hæc sunt sacrificia laudis.

Tertium præcipit ministerium Verbi sancti colendum, & cæremonias diuinitus datas, propter ministerium conseruandas esse, ut aliqua tempora audiendo Verbo, & per Cæremonias exercendo, tribuamus.

Quartum præcipit obedientiam erga parentes & magistratus. Et complectitur hoc præceptum summas uirtutes, scilicet, diligentiam in parendo, seruire uocationi, modestiam, pietatem erga parentes, erga rempublicam, & similes uirtutes.

Quintum præcipit, neminem lædere, prohibet uindictæ cupiditatem, odia, inuidentiam, & similes affectus. Et complectitur multas uirtutes, uidelicet

videlicet, iustitiam, mansuetudinem, constantiam
patientiam, & clementiam.

Sextum approbat coniugium, & prohibet ab
stinere ab aliena. Complectitur uirtutes, castita-
tem, temperantiam, continentiam, sobrietatem,
& similes.

Septimum munit rerum proprietates, prohi-
betq; abstinere à rebus alienis. Complectitur par-
simoniam, liberalitatem, sedulitatem, & diligen-
tiam.

Octauum munit iudicia, requirit ueritatem
pactorum & testimoniorum.

Nonum & decimum addunt declarationem
reliquis præceptis, quòd non solum externa fa-
cta, sed etiam mali affectus prohibeantur, & qd
accusetur concupiscentia.

Quæ sunt leges Mosaicæ iudicia-
les, siue forenses?

Quæ præcipiunt de ritibus coniugiorum, de
successionibus, de pœnis delictorum, & similibus
rebus forensibus. Hæc ad Christianos non per-
tinent, nisi si quæ in illis sunt naturales: ut, cū pro-
hibentur cognatorum & certorum affinium cō-
nubia: reuerentia enim sanguinis debet obserua-
ri ab omnibus gentibus, & omnibus sæculis. Nā
& Cananæi deleti sunt propter incestas libidi-
nes, quòd duxissent cognatas.

Quæ sunt Leges Cæremoni-
ales?

Quæ præcipiunt de Templo & ritibus sacrorum, qui ritus Iudæos separant à gentibus. Ab his legibus Christiani sunt liberi. Hoc tamẽ uult Deus, ut aliquo tempore cæremonias diuinitus traditas, usurpemus, & ad ministerium Verbi cõueniamus. Nulla enim res magis necessaria est, quàm ministerium uerbi Dei.

Quis est affectus legis diuinæ?
& quot sunt eius officia?

Tria. Primum, Lex coërcet omnes homines disciplina quadam. Hinc Paulus ait: Lex est iniustus posita. Et rursus: Lex est pædagogus in Christum. Ad hanc disciplinam ordinauit Deus Magistratum, legis doctrinam, pœnas, calamitates humanas, &c.

Secundum ostendit peccata, accusat & perterrefacit, & damnat conscientias. Hinc ait Paulus: Per Legem agnitio peccati. Item: Lex iram operatur. Item: Per legem peccatum fit excellenter reum. Item: Aculeus mortis peccatum, uirtus autem peccati Lex.

Tertium docet, quænam opera placeant Deo, & præcipit certa opera, in quibus obedientiam erga Deum exerceamus. Nam etsi liberi sumus à Lege, quod ad iustificationem attinet, tamen qd ad obedientiam attinet, manet Lex: nam iustificatos necesse est obedire Deo.

Potest ne homo suis uiribus Legem Dei præstare?

Nihil

Nihil minus. Non satis fit Legi diuinæ per opera nostra exteriora, ut Scholastici docent, nec etiam per conatum interiorem uoluntatis, sine fide & spiritu sancto. Sed Christus est consummatio Legis, hoc est, Lex sine Christo nihil prodest.

Potest ne homo iustificari
per Legem?

Minime. Paulus enim detrahit Legi iustificationem in hac corrupta natura: quia nemo naturæ uiribus legi satisfacit. Qui ergo non sunt reconciliati fide, etiã si aliqua legis opera faciunt, tamen non possunt Deo placere: semper enim accusantur à lege, & manent in dubitatione & desperatione.

Cur ergo traditæ sunt Leges Mo-
saicæ, si non iustificant?

Ideo traditæ sunt, ut discernerent Israëlitas à reliquis gentibus, usq; ad prædicationem Christi. Voluit enim Deus segregare hunc populum à cæteris gentibus, ut certus aliquis populos esset, in quo nasceretur Christus, & in quo conseruentur promissiones, & extarent certa testimonia de Verbo Dei, ideo etiam tantis miraculis populus iste eductus est ex Aegypto. Quanquam igitur Israëlitæ non merebantur remissionem peccatorum coram deo, propter has leges tamen Deus subiecit eos istis legibus, tanquam pædagogò, ut Paulus ait. Consequabantur autem remissionem peccatorum fiducia misericordiæ Dei

promissionæ, propter uenturum Christum, quæ
Euangelium nunc uenisse prædicat.

DE EVANGELIO.

Quid est Euangelium?

Est prædicatio pœnitentiæ, & promissio remissionis peccatorum & iustificationis, quam ratio non tenet naturaliter, sed reuelata diuinitus, in qua Deus pollicetur se propter Christum filium suum remittere peccata, & nos pronunciat iustos, id est, acceptos, & donat spiritum sanctum & uitam æternam, modo ut credamus, hæc nobis propter Christum certò contingere.

Quod est discrimen inter Legem & Euangelium?

Lex requirit perfectam obedientiam, uerum Dei timorem, fiduciam ueram: terret corda & cōscientias, non remittit gratis peccata, non pronunciat iustos, hoc est, Deo acceptos, nisi Legi satisfactum sit. Et quanquam habeat promissiones, tamen hæc requirunt conditionem impletæ legis, uidelicet: Qui fecerit hæc, uiuet in eis. Item: Hoc fac, & uiues.

Euangelium uerò, est contio de pœnitentiâ, continens promissiones beneficij Christi. Consolatur corda perterrita, remittit gratis peccata, & pronunciat nos iustos, etiamsi legi non satisfacimus.

DE

DE PROMISSIO^{nibus.} 14

Quotuplices sunt promissiones
scripturæ sanctæ?

Duplices. Quædam sunt additæ Legi, & ha-
bent conditionem Legis, hoc est, exhibentur pro-
pter implementationem Legis.

Quædam non habent conditionem Legis tan-
quam causam, Hoc est, non promittunt remissio-
nem peccatorum, propter impletam Legem, sed
gratis propter Christum, ut sunt promissiones
Euangelij.

Quæ fuit prima promissio
Euangelij?

Cum post lapsum Adæ Deus dixit ad serpen-
tem: Inimicitias ponam inter te & mulierem, &
inter semen tuum & semen illius, ipsum conteret
caput tuum, & tu insidiaberis calcaneo eius. Hac
promissione & consolatione erigitur Adam,
agnoscit se habere Deum propitium, licet uideat
se indignum & immundum.

Hæc promissio postea renouabatur Abrahamæ,
deinde & Isaac & Iacob. Huic promissioni credi-
derunt: & licet se indignos agnouerunt, tamē sta-
tuerunt se habere Deum placatum, propter ipsi-
us misericordiam, & promissum semen. Sunt præ-
terea in Psalmis & Prophetis multæ contiones
de Christo, de remissione peccatorū, de uita æter-
na, quæ omnes huc tendunt, ut erigant & conso-
lentur nos in nostra lucta & dubitatione, & do-
ceant

ceant nos confidere, eum uere inuocare, & colere.

Est ne promissio Euangelij uniuersalis?

Imò, sicut promissio Euangelij est gratuita, sic etiam est uniuersalis. Hoc est, offert & promittit omnibus hominibus reconciliationē. Sicut enim prædicatio pœnitentiæ uniuersalis est, ita & prædicatio remissionis peccatorum uniuersalis est. Hinc Christus ait, Ioan. 3. Sic Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret, ut omnis qui credit in eum, nō pereat. Sic Paulus Rom. xi. Conclufit Deus omnes sub peccatum, ut omnibus miseretur. Quòd autem non omnes consequuntur Euangelij promissa, eò fit, quia non omnes credunt. Euangelium enim etsi gratis promittit, tamen fidem requirit: oportet enim fide promissionem accipi. Particula autem, gratis, nō excludit fidem, sed conditionem nostræ dignitatis, & postulat, ut promissionē accipiamus. Id aliter fieri non potest, nisi fide.

Quod est opus Euangelij?

Consolari anxias conscientias, & promittere credentibus remissionem peccatorum, & uitam æternam.

Quæ est summa Euangelij?

Qui crediderit, & baptisatus fuerit, saluus erit, Marci. 16. Item, Credere Iesum Christum esse agnum Agnum Dei, tollentem peccata mundi, Ioan. 1.

DE

Quid est Peccatum?

Est non tantum aliquod factum, sed etiam perpetuum vitium, id est, corruptio naturæ, pugnans contra legem Dei.

Quæ sunt causæ Peccati?

Voluntas Diaboli, & uoluntas hominis, non Deus. Gene. 1. Vidit Deus cuncta, quæ fecerat, & erant ualde bona. Et Psalm. 5. Non Deus uolens iniquitatem, tu es. Christus uocat Diabolum patrem mendacij. Et Rom. 5. Per hominem intrauit peccatum in mundum. Et Ioan. Concupiscentia carnis non est ex patre, sed ex mundo.

Si Deus non est causa peccati, concedenda ne est Contingentia?

Imò peccatum non est necessario factum, necessitate absoluta: nam uoluntas nostra ante peccatum uerè libera fuit. Est autem libertas uoluntatis causa contingentiaë nostrarum actionum. Deus enim præuidet & determinat contingentia, ita tamen, ut non tollat modum agendi naturæ inditum, sed determinat actiones, sicuti fiunt. Permittit Deus, ut uoluntas Saulis sic agat, & non impellit, ut secus agat, & decernit, ubi Saulem repressurus sit.

Quid est Contingentia?

Est, qua res creatæ in actionibus rationi subiectis, nunc mutantur, alternantur, & incidunt in has atq; illas actiones & casus, ex concessio diuinitus

B 5

nitus

nitus delectu, & libertate creationis.

Quotuplex est necessitas?

Duplex. Vna est absoluta uel consequentis. Ut, Necessesse est, Deum esse: Necessesse est, Deum esse bonum, iustum, ueracem, sapientem. Potest & hæc necessitas dici immutabilis.

Altera est necessitas consequentiæ. Ut: Oportet euertere Hierosolymam: Oportet regnum Israël perire. Hæc non sunt natura sua necessaria, sed fiunt immutabilia, postquam decreta sunt. Ut: Mortui reuiuiscunt: uel quia sequuntur præcedentes casus: ut, Oportet esse hæreses. Diabolus enim odit Deum, & incitat impios contra Euangelium, qui obsequuntur, ideo oportet esse hæreses. Hæc sunt natura contingentia: neque enim hæc consequentia libertatem uoluntatis tollit.

Quid uerò de Fato sentiendum?

Delyramenta de Stoico fato non sunt in Ecclesiam Dei inuehenda, nihil enim habent ueri aut firmi, sed sunt meræ præstigiæ, ac sophisticæ coaceruationes, multumque uocent pietati, & bonis moribus, si sic sentiant homines, ut Zenonis seruulus, qui dicebat, non debere se plecti, quòd Stoico fato coactus esset peccare.

Quotuplex est peccatum?

Duplex. Originis, & actuale.

Quid est peccatum originis?

Est non tantum reatus, seu imputatio, (sicut Scholastici docuerunt) qua propter lapsum Adæ omnes

omnes homines secundum naturam propagati
rei sunt, sed est etiam corruptio naturæ humanæ,
secuta lapsum Adæ, qua fit, ut non possit præsta-
re ueram obedientiam legi Dei, sed habeat defe-
ctus & concupiscentiam contra legem Dei.

Eadem est sententia definitionis Anselmi: Pec-
catum originis est carentia iustitiæ originalis de-
bitæ inesse. Quia iustitiam originale uocat, nõ
tantum imputationem, seu approbationem diui-
nam, sed ipsam integritatem naturæ, & omnium
uirium hominis, intellectus & uoluntatis, qua
homo poterat præstare integram obedientiam
erga Deum.

Quæ est causa peccati Ori- ginis?

Causa est inobedientia, seu lapsus primorum
parentum. Nam post lapsum amisit uterq; Adam
& Eua, integritatem naturæ, & secuta est cor-
ruptio. Deinde ex ipsis nati sunt tales, qualis erat
natura sic corrupta. Ita posteritas est rea, & pro-
pter lapsum Adæ, & propter propriam corrupti-
onem.

Quod est materiale peccati Ori- ginis?

Materiale, seu fundamentum peccati Originis
est corruptio naturæ hominis. Significat autem
corruptio utrunque, & defectus seu expoliatio-
nem donorum, & concupiscentiam. Hanc Scho-
lastici tantum fomitem uocarunt, cum sit re uera
horribi

horribilis corruptio, & peccatum, quod postea
gignit uitiosos motus.

Quod est formale peccati Ori-
ginis?

Formale est ipse reatus, seu imputatio diui-
na.

Quid est concupiscentia?

Est horribilis ἀταξία, seu inordinatus motus
& impetus in omnibus uiribus hominis contra
Legem Dei.

Qui sunt affectus peccati?

Affectus sunt pœnæ peccati. Sunt autem tres
gradus. Prima pœna est illa ipsa corruptio natu-
ræ, de qua dictum est: hoc est, concupiscentia, quæ
postea gignit omnia actualia peccata: quare &
ipsa sunt affectus corruptionis naturæ.

Secunda pœna est mors, & omnes Calamita-
tes humani generis.

Tertia pœna est tyrannis Diaboli, cui subiecta
est natura humana, qui & corporalibus malis co-
natur perdere homines, & impellit ad peccata
omnis generis, ad idololatriam, blasphemias, hæ-
reses, iniustas cœdes, nefarias libidines, & alia fla-
gitia.

Manet ne peccatum Originis in
Sanctis? Aut quomodo remittitur
peccatum Originis in Baptismo?

Cum dicitur peccatum originis in Baptismo
remitti,

remitti, non est ita intelligendum, quasi post Baptismum nulla res uitiosa, aut digna damnatione, remaneat: Sed ita intelligendum est, q̄ in Baptismo remittitur reatus, id est, non imputatur peccatum, etiamsi adhuc hæret in natura corruptio, seu concupiscentia, quæ etiam in sanctis adultis manet, & sua natura uerè est res digna damnatione, sed non imputatur, propter Christum, cum eum fide apprehendimus. Itaq; formale peccati, id est, reatus, seu imputatio, in baptismo & sanctificatis tollitur: sed materiale, id est, ipse morbus & corruptio, adhuc manet in natura, & tamen cum datur spiritus sanctus ijs, qui habent fidem, hi concipiunt nouos & pios motus, quibus incipit aliqua ex parte corrigi morbus.

Eodem modo docet Augustinus de remissione peccati originis in Baptismo, cum inquit: Peccatum remittitur, non ut non sit, sed ut non imputetur. Item: Peccatum transit reatu, sed manet actu.

Quare manet pœna, scilicet, mors corporalis, & cæteræ calamitates, cum peccatum remittatur?

Quia peccatum uel corruptio manet in natura, ideo manet etiã mors, sicut dicitur ad Rom. 8. Corpus mortificatur propter peccatum, scilicet, præsens, & adhuc hærens in natura. Oportet enim prorsus aboleri hanc corruptionem, ut deinde noua & integra natura uestiamur. Non potest

test autem tolli corruptio huius naturæ, nisi morte.

Quid est peccatum actuale?

Est omnis adfectus, omnis cogitatus, omne dictum ac factum cōtra legem Dei, adeoq; quicquid sine fide fit. Vel breuius: Peccatum actuale est uitiosæ nature fructus, ut sunt adfectus, cogitata, dicta, facta, contra legem Dei. Simul autem complecti debemus personam & opus. Nam licet impij habeant honesta opera, tamen quia personæ sunt uitiosæ, opera non placent Deo.

Quid reddit personam uitiosam?

Incredulitas, dubitare de Deo, uacare timore ac fiducia Dei. Licet enim summi uiri, Pomponius, Cicero, &c. labeant aliquam notitiam Legis, q; scilicet Deus sit bonus, iustus, &c. tamen non norunt Euangelium, quod Deus gratis remittat peccata. Ideoq; in magnis afflictionibus iudicant se reijci à Deo. Quare cum habeant interiores morbos, etiam polluuntur externæ actiones, iuxta illud Pauli: Omne quod non est ex fide, peccatum est, Rom. 14. Magnitudo animi quidem in Achille egregia uirtus est, & uerè opus Dei, sed fit uitiosa per accidens, nempe per uitiosam personam, quæ dubitat, utrum Deus respiciat homines: Item est sine timore & fiducia Dei.

Quid

Quid facit personam Deo acceptam?

Fides. Nam si fides accesserit ad honestam uite disciplinā, et ad honesta opera, tunc placebunt Deo.

Quotuplices sunt adfectus in natura hominis?

Duplices. Quidā simpliciter repugnant cum lege Dei: ut, appetere res aut coniugem alterius, inuidere alijs Dei beneficia, diffidere Deo, odisse Deum, appetere gloriam indebitam, efferre sese supra alios, stomachari aduersus iudicium Dei. Hi adfectus sunt proprie fructus peccati originis: suntq; simpliciter mali, uitiosi, & ex natura hominis efficiendi.

Alij sunt, qui non pugnant cum lege Dei: ut, amare coniugem, liberos, bene meritos. Item, irasci uitijs. Hos adfectus tollere ex natura, est tollere motum & uitam. Et licet contaminentur quoq; uitio originis, tamen per sese sunt mali & uitiosi, sed in natura sunt retinendi, & efficiendū, ut fiant puriores.

Quomodo agnoscuntur peccata?

Ex contione legis, Roma. 7. Per legem agnitio peccati. Nesciebam enim, concupiscentiam esse peccatum, nisi Lex dixisset: Non concupisces.

Quid uerò sentis de peccato mortali & ueniali?

Pecca

Peccatum mortale, hoc est, dignū morte æterna, non tantum est aliqua actio, sed morbus hærens in natura, qui uocatur peccatum originis. Hic motus damnat incredulos & impios, iuxta illud, Ioan. 3. Qui non credit, iam iudicatus est. Sed his, qui apprehendunt fide remissionem peccatorum, condonatur hic morbus, iuxta illud, Rom. 8. Nihil nunc damnationis in his, qui sunt in Christo.

Vnde ergo peccata Venialia?

Morbus ille originis non est ociosus, sed gignit cupiditates & adfectus uitiosos etiam in Sanctis, iuxta illud: Caro concupiscit aduersus spiritum. Sed quia huiusmodi adfectus condonantur Sanctis, fiunt peccata uenialia. Sancti enim non probant tales adfectus, sed repugnant eis. Quia ergo fides in talibus qui repugnant, existit, ideo interim pronunciantur iusti.

Quæ dicis peccata Mortalia?

Est genus actionum, quæ sunt eiusmodi, ut qui eas admittunt, excidunt gratia Dei, desinunt reputari iusti, & damnentur, nisi resipiscant. Hæ actiones uocantur peccata mortalia. Exempli gratia, Probare, aut facere aliquid contra conscientiam, hoc est, impijs opinionibus, incredulitati, uitiosis affectibus non repugnare: item externa flagitia committere contra mandata Dei. De his loquitur Paulus. 1. Corin. 6. Neq; fornicatores, neq; idololatræ, neq; adulteri, neq; molles,
neq;

neq; masculorum concubitores, neq; fures, neq; defraudatores, neq; ebriosi, neq; conuiciatores, neq; raptores, regnū dei possidebunt. Sic Ephe. 5 & Gala. 5. Manifesta sunt opera carnis, adulterium, scortatio, immunditia, impudicitia, idololatria, ueneficium, odia, rixæ, æmulationes, dissidie, sectæ, inuidia, cædes, æbrietates & commessationes, & similia: de quibus prædico uobis, quòd qui talia agunt, regnum Dei non possidebunt.

Quid uerò sentis de Patrum diuisione peccatorum actualium, in interna & externa?

Hæc diuisio minus periculosa est, si dixeris, quædam peccata actualia esse interna, qualia sunt affectus & cogitatus, quæ uenialia dici possunt, in illis, qui resistunt fide, & ideo adhuc iusti reputantur. Quædam externa, ut dicta ac facta, in quæ qui prolabuntur, recidunt à gratia, nec amplius reputantur iusti. Scias tamen, tam interna, quàm externa mortalia esse in ijs, qui non habent fidem, nec repugnant talibus moribus. Qui enim fide carent, non habent remissionem peccatorum. Igitur in talibus nulla esse possunt uenialia peccata.

Quid ais de peccatis omissionis, & ignorantia affectata?

Sunt & ipsa quoq; peccata mortalia. Nam hæc ipsa affectatio est contra conscientiam. Ut, si quis

C

nolit

nolit cognoscere Euangelium, aut nolit intelligere officium suum, aut illud negligenter facit. Talia nunc sunt multorum peccata, qui negligunt audire & cognoscere Euangelium, cum tamen sciant, mandatū esse Dei: Hunc audite. Talis erat & Iudæorum ignorantia, qui Christum persequiebantur, sic sunt idololatriæ gentium peccata mortalia.

Quid requiritur in conuersis?

Vt habeant gloriā bonæ conscientiae, & agentes pœnitentiam, non perseuerent in his, quæ iudicant se fecisse contra uoluntatem Dei. Quemadmodum scriptum est: Nolo mortem peccatoris, sed magis, ut conuertatur. Et rursus: Si dixerio impio, morte morieris: & egerit pœnitentiam à peccato suo, feceritq; iudicium & iustitiam, uiuet. Et tamen interim sciant, hanc ipsam obedientiam, quam præstant, non esse perfectam. Ideoq; in iudicio Dei non confidant dignitate operum, sed confidant personam acceptam esse propter Christum. Deinde seruent hoc, quod Paulus inquit: Ne contristetis spiritum sanctum Dei, quo signati sumus, ad diem redemptionis: hoc est, ne beneficium Christi abiiciamus, & pereamus.

DE GRATIA.

Quid significat uocabulum
Gratiæ?

Vocabur

Vocabulum Gratia, in scripturis, & praecipue in Paulo, cum disputat de iustificatione, significat non qualitatem, seu habitum infusum in anima, sicut Scholastici de Gratia loquuntur: & hoc vocabulo abusi sunt pro charitate, seu dilectione, quae est in nobis: sed accipiendum est relatiue, & significat gratuitam acceptationem, seu reconciliationem Dei erga nos.

Quid igitur est Gratia?

Gratia proprie est remissio peccatorum, & reconciliatio, seu imputatio iustitiae, seu acceptatio personae quae fit per misericordiam propter Christum, gratis: cum qua acceptatione coniuncta est donatio spiritus sancti, quo corda in poenitentia eriguntur fide, & capiunt consolationem, in qua consolatione efficiuntur noui motus, consentientes legi Dei.

Quomodo intelligendum est, cum dicitur, Gratia sumus iusti?

Non est intelligendum, sicut Scholastici imaginantur, quod significet nos consequi remissionem peccatorum, aut iustos esse propter habitum aut qualitatem, quae est in nobis, scilicet, propter nostram dilectionem, aut nouam obedientiam: hoc uerum est obruere doctrinam de fide, & tollere Christum mediatorem. Sed ita intelligendum est, quod consequamur remissionem peccatorum, seu imputationem iustitiae, Deo acceptante nos gratis per misericordiam, propter aliud extra nos, scilicet,

ect, propter Christum. Et tamen sciendum est, cū remissione peccatorum coniunctam esse donationem spiritus sancti, cum scilicet fide erigimur, qui efficit in nobis inchoatam obedientiam.

Ergo in certamine conscientiae, cum quaerit remissionem peccatorum, & disputat de uoluntate Dei erga se, non debemus intueri in nostras qualitates, aut propriam dignitatem, sed intueri debemus in promissionem de Christo, & iuxta hanc statuemus de uoluntate Dei erga nos, & fide apprehendemus ipsum mediatorem. Quod cum fit, donatur spiritus sanctus, qui affert consolationem, & est efficax, ut existant noui motus.

Vtrunq; igitur tenendum est, & q; oporteat fieri in nobis nouus motus per spiritum sanctum, & q; tamen conscientia debeat intueri extra nos, in mediatorem Christum, & statuere, q; propter hunc simus iusti, id est, habentes remissionem peccatorum, & accepti ad uitam aeternam.

Quæ sunt causæ Gratiae?

Efficiens causa est uoluntas Dei, quæ Christum uoluit pro nobis fieri uictimam, & propter ipsum nobis misereri. Igitur tamen Christi meritum est causa, propter quam datur gratia.

Quomodo contingit nobis Gratia?

Instrumentalis causa est ministerium Euangelij & Sacramentorum. Nam Deus per uerbum uult esse efficax, modo ut id fide apprehedamus.

De

Debet enim accederenostra uoluntas, quæ uerbū accipiat. Non enim uult esse efficax in repugnantibus; & in ijs, qui non consequuntur gratiam audientes uerbum: causa est ipsorum uoluntas repugnans uerbo.

Sic ergo consequimur gratiam, cum ex uerbo seu promissione reuelata in Euangelio, corda cōcipiunt consolationem, & uincunt terrores, ac erigunt se fide, certò statuentes, se accipere remissionem peccatorum, & imputationem iustitiæ, iuxta promissionem, propter Christum.

Ideo ait Paulus, Gala. 3. Ut promissionem spiritus accipiamus per fidem: hoc est, cum per terre facti erigimus nos fide, quæ nititur promissione de Christo.

Hic damnandi sunt fanatici spiritus, ut Anabaptistæ, & similes, qui quærunt illuminationes spiritus sancti extra uerbum, & sine uerbo. Item, qui imaginantur, spiritum sanctum præcurrere uerbum, & fingunt se postea credituros esse, postquam senserint se habere nouas illuminationes.

Sunt etiam hic excludendæ disputationes, de prædestinatione. Debemus enim ordiri à uerbo quod est uniuersale. Nam sicut doctrina de pœnitentia, quæ arguit peccata, est uniuersalis: ita etiam promissio Euangelij est uniuersalis: & mandatum uniuersale est de Christo, præcipiens, ut omnes credamus in Christum, & statuamus hanc esse æternam & immutabilem uoluntatem Dei,

quod propter Christum uerè dentur nobis ea, quae promittit Euangelium.

Est ne aliquod meritum nostrum in reconciliatione?

Nullum est nostrum meritum, propter quod contingat nobis gratia, hoc est, remissio peccatorum, & imputatio iustitiae: sed est gratuita donatio, sicut Paulus inquit: Donum Dei est, non ex nobis, ne quis glorietur. Item, Roma. 6. Donum est uita aeterna.

Tollitur ergo medium in reconciliatione, non quia nos nihil agamus, sed quia promissio est donatio, ut sit certa, uidelicet, non pendens ex conditione nostrae dignitatis, & tamen interim nos accipere, non reijcere promissionem debemus.

Qui sunt effectus Gratiae?

Effectus sunt motus spiritus sancti, qui fiunt, cum Euangelium apprehendimus. Ac primus & praecipuus effectus est fides, qua nos erigimus ac statuimus Deum esse nobis propitium, propter Christum. Hic motus dicitur uiuificatio, quia hac fide uincuntur terrores peccati & mortis. Estque haec fiducia liberatio à peccato & morte aeterna, adeoque ipsa inchoatio uitae aeternae.

Deinde sequuntur alij motus, uidelicet, inchoata obedientia erga Deum, inuocatio, timor, dilectio, patientia, & aliae uirtutes.

Sunt etiam effectus gratiae, auxilium Dei contra Diabolum & mortem, consolatio & auxiliū
in

In cruce & calamitatibus. Item liberatio à Lege.
Ultimus effectus est, qui sequitur causam finalem, nouitas totius naturæ, & uita æterna.

Quomodo gratia liberat à peccato & morte, cum tamen maneat adhuc & peccatū hærens in carne, & mors corporalis?

Respondeo. Etsi in hac uita maneat adhuc caro uitiosa, tamen hæc præsens infirmitas non imputatur credentibus, etiamsi ille morbus sua natura est peccatum, seu res digna damnatione: præterea etiam noui motus & noua uita in nobis inchoantur, qui prorsus perficientur, cum hæc caro extincta renouabitur.

Itaq; gratia dupliciter liberat à peccatis. Est enim & remissio præteritorum peccatorum, & condonatio, seu non imputatio præsentis morbi, qui nobiscum natus est, & hæret in carne.

Secundo etiam liberamur à morte. Est enim iam sublata mors æterna credentibus. Deinde etiam manet mors corporalis, & cæteræ afflictiones in hac uita, tamen illa ipsa mors est sine aculeo, & manet tantum corporalis mors, propter hoc ipsum, ut aboleatur hæc caro uitiosa. Postea etiam hæc ipsa mors corporalis abolebitur, & succedet noua & glorificata natura in resurrectione mortuorum.

Quare Paulus discernit gratiam
& donum?

Gratiam uocat Paulus ipsam remissionem peccatorum, seu reconciliationem & acceptationem gratuitam, propter Christum.

Donum uocat donationem spiritus sancti & uitæ æternæ. Significat igitur uocabulum doni, ipsos effectus gratiæ, de quibus dixi.

Etsi autem hæc duo coniuncta sunt, tamen Paulus eruditè, & necessaria de causa discernit. Estq; hæc ratio discriminis, ut supra dictum est. Quia etsi necesse est in nobis inchoari motus spirituales, tamè conscientia in certamine & coram iudicio Dei non debet intueri suam nouitatem aut uirtutes, quæ efficiuntur à spiritu sancto, nec quærere, an habeat satis uirtutum, an satis credat aut diligat. Sic enim nunquam posset fieri certa de remissione peccatorum, sed simpliciter debet intueri in promissionem Euangelij, & statuere, q; certò habeat remissionem peccatorum, propter Christum, gratis, non propter propriam dignitatem, aut proprias uirtutes.

Quid significat spiritus gratiæ &
precum, apud Zachariam?

Zacharias Cap. 12. suauissime descripsit beneficia Noui Testamenti, his uerbis: Effundam super domum David spiritum gratiæ & precum. Spiritum gratiæ uocat, quo agnoscimus Deum nobis propitium esse, remittere peccata &c. Spi-
ritus

DE IUSTIFICATIONE. 32

ritus precum comprehendit omnem cultum interiorem, inuocationem, & omnia exercitia fidei, quæ efficit spiritus sanctus, postquæ concepimus consolationem, & credimus, nos habere remissionem peccatorum, propter Christum.

DE IUSTIFICATIONE.

Quid significant uocabula, iustificari & iustificatio?

Iustificari propriè significat Hebraica phrasi, absolui à peccatis, & iustum, id est, acceptum pronunciari. Vt si dicas: Dauid est iustificatus à peccato, id est, absolutus & reconciliatus, seu receptus in gratiam. Sic Paulus Rom. 4. inquit: Credenti in eum, qui iustificat impium, id est, absoluit & acceptat.

Ita iustificatio significat reconciliationem, seu acceptationem diuinam. Etsi enim necesse est, existere novos motus in his, qui reconciliantur, tamen iustificatio non debet intelligi in hac propositione: Fide iustificamur: de diuisione qualitarum seu uirtutum nouarum: sed intelligatur relatiue, de uoluntate Dei, acceptante siue approbante nos, adeoque de remissione peccatorum, & pacificatione conscientiae.

Sic etiam uocabulum, Iustus, relatiue significat, non habentem nouas qualitates, sed reconciliatum

hatum, siue acceptum, seu habentem remissionem peccatorum.

Quid complectitur iustificatio?

Tria membra complectitur, remissionem peccatorum, acceptationem ad uitam æternam, & donationem spiritus sancti. Etsi enim in remissione peccatorum reliqua insunt, tamen docendi causa utile est, hæc discerni, ut intelligatur, hæc omnia nobis contingere, nõ propter nostram dignitatem, sed tantum per misericordiam, propter Christum. Nec esse imaginandum, q̄ tametsi remissionem peccatorum consequimur per misericordiam, tamen postea nostris qualitatibus seu uirtutibus iusti simus.

Quomodo fit iustificatio?

Supra dictũ est, in Euangelio doceri hæc duo, pœnitentiam & remissionem peccatorum, sicut Christus ipse inquit: Ite prædicantes pœnitentiã & remissionem peccatorũ, in nomine meo. Ideo ordiendum est ab hac prædicatione, quæ & arguit peccata, & ostendit beneficia Christi. Hic igitur est modus iustificationis. Necessè est existere contritionem, quæ statuat Deum irasci peccato, & serio doleat de peccatis. In his terroribus erigenda est conscientia fide, qua appræhendit promissionem Euangelij de Christo, & iuxta illam statuit nobis remitti peccata, & nos reputari iustos, ac hæredes esse uitæ æternæ, propter Christum, per misericordiam gratuitam.

Cum

Cum hoc modo in pœnitentia seu contritione nos consolamur, sumus iusti seu accepti Deo, id est, habemus remissionem peccatorum, & acceptationem ad uitam æternam, non propter nostram dignitatem, sed propter Christum, quem tamen fide apprehendi oportet. Et cum hoc modo consolationem capimus, simul etiam uerè concipimus spiritum sanctum, qui exuscitat corda, ut incipiant habere nouos motus, ut timorem, fidem, dilectionem, &c.

Quæ sunt causæ iustificationis?

Prima & principalis est ipse spiritus sanctus. Huic coniungenda est altera, scilicet, uerbum, per quod mouet & efficax est spiritus sanctus. Tertio nostra uoluntas, cum mouetur à spiritu sancto per uerbum, nõ deberet repugnare, sed assentiri & accipere uerbum, iuxta illud: Cum uocem eius audieritis, nolite obdurare corda uestra.

Agit ne aliquid nostra uoluntas?

Cum dicimus, homines gratis iustificari, & meritum detrahatur operibus, id non ita intelligendum est, quasi uoluntas nostra prorsus nihil agat, sed sit tanq̃ saxum, aut statua, Imò cum sit ordiendum à uerbo, sicut dictum est, certè agit aliquid humana uoluntas, mota à spiritu sancto assentitur, & accipit uerbum, ac eo sustentat se, nec debet abijcere, aut repugnare uerbo. Item debet statuere, q̃ Christus uerè præstet promissa, uidelicet, q̃ uelit credentibus impartiri spiritum sanctum,

ctum,

35 DE IUSTIFICATIONE.

Etum, quòd uelit esse efficax per uerbum.

Quæ est sententia huius dicti?
Fide iustificamur.

Variè deprauatur hæc sententia. Aliqui exponunt: Fide, id est, tota doctrina religionis, seu obseruatione professionis Christianæ, seu obedientia omnium uirtutum. Hi planè deprauant uocabulum fidei: & fidem uocant notitiam seu professionem doctrinæ, & nihil dicunt de Christo, nihil de fiducia, quæ erigit & consolatur conscientias: & tantum hærent in doctrina legis.

Alij, etsi sunt paulò saniores, & concedunt uocabulo fidei non tantum significari notitiam historiæ, sed etiam fiduciam, tamen imaginantur in hoc dicto esse Synechdochen: Fide iustificamur. Id est, quia fides est præcipua uirtus, & orditur pietatem, ideo tribuatur ei iustificatio, non tamen ita, ut excludantur à iustificatione aliæ uirtutes, scilicet, dilectio, &c. Sed hi quoque decurrant à sententia Pauli, ac etiam intuentur in nostras qualitates, cogitant nos iustos esse propter dignitatem illius uirtutis, & aliarum, quæ debent esse in sanctis.

Sed uera interpretatio est: Fide sumus iusti, id est, fiducia misericordiæ, propter Christum, sumus iusti, seu accepti Deo. Debet ergo intelligi hoc dictum correlatiuè: Fide iustificamur. Hoc est gratis, per misericordiam reputamur iusti. Sed hæc misericordia fide apprehendenda est.

Est

Est ergo sententia Pauli : Fide sumus iusti : id est, non propter dignitatem qualitatum, seu uirtutum nostrarum, aut propter aliquid in nobis, sed propter aliud extra nos : uidelicet, propter Christum reputamur iusti.

Quid excludit particula,
Gratis ?

Non excludit pœnitentiam, seu contritionem, & bona opera, sed excludit conditionem dignitatis nostræ, & transfert causam beneficii, (scilicet, remissionem peccatorum, & donationis uitæ æternæ,) in solam misericordiam.

Quare necesse est, tenere hanc
exclusiuam ?

Hęc doctrina tota referenda est ad ipsum agonem conscientiaē coram iudicio Dei, nec potest intelligi, nisi traducatur animus ad illud ipsum certamen. Nam in ueris terroribus conscientia experitur, nos non posse opponere iudicio & ire Dei nostras uirtutes & merita nostra : nec potest acquiescere, aut uincere dubitationem, q̄ diu quærit suas uirtutes, aut bona opera. Dauid etsi habet multas excellentes uirtutes & merita, tamen non potest statuere sibi propter illa certò contingere remissionem peccatorum, sed omnes illæ uirtutes obruuntur & demerguntur uno peccato. Ergo ut habeat pacatam conscientiam, & uincat terrores & dubitationem, cogitur quærere misericordiam gratuitam, nec acquiescit, prius q̄ fide

de apprehendat hanc Euangelij uocem, q̄ gratis ei remittatur peccatum.

Ideo igitur tenenda est hæc sententia, quòd gratis iustificemur per misericordiam, propter Christum, ut beneficium sit certum, & conscientia habeant firmam consolationem, & ut dubitatio fide uinci possit.

Et hæc ipsa particula, gratis, propriè facit discrimen Legis & Euangelij. Nam Lex etiam habet promissiones, sed non pollicetur gratis remissionem peccatorum, sed requirit conditionem nostræ impletionis, seu obedientiæ.

Hæc igitur est prima causa, cur hanc exclusiuam defendi necesse sit, Videlicet, ut promissio sit certa.

Secunda causa est, ut debitus honor tribuatur Christo, uidelicet, ut statuamus nobis uere propter ipsum contingere beneficia Euangelij, & discamus eo uti mediatore. Nam qui non tenent hanc doctrinam, auferunt Christo debitum honorem, nec possunt eo uti, tanquam mediatore.

Dic testimonia huius exclusiuae.

Roma. 3. Iustificamur gratis ipsius gratia, per redemptionem in Christo Iesu, &c.

Item Cap. 4. Ideo ex fide gratis, &c.

Ephe. 2. Gratia estis saluati per fidem, non ex uobis. Dei enim donum est, non ex operibus.

Galat. 2. Scientes, q̄ non iustificatur homo ex operibus legis, nisi per fidem Iesu Christi.

Ad

Ad Titum, 3. Non ex operibus iustitiæ, quæ fecimus nos, sed secundum misericordiam, &c.

Est ne uera propositio? Sola fide iustificamur.

Respondeo: Est. Idem est enim dicere: Gratis iustificamur, & dicere: Sola fide iustificamur. Et rectius intelligetur sententia mutata in correlatiuam: Sola misericordia iustificamur. Tantum enim ualet: Sola fide, id est, Solius misericordiæ fiducia iusti pronunciamur.

Imò, etiamsi non addatur particula, Sola, tamen hæc ipsa propositio: Fide iustificamur: simpliciter exclusiua est. Quia dicere: Fide iustificamur: hoc ipsum uult, scilicet, q̄ fides nititur sola misericordia, non nostra dignitate, & significat fiduciã solius misericordiæ, ac opponitur fiduciae propriæ dignitatis & operum. Est igitur contradictio, dicere, q̄ fide iustificemur: & imaginari, q̄ propter opera iustificemur, aut mereamur remissionem peccatorum, & uitam æternam.

Argumentor contra.

Supra dixisti, requiri contritionem & pœnitentiam, Ergo non sola fide iustificamur.

Respondeo. Particula, SOLA, non excludit pœnitentiam, seu contritionem, nec hoc uult, quòd in renatis sit sola fides, non etiam aliæ uirtutes, Sed excludit conditionem nostræ dignitatis & meriti, tanquam causam reconciliationis, q̄ uidelicet, propter nullas nostras uirtutes reputemur

remur iusti. Et causam iustificationis, hoc est, precium remissionis peccatorum & meritum uitæ æternæ, transfert à nobis in solam misericordiam.

Etsi ergo necesse est existere pœnitentiam & inchoatâ obedientiam, tamen non propter eam habemus remissionem peccatorum.

ALIUD ARGUMENTUM.

Fide sumus iusti.

Fides est opus.

Ergo operibus sumus iusti.

Hic non ualet responsio illorum, qui dicunt: Fides est opus Dei: quia etiam dilectio, & aliæ uirtutes sunt opera dei in nobis, nec tamen propter eas iustificamur. Sic igitur respondendum est ad maiorem: Non sic est intelligenda maior: Fide sumus iusti: quia fides est opus, aut qualitas in nobis: sed quia nitimur misericordia, & accipit misericordiam. Et hæc oratio, Fide sumus iusti, intelligenda est correlatiuè, id est, per misericordiam pronunciamur iusti, sed hæc fide accipienda est. Etsi igitur fides est opus, seu noua qualitas in nobis, tamen non propter dignitatem illius sumus iusti, quia hæc fides adhuc imperfecta est, sicut aliæ uirtutes: sed sumus iusti propter illud, quo nititur, & quod accipit fides, scilicet, propter Christum.

Sinon sumus iusti propter opera, quorsum opus est, bene operari?

Respon

Respondeo. Beneficium iustificationis totum translatum est in Christum, nec pendet ex nostra dignitate, ut uidelicet sit certum. Et tamen noua obedientia est necessaria, tanquam effectus necessario consequens. Quia cum fide accipimus remissionem peccatorum, & imputationem iustitiae, simul fit in nobis renouatio, quae est inchoatio nouae & aeternae uitae. Inchoatio uerò nouae & aeternae uitae, est ipsa noua obedientia. Est ergo necessaria haec noua obedientia in ijs, qui sunt iustificati.

Quæro de Paulo iam conuerso, seu renato: Est ne Paulus post conuersionem iustus sola fide, an fide & operibus, seu noua obedientia simul?

Respondeo: Sola fide iustus est. Quia etsi iam habet nouam obedientiam, & excellentes uirtutes, tamen non potest statuere, personam placere propter illas uirtutes, quia sentit illam suam inchoatam obedientiam non satisfacere Legi, nec potest suas uirtutes opponere iudicio Dei, &c. Quemadmodum ipse inquit: Nihil mihi conscius sum, sed in hoc non iustificatus sum. Ergo necesse est, eum statuere, quod persona placeat propter aliud, uidelicet, propter Christum. Deinde quia fides nititur misericordia, & per eam statuit, se acceptum esse Deo, non potest dici, quod simul fide
D & ope

& operibus sit iustus. Esset enim contradictio, confidere simul in misericordia, & dignitate propria.

DE BONIS OPERIBVS.

Quæ sunt tenenda in doctrina
de Operibus?

Multæ sunt quæstiones.

1. Quæ opera requirantur.
2. Quomodo fiant.
3. An satisfaciant Legi.
4. Quomodo placeant.
5. De merito & causis bene operandi.

Qualia opera requiruntur? &
quæ sunt bona opera?

Deus requirit non tantum externa facta, quæ sunt quædam ciuilis disciplina, & iustitia carnalis, quæ est & in hypocritis & impijs. Hanc enim potest utcunq; præstare humana uoluntas, sine spiritu sancto, & à Deo requiritur etiam ab his, qui non sunt sanctificari. Sed requirit etiam interiores motus cordis, scilicet, timorem Dei, fiduciam, inuocationem, dilectionem, patientiam, &c. iuxta aliud: Dabo legem meam cordibus eorum. Et Christus inquit: Nisi iustitia uestra abundauerit supra iustitiam Phariseorum, non intrabitis in regnum cælorum.

Sunt igitur bona opera non tantum externa facta, sed etiam interiores spirituales motus. Vo-
co au-

co autem bona opera tantum ea, quæ à Deo sunt mandata, & præcipiuntur in Decalogo, seu decem præceptis.

Quare cum quæritur de bonis operibus, respiciendum est ad Decalogum. Et sciendum est, quòd ea tantum sunt uocanda bona opera, quæ in Decalogo docentur. Debet enim extare testimonium uerbi Dei, quæ opera requirat Deus, & quæ placeant Deo. Non potest autem statui, quod placeant Deo illa opera, quæ non habent testimonium uerbi Dei: sicut sunt opera traditionum, & cultus electitij. Imò scriptura palàm repudiat illa opera, & negat Deo placere. Sicut Christus inquit: Frustra colunt me mandatis hominum, &c.

Dic Catalogum bonorum operum ex Decalogo:

Ad primum præceptum pertinent, pœnitentia, seu timor, fides, siue fiducia misericordiæ promissæ propter Christum, & dilectio, item obedientia in afflictionibus, seu patientia.

Ad secundum præceptum pertinent, inuocatio, gratiarum actio, confessio doctrinæ, & prædicatio uerbi Dei, si postulet uocatio.

Ad tertium pertinent, conseruatio publicarum cæremoniarum, quæ diuinitus ordinatæ sunt, reuerentia erga ministerium.

Ad quartum, officia uitæ ciuilibus, obedientia parentum, diligentia in obeunda uocatione.

D 2 Ad

Ad sextum, castitas, fides coniugij, temperantia, sobrietas.

Ad septimum, iustitia in contractibus & usu facultatum, liberalitas, eleemosyna.

Ad octauum, ueritas in omni uita, odisse simulationem & mendacia.

Ad nonum & decimum pertinent, repugnare concupiscentiæ & malis affectibus.

SECUNDA QVAESTIO.

Quomodo fiunt bona opera?

Hic primum tenenda est regula, quod impossibile fit, fieri legem sine fide. Quia cum non satis fit, externa opera, aut simulatione legis prestare, sed requirantur interiores motus cordis, hanc ueram obedientiam non possunt prestare homines sine fide, seu intellectu Euangelij de Christo.

Est autem hæc regula: Sine fide impossibilis est lex: dupliciter intelligenda. Primum de obedientia spirituali, ut dictum est: quia etsi homines prestant aliqua externa opera, tamen in agone conscientiae, cum corda sentiunt iram & iudiciū Dei, tunc dubitant, fugiunt Deum, desperant, non diligunt, non inuocant Deum: non ergo prestant ueram obedientiam. Secundo intelligatur etiam de acceptatione, id est, etiam hoc ipsum, quod facit homo sine fide, non placet, quia non fit fiducia Christi mediatoris. Nam extra Christum nihil potest placere. Ideo Christus ipse inquit: Sine me nihil potestis facere, Igi-

Igitur necesse est, ad doctrinā legis addi Euangelium de Christo, & fides necessaria est ad faciendam Legem.

Sic ergo fiunt bona opera, cum corda eriguntur Euangelio, mouente spiritu sancto, & assentientibus nobis, ibi simul concipitur spiritus sanctus, & inchoantur in nobis motus spirituales. Corda postquam fide statuunt, se habere Deum propitium, propter Christum, se respici à Deo, exaudiri, &c. iam agnoscunt Deum patrem, & liberata à terroribus & dubitatione, incipiunt uerè diligere Deum, uerè inuocare, confidere auxilio Dei in omnibus periculis, æquo animo perferunt afflictiones, & præstant obedientiā, propter gloriam Dei, propter Deum seruiunt proximo, diligentius faciunt officia uocationis, & præstant exercitia pietatis, castitatem, diligentiam in reprimendis affectibus, &c.

Hoc ergo est beneficium doctrinæ Euangelij, cū docetur de fide, discitur quomodo concipiatur spiritus sanctus, qui excitat in nobis novos motus, & intelligitur, quomodo Lex sit possibilis, sicut Paulus ait, Legem stabiliri per fidem.

TER TIA QVAESTIO.

An noua obedientia satisfaciat Legi, & sit sine peccato?

Etsi in credentibus, cum concipiunt spiritum sanctum, existit noua obedientia, sicut dictū est,

D 3

tamen

tamen sciendum est, eam obedientiam esse imperfectam, nec esse sine peccato, sed adhuc hærere multum infirmitatis & uitij, etiam in ijs, qui sunt sanctificati. Quare hæc inchoata obediẽtia (quod ad ipsam attinet) nequaquam satisfacit Legi, nec potest opponi iudicio Dei. Est enim adhuc in sanctis concupiscentia, quæ est sua natura peccatum, & res digna morte, nec est ociosa, sed perpetuò gignit uitiosos affectus. Ideo non possunt statuerẽ sancti, se propter suam obedientiam iustos esse, & placere Deo, sed coguntur quærere misericordiam, & credere, quòd tantum propter Christum placeant. Ita intelligunt à se requiri perpetuam pœnitentiam, & se opus habere perpetua remissione peccatorum, sicut Christus ab omnibus requirit pœnitentiam, ne efferantur fiducia propriæ dignitatis, cum inquit: Gaudium est angelis de uno peccatore agente pœnitentiam, magis quàm de nonaginta nouem iustis, & c.

Damnanda est igitur doctrina aduersariorum, qui fingunt, sanctos sine peccato esse, & concupiscentiam (quam uocant fomitem) non esse sua natura peccatum, & sentiunt renouatos sua impletione seu obedientia iustos esse. Ita tollunt prorsus Christum, et abscurant doctrinam Euangelij.

Testimonia, quòd maneat in Sanctis peccatum.

1. Ioan. 1. Si dixerimus, quod peccata non habemus, ipsi nos seducimus, & c.

Rom.

Rom. 7. Carne seruo legi peccati, &c.

Rom. 10. Conclufit omnes sub peccatum, ut omnium miferetur.

Pfal. 142. Non intres in iudicium cum seruo tuo, Quia non iustificabitur in conspectu tuo ullus uiuens.

Pfal. 139. Si iniquitates obseruaueris Domine, quis sustinebit?

Pfal. 18. Delicta quis intelligit? &c.

Pfal. 31. Beatus uir, cui non imputauit Dominus peccatum. Ergo potuit omnibus imputari peccatum: nec sancti sunt sine peccato: sicut sequitur in Psalmo: Pro hac orabit ad te omnis sanctus. Et sancti fatentur haec peccata, cum orant: Dimitte nobis debita nostra, &c.

QVARTA QVAESTIO.

Cum in Sanctis sit peccatum, quomodo placet igitur inchoata obedientia?

De hoc in primis opus est in Ecclesia erudiri conscientias, quomodo placeat inchoata obedientia, cum sit imperfecta, & procul absit à perfectione legis. Sic ergo respondendum est: Hęc obedientia inchoata placet, non propter suam dignitatem aut perfectionem, sed propter Christum, per quem sumus facti filij. Sicut enim persona accipit remissionem peccatorum, & placet propter Christum, ita etiam sequens obedientia, seu bo-

D 4

na ope-

na opera etsi sunt contaminata peccato, quod reliquum est in natura, tamen placent propter eandem, & quod est uitiosum, condonatur credentibus, propter mediatorē Christum. Ita sciendum est, q̄ & persona & opus placeat propter Christum, & quòd hæc inchoata obedientia per misericordiam propter illam accepta sit, & reputetur tanquam legi satisfactum sit, & uocetur impletio Legis, seu iustitia in nobis, quia iam sumus filij & hæredes in Christo.

Testimonia, quòd placeat hæc inchoata obedientia.

Roma. 8. Nulla nunc condonatio ijs, qui in Christo Iesu ambulant, &c.

Item: Si spiritu actiones carnis mortificabitis, uiuetis.

Galat. 5. In Christo neq̄ circumcisio aliquid ualet, sed fides per dilectionem efficax. Placet ergo nostra dilectio, sed ita, si sit coniuncta fides, quæ prius apprehendit Christum mediatorem.

Rom. 14. Qui in his seruit Christo, placet deo & probatus est hominibus.

1. Pet. 2. Ut offeratis hostias spirituales, acceptas Deo, per Christum, &c.

1. Ioan. 3. Quia mandata eius custodimus, & quæ placita sunt coram Deo, facimus.

QVINTA.

De dignitate & causis bene operandi.

Valde

Valde illustrat & commendat hæc doctrina amplitudinem misericordiæ Dei, cum intelligimus, nostram obedientiam, etsi est contaminata & immunda, tamen placere deo, propter Christum, & quidem reputari pro impletione legis, ac ornari summis laudibus, uocari iustitiam, cultum, sacrificia, quibus honore afficiatur Deus. Item mereri ingentia præmia. Quare non est extenuanda dignitas bonorum operum, sed amplificanda, ut accendat in nobis studium bene operandi.

Quot sunt igitur causæ, quæ nos debent inuitare ad bene operandum?

Quinq; . Necessitas, dignitas, præmia proposita, exercitia fidei, & auxilium spiritus sancti.

Quæ est prima causa?

Necessitas bonorum operum. Oportet enim fidem in nobis assiduis exercitijs in inuocatione, pœnitentia & periculis crescere, iuxta illud: Facite dignos fructus pœnitentiæ, &c. Non enim potest fides existere cum mala conscientia: quia fides est fiducia, quòd Deus sit nobis propitijs: Mala conscientia iudicat contrarium. Item, qui non agunt pœnitentiam, sed indulgent uitiosis cupiditatibus, non retinent fidem. Fides enim quærit remissionem peccatorum, non delectatur peccatis, nec manet spiritus sanctus in his, qui obtemporant uitiosis affectibus: iuxta illud Ioan. Qui fa-

cit peccatum, ex diabulo est. Idem monet Petrus. Curate, inquit, ut uocationem & electionem uestram firmam faciatis.

Quæ est secunda causa?

Dignitas bonorum operum. Quanquã enim in tanta infirmitate nostra de nobis quidem non debemus arroganter sentire, tamen uocatio nostra magni facienda est, etsi uirtutes & bonæ actiones nostræ non sunt satis mundæ, tamen ad gloriam Christi pertinent, ideo magna earum dignitas est, & ut sciamus eas ualde placere, ornat eas Deus honorificis titulis. Vocantur enim Sacrificia, hoc est, ueri cultus & honores, quibus Deus delectatur. Christus inquit, patrem delectari nostris bonis operibus. Petrus inquit nos esse sacerdotium sanctum, destinatum ad spirituales hostias offerendas, & gratas patri per Christum. Præterea cum benefacta & bona opera sint dona spiritus sancti, esset ingrati atq; impij animi, non agnoscere autorem. Item bona opera sunt etiam sacramenta, id est, signa admonentia nos de uoluntate Dei, & testantia nobis contingere remissionem, & alia beneficia diuina, iuxta illud: Remittite, & remittetur uobis.

Quæ est tertia Causa?

Præmia tam corporalia, quàm spiritualia. quæ bona opera merentur. Etsi autem etiam in hac uita multis præmia redduntur, tamen quia Ecclesia subiecta est cruci, præcipua præmia reddentur

tur post hanc uitam, quemadmodum Christus ait: Merces uestra copiosa est in cœlis. Et Paulus ait: Pietas habet promissiones præsentis uitæ, & futurae.

Quæ est quarta Causa?

Exercitium fidei. Ideo enim Deus operibus addit promissiones, ut fidem per tales occasiones exerceamus. Cogitemus ideo nos daturos elemosynam, quia Deo placet hoc officium, & credamus Deum nobis quoque uicissim benefacturum esse, sicut docet exemplum uiduæ Sareptanæ, 3. Reg. 17.

Quæ est quinta Causa?

Quod ij, qui student bene operari, à spiritus sancto adiuuantur & custodiuntur, ne Diabolus eos pertrahat in errores perniciosos, aut flagitia. Ideo ait Christus: Non relinquam uos orphanos. Hoc beneficium Dei certe nulla uox humana satis eloqui potest. Nam Diaboli insidias nulla humana prudentia sine spiritus sancto satis cauere potest. Excitent ergo nos ad benefaciendum istæ causæ.

Quid uerò mala opera? nocent ne?

Imò, merentur primum iram Dei, & damnationem æternam.

Deinde deformant Euangelium & gloriam Dei, sicut ille inquit: Propter uos male audit nomen Dei inter gentes.

Tertio, habent pœnas præsentis, Diaboli ty-

ran.

rannidem, qui impios in potestate habet, & impellit in omnis generis errores ac flagitia.

Sequuntur & pœnæ corporales, bella, & aliæ calamitates.

Præterea impediuntur omnia spiritualia exercitia, extinguitur fides in his, qui indulgent cupiditatibus.

Postremo, quod maxime horrendum est, peccata merentur indurationem, & puniuntur peccata peccatis. Hæ causæ diligenter cogitandæ sunt, ut securitatem carnalium eijciamus ex animis, & discamus timere iram Dei, ac nos ad bene operandum excitemus.

Sunt ne bona opera meritoria
uitæ æternæ?

Respondeo. Quidam etsi concedunt, bona opera non mereri remissionem peccatorum, tamen imaginantur postea in renouatis opera esse meritoria uitæ æternæ. Sed nequaquã est sentiendũ, q̃ propter dignitatem & munditiem illorum datur uita æterna. Sed est beneficium gratuitum, & datur per misericordiam propter Christum. Et ratio est: quia nostra obedientia semper adhuc est immunda, nec placet propter seipsam, sed placet propter Christum. Et nemo sanus est tam impudens, si suam ipse conscientiam consulat, ut ausit affirmare, sua benefacta esse digna uita æterna, aut sibi pro ijs deberi uitam æternam.

Sic ait Paulus: Nihil mihi conscius sum, & tamen

men in hoc non iustificatus sum. Si Paulus iam sanctus & plenus bonorū operum, negat se propter ea iustificari, multo minus iudicat ea esse digna uita æterna.

Item Christus ait: Si feceritis omnia, quæ præcepta sunt uobis, dicite: Seruī inutiles sumus, &c.

Rom. II. Conclufit Deus omnes sub peccatū, ut omnium misereatur.

Nec eludi hæc finamus cauillatione, qua fingunt Synechdochen: uidelicet, etiam si bona opera non sunt totale meritum, tamen esse aliquod partiale, & minus principale meritum. Quia sic niteretur fides illo partiali, quod est impossibile. Est enim contradictio, statuere, q̄ gratis accipiamus uitam æternam, per misericordiam propter Christum, & imaginari, quòd nostra obedientia mereatur uitam æternam. Et illud ipsum partiale (etiam si quod esset) tamen prorsus excuteretur nobis in certamine conscientie, cum uidemus nostram obedientiam non esse talem, qualis esse debeat. In summa: non potest iudicio Dei opponi aliquod nostrum meritum: quia lex semper accusat nos, & reos agit peccati. Sic Paulus ait: Potentia peccati Lex. Deo autem gratia, qui dedit nobis uictoriam per Christum, &c.

Sic ergo sentiendum est: Etsi nostra obedientia non est meritum uitæ æternæ, nec propter eam saluamur, sed propter Christum, gratis, tamen est debitum, quod necessario sequi debet, & meretur præmia corporalia & spiritualia, quæ
partim

partim in hac uita, partim post hanc uitã reddentur, sicut dicit Christus: Date, & dabitur uobis.

Quare igitur uita æterna uocatur merces, sicut dicitur: Reddet unicuique secundum opera sua: &c.

Respondeo. Phrasis Legis est, quæ describit, quales sint, quibus detur uita æterna: & hoc dicit, dari uitam æternam iustis. Nam cum Lex nominat opera, intelligit cuiusque iustitiam, aut iniustitiam. Sic autem loquitur Lex, quasi nos nostra impletione satisfaceremus Legi, & essemus iusti, & promittit uitam æternam iustis. Sed interim ex Euangelio sciendum est, quod fide gratis accipiamus imputationem iustitiæ, propter Christum, & quidem ita, quasi nos ipsi Legi satisfecissemus. Quia igitur imputatur nobis iustitia, seu Legis impletio, ideo etiam promittitur nobis uita æterna, tanquam iustis, non quia nostra obedientia digna sit tanto beneficio, sed quia propter Christum iam reputamur iusti, & debetur nobis merces, non propter nostram dignitatem, sed quia nobis promissa est propter Christum. Et hæc merces non est compensatio debiti officij, sed est gratuiti muneris, seu beneficij: & quidem non pro indebita, sed debita obedientia, quæ tamen in nobis est imperfecta, & non satisfacit Legi.

Hic etiam dici solet de discrimine peccati moralis ac uenialis. Quia enim in sanctis manet adhuc peccatum, necesse est discerni peccata, quæ herent

rent in sanctificatis, & quæ possunt consistere cū fide & bona conscientia, & quæ nō possunt stare cum fide: sed sunt talia, ut qui ea admittant, excidant gratia Dei, & desinant esse sancti: sicut erat adulterium Davidis. Sed de hoc discrimine supra dictum est.

DE POENITENTIA.

Quid est Pœnitentia?

Est, qua uera contritione morimur peccatis, & fide erigimus nos, ad accipiendam remissionem peccatorum.

Quot sunt partes Pœnitentiæ?

Duæ. Contritio & Fides.

Quid est Contritio?

Est terror ac dolor conscientia, quæ sentit deum irasci peccato, & dolet se peccasse. De hac in scripturis multa sunt testimonia: Pœnitentiã agite, & credite Euangelio. Marci 1. Scindite corda uestra. Iohel. 2. Vbi habitabit Dominus? In spiritu contrito & humiliato. Esaia. 66. Desinite peruerse agere. Et hæc contritio debet crescere, ita ut non solum externa delicta, sed etiam interiorem immunditiem agnoscamus. Quare non est pœnitentia in hypocritis, qui nullo dolore afficiuntur, interim tamen sibi blandiuntur, quasi nihil habeant uitij. Et hanc securitatem Christus sæpe reprehendit seuerissime. Nisi, inquit, egeritis pœnitentiam, simul omnes peribitis.

Vnde

Vnde oriuntur isti dolores & terrores in nobis?

Per uerbum Dei, quod arguit peccata, Rom. 1. Reuelatur ira Dei super omnem impietatem. Et Ioan. 16. Spiritus sanctus arguet mundum de peccato, &c.

Quid est Fides, Poenitentiae pars?

Est fiducia, qua credit unusquisque, sibi remitti peccata propter Christum, gratis. Haec fides statuere debet in specie tibi remitti peccata.

De hac multa testimonia in scripturis. Acto. 10. Huic omnes Prophetæ testimonium perhibent, remissionem peccatorum accipere per nomen eius, qui credunt in eum, Rom. 5. Iustificati per fidem, pacem habemus ad Deum. Hoc est, pacatas & tranquillitas conscientias.

Et quod gratis remittantur peccata indignis, testantur hi loci, Roma. 3. Iustificati gratis ipsius gratia, &c.

Ephe. 3. Gratia saluati estis, Dei donum est, non ex uobis.

Item, Rom. 5. Per hunc habemus accessum ad patrem.

Et Psal. 31. Dixi, confitebor aduersum me iniquitatem meam Domino, & tu remittis impietatem peccati mei.

Rom. 3. Cum esset impossibile Legi, misit Deus filium suum in carnem, &c.

Rom. 4. Ideo ex fide gratis, &c.

Hæc

Hæc fides facit discrimen inter contritionem Petri & Iudæ, Davidis & Saulis. Contritio Petri & Davidis profuit, quia accessit fides, qua apprehendebant promissam misericordiam, & se consolabantur. Contritio uerò Iudæ & Saulis non profuit, quia non addiderunt hanc fidem. Hæc fides quoque facit discrimen inter timorem seruilem & filialem.

Timor seruilis,

Est metus sine fide.

Timor filialis,

Est metus, ad quem accedit fides, quæ inter patres erigit & consolatur animum.

Quid autem de Confessione & satisfactione?

Hæc ortæ sunt ab ecclesiastico ritu publicæ poenitentiae. Olim enim rei publicorum criminum excommunicabantur, nec recipiebantur, nisi primum confessio, hoc est, nisi prius testarentur apud pastores se emendaturos esse mores, & peterent absolutionem. Postea addebatur satisfactio, hoc est, publica quædam castigatio.

Sed hic ritus confessionis, seu publicæ poenitentiae, iam olim abrogatus est in Græca Ecclesia, propter stupratam in templo à quodam Diacono mulierem, sic poenitentem. Non fuit igitur talis ritus iuris diuini.

E

Quæ

Quæ est confessio usitata, quæ
sacerdoti fit?

Est peccatorum enumeratio, non tamen iure
diuino mandata. Prodest tamen eam retinere in
Ecclesia, propter absolutionem & disciplinam.
Per eam enim occasionem indocti audiri & com-
modius institui de tota doctrina possunt, indeco-
rumque est prorsus inexploratos accedere ad com-
munionem. Sed tamen scire oportet, conscienti-
as non esse onerandas enumeratione delictorum.
Possunt enim etiam sine hac & absolutionem, &
consilia petere. Nam enumeratio ista peccatorum
est impossibilis, iuxta illud Psal. 19. *Delicta quis
intelligit? Ab occultis meis munda me, &c.*

Argumentor contra.

Iudex non absoluit, prius quam cognoscat. In
hac confessione fit absolutio: Ergo necesse est fie-
ri cognitionem & enumerationem peccatorum.

Respondeo ad maiorem. Interest inter pote-
statem iudicalem, seu iurisdictionis, & potesta-
tem ministerij. In hac confessione est tantum po-
testas ministerij. Nam pastor absoluit, non ut iudex,
sed ut minister, habens mandatum non cognos-
cendi, sed tantum impartienda absolutionis, &c.

Sed præterea est alia potestas iurisdictionis, quæ
est quoddam iudicium externum Ecclesiæ, quod
tantum ad manifesta crimina pertinet, qua excō-
municat criminosos, & recipit excommunicatos,
&c.

Quid

Quid est Satisfactio?

Est quædam externa & politica disciplina Ecclesie, humana autoritate instituta, uel exempli causa ad cæteros dehortandos à flagitijs, aut ad explorandos animos eorum, qui ad Ecclesiam rediebant, an ex animo resipuissent. Olim enim in Ecclesia famosi nō recipiebantur, sine quadam publica castigatione: & hanc uocabant satisfactionē.

Quotuplex est Satisfactio?

Duplex. Altera erat publica pœnitentiã, altera Scholastica.

Quæ est satisfactio publicæ pœnitentiæ?

Est multa, quæ pœnitentibus propter publica peccata, à presbytero olim indicebatur, ad probandum eos, an seriò uellent resipiscere, in qua cū se exercerent pœnitentes, usq; ad tēpus ab Episcopo præscriptum, admittebantur rursus ad Synaxim. Huius satisfactionis partes erant uariæ, pro cōditione & magnitudine culpe: & ut erant peccata, ita habebant suos Canones.

Quæ est satisfactio Scholastica?

Est facere quædam opera indebita, ad redimendas pœnas purgatorij, aut alias pœnas temporales. Dicunt enim Scholastici, quòd remittatur culpa per absolutionem, sed pœnam eternam quæ debebatur pro peccatis mutari in pœnam temporalem purgatorij. Deinde addunt, partem

illarum pœnarum remitti potestate clauium, partem redimendam esse nostris satisfactionibus: hoc est, illis indebitis operibus. Sic ergo docent, satisfactiones mereri remissionem pœnarum, & esse compensationem pœnarum æternarum.

Vnde orta est satisfactio Canonica?

Olim in Ecclesia non recipiebantur famosi, sine publica castigatione certi temporis. Hæc uocabatur publica pœnitentia & satisfactio: erantq; illa spectacula quadam externa & politica disciplina ab hominibus instituta, non q; esset satisfactio coram Deo, aut propter eam remitterentur peccata. Postea illo more antiquato, remansit uocabulum satisfactionis. Vnde postea homines indocti ex re politica fecerunt rem spirituales, tanquam necessariam ad remissionem peccatorum.

Quid sentiendum est de remissione pœnarum, & an possint clauis imponere, uel tollere pœnas.

Primum sciendum est, remissionem tam culpæ, q; pœnæ esse gratuitum beneficium Christi, ac simul nos liberari peccato & morte æterna.

Deinde discernenda est remissio pœnæ æternæ à remissione pœnarum temporaliū. Quamuis enim remissio pœnæ æternæ coniuncta est cum remissione culpæ, tamen Sancti in hac uita ferunt communes ærumnas humani generis, ut mortem corporalem, & alias calamitates: de quibus ait Paulus: Corpus mortuum est, propter peccatum.

eatum. Et Deus aliquando imponit pœnas propter certa peccata: Sicut Dauid sustinuit pœnas propter adulterium. Sed hoc non est uniuersale: quia sæpe remittuntur peccata sine peculiaribus pœnis.

Tertio: Pœnæ, quas Deus imponit, non possunt remitti potestate Clauium, nec habent mandatum remittendi ac imponendi tales pœnas.

Quarto: Sciendum est, sæpe nostra pœnitentia mitigari, aut etiam tolli tales pœnas. Sicut sæpe mitigatæ sunt pœnitentia publicæ & priuatæ calamitates, sicut ait Paulus: Si nos iudicaremus ipsi, non iudicaremur à Domino.

Quinto: Afflictiones sanctorum non semper sunt pœnæ propter certa peccata: Sicut afflictiones Iob, & aliorum sanctorum: item supplicia Apostolorum & martirum, sed sunt singularia opera Dei, quibus exercetur fides sanctorum, & ostenditur gloria Dei.

Deinde etiam in ipsis pœnis, pij debent intelligere hunc finem, q̄ non sint signa iræ, sed bonæ uoluntatis, uidelicet, quod Deus uelit hæc esse exercitia, per quæ aboleatur in nobis peccatum, & crescat nouitas spiritualis. Nec debent iudicare pij, ideo reiectos à Deo, ut Paulus ait: A domino corripimur, ne cum hoc mundo damnemur.

Quid sunt Indulgentiæ?

Nihil aliud, quàm publicarum pœnarum, seu satisfactionum condonationes, & relaxationes

61 DE ABSOLVTIONE.

ueterum Canonum. Erant autem illi Canones
humanae traditiones, quare nihil ad remissionem
culpae aut poenarum coram Deo pertinebant:
nec opus est, illos Canones restituere, cum tan-
tum fuerint humanae traditiones.

DE ABSOLVTIONE.

Quid est Absolutio?

Est certificatio de peccati remissione, & de mi-
sericordia Dei erga peccatorem. Sic enim Christus
ait, Matth. 18. Quaecumque solueritis super terram,
erunt soluta in caelis. Et Ioan. 20. Quorum re-
miseritis peccata, remittuntur eis.

Potest etiam reiterari absolutio?

Imò, Cum Petrus interrogaret Christum,
Quoties condonabo fratri? Respondit: Septua-
gies septies. Et Paulus ait, Galat. 6. Si praecupa-
tus fuerit homo aliquo peccato, uos qui spiritua-
les estis, corrigite eum in spiritu lenitatis. Et Ec-
clesia orat quotidie: Dimitte nobis debita nostra.
Et Christus ait, Lucæ 15. Gaudium est angelis
Dei super uno peccatore, poenitentiam agente.

Rectè ne Nouatiani & Cathari ne-
gant lapsos post Baptismum conse-
qui remissionem peccatorum?

Scelestè errant isti hæretici. Nam multa pos-
sunt ostendi & ueteris & noui Testamenti exem-
pla, ubi lapsi remissionem peccatorum & abso-
lutio-

lutionem à Christo & Ecclesia sunt consecuti. Exemplo sunt, Dauid, Manasse, Petrus. Lapsa est Galatarum Ecclesia, & à Paulo ad pœnitentiam reuocata. Et Paulus ipse Corinthium incestum iubet recipi, post pœnitentiam. Dominus quoque per Ezechielem 33. ait: Viuo ego, nolo mortem peccatoris, sed magis, ut conuertatur, & uiuat. Hic Deus addit iusiurandum, ut conscientia eo magis erigantur, cum audiunt non solum promissionem, sed etiam eam confirmatam iureiurando.

Sed quid de locis Epistolæ ad Hebræos sexto? Impossibile est eos qui semel illuminati. Et 10. Voluntarie peccantibus, &c.

Hi loci nō negant, lapsos posse redire ad gratiam et beneficium Christi. Prior enim locus agit de blasphemis & obstinatis, qui contra conscientiam persequuntur uerbum Dei, & admonitionem & pœnitentiam adeo aspernantur, ut securi triumphent, & sibi ualde gratulentur, hanc sapientiam quod ridere audent. Hi non possunt renouari, interim dum sic perdurant, & Christum crucifigunt, & ludibrio habent, & non auscultant Euangelio.

Alter locus iubet retinere gratiam & beneficium Christi, & cauere, ne amittatur. Qui enim amittit beneficium Christi, reus est iudicij.

Est ne peccatum irremissibile?

Christus Matth. 12. distinctionem facit inter peccatum remissibile & irremissibile: Quicumque dixerit uerbum contra filium hominis, remittetur ei: Qui autem dixerit uerbum contra spiritum sanctum, non remittetur ei, neque in hoc saeculo, neque in futuro. Et Ioannes ait: Qui scit fratrem suum peccare peccatum, non ad mortem, petat, & dabitur ei uita. Est peccatum ad mortem, non pro illo dico, ut roget quis.

Quod est peccatum in spiritum sanctum?

Augustinus intelligit peccatum in spiritum sanctum, aut finale impoenitentiam in ijs, qui non accipiunt Euangelium, aut desperationem. Quia haec peccata proprie pugnant cum gratia, & eam abijciunt. Nam caetera peccata, cum confugimus ad gratiam, remittuntur. Ideo sic interpretatur Augustinus dictum Christi: Qui dixerit uerbum contra spiritum sanctum, id est, qui uerbum gratiae, quod praedicatur, & confirmatum est testimonijs spiritualibus, finaliter repudiat, is habet peccatum in spiritum sanctum.

Est ne omnis lapsus post agnitam ueritatem peccatum irremissibile?

Minime. Nam multa sunt exempla & testimonia, quae docent tales lapsus condonari posse. Ac nec omnis persecutio Euangelij iudicari debet peccatum

catū irremissibile. Quia Manasses, Paulus, & alij, qui persecuti sunt uerbum Dei, consecuti sunt ueniam.

Quare utraq; sententia retinenda est. Primum quòd omnia peccata remittantur credentibus, quia promissio remissionis est uniuersalis, iuxta illud: Conclufit omnes sub peccato, ut omnium miseretur. Item, I. Ioan. I. Ipse est propitiatio nò tantum pro peccatis nostris, sed pro peccatis totius mundi.

Secundo, tenendū est & hoc, quòd fit aliquod peccatum irremissibile, seu peccatum ad mortem. Qui autē habeant peccatum irremissibile, non est nostri iudicij, satis est à posteriore iudicare, tale peccatum non esse in ijs, qui ueniunt ad pœnitentiam & fidem. Et irremissibile peccatum tantum ad illos transferendum est, qui ad extremum perseuerarunt in incredulitate, & non egerunt pœnitentiam. Hi autem, qui agunt pœnitentiam, nò habent peccatum irremissibile.

Qui est effectus pœnitentiæ?

Effectus, seu fructus pœnitentiæ sunt tota nouitas uitæ & morum. Nam in his qui reconciliati sunt, debet sequi iustitia bonæ conscientie. De quo ait Ioannes: Facite fructus dignos pœnitentiæ. Et de necessitate huius nouæ obedientie supra dictum est.

DE FIDE.

Quid est Fides?

E 5

Fides

Fides non tantum est notitia historię de Christo, sed est uera fiducia cordis, quę assentitur promissioni Euangelij. Pręcipuę autem significat fiduciam misericordię promissę propter Christum. Nam etsi promissiones sunt multiplices, & uaria obiecta, circa quę uersatur fides, sicut sunt alia aliorum negocia & pericula, alia sunt Mosi, alia Dauidis, alia Pauli negocia: tamen hoc principale obiectum fidei est, quodq; in omnibus negocijs semper est primum & pręcipuum, scilicet, fiducia misericordię, qua statuit cor, se habere remissionem peccatorum, & se placere Deo, propter Christum.

Hęc fides pręire & pręlucere debet in omni inuocatione, & hac erecta mens, petit & expectat auxilium Dei in omnis generis tentationibus. Rursus sine hac fide seu fiducia misericordię, nulla est inuocatio, neq; uinci possunt ulla pericula. Nisi enim sit in corde talis fides, opprimuntur animi dubitatione & indignatione aduersus Deum, in ueris certaminibus.

Quomodo existit hęc fides in animis?

Spiritus sanctus mouet corda per Euangelium, quod docet peccata nobis remitti propter Christum, qui factus est uictima pro nobis. Sic igitur existit hęc fides, cum audientes hanc promissionem, & intuentes in Christum mediatorrem, credimus propter ipsum nobis ignosci, nos placere

placere Deo, & exaudiri, nec finimus nobis excu-
ti hanc fiduciam. Hęc fides est ipsa uiuificatio cor-
dis, & uincit terrores peccati & mortis, & affert
firmam consolationem, sustentat nos in omni-
bus periculis, & petit & impetrat bona à Deo.

Proba quòd fides significet fidu-
ciam misericordiæ.

Hoc tempore etiam eruditi quidam disputant
uocabulum fidei significare tantum historiæ no-
titiã, seu professionem articulorum, quæ etiam
potest esse in impijs: & negant hac uoce signifi-
care fiduciam misericordiæ. Tenenda sunt igitur
firma argumenta, q̄ fides in hac propositione: Fi-
de iustificamur: significet fiduciam misericordiæ.

1. Paulus confert promissionem & fidem, quæ
apprehendit promissionẽ, Rom. 4. cum ait: Ideo
ex fide gratis, ut sit firma promissio. Vult enim
promissionem futuram esse ociosam, si non acci-
piatur fide. Cum igitur fides ad promissionẽ tan-
quam obiectum correlatiue referatur, necesse est,
Paulum de tali fide intelligi, quæ est assensus, quo
assentimur promissioni. Sed hæc fides assentiens
promissioni, est uerè fiducia misericordiæ, nõ tan-
tum notitiã historiæ. Sic enim ad Galat. 3. ait: Ut
promissio ex fide Christi detur, &c.

2. Rom. 5. inquit de Abraam: Non dubitauit
diffidentia, sed confirmatus est fide. Hic clare loq-
tur de fide, quæ repugnat dubitationi, & accipit
remissionẽ. Nam de fiducia promissionis disertè
ait:

ait: De promissione Dei non dubitauit per diffidentiam, &c.

3. Paulus loquitur de tali fide, quæ non est ociosa notitia, sed quæ agit aliquid in remissione peccatorum, & tribuit ei efficaces causas, uidelicet, quod consoletur & erigat animos in pauoribus, & reddat pacatas conscientias, uincat peccatum & mortem. Roma. 4. Iustificati fide, pacem habemus, Item Ephe. 1. Per quem habemus fiduciam & accessum in fide, &c. Ergo necesse est, intelligi fidem pro fiducia erigente animos.

Item Christus, cum ait ad mulierem peccatricem: Fides tua saluam te fecit: certe loquitur de tali fide, quæ credit & agnoscit sibi remitti peccatū, iuxta uocem Christi: Remittuntur tibi peccata. Sic etiam in similibus locis, cum eodem modo loquitur ad Cananæam & Hæmorrhœissam, intelligit fiduciam, quæ ab ipso expectabat auxilium, nec erat ociosa notitia.

4. Petrus in Actis ait, fide purificari corda: hoc est, habere remissionem peccatorum, & pacatam conscientiam. Constat autem non purificari corda illa notitia, quæ est etiam in impijs. Igitur necesse est, fidem hic significare fiduciam, quæ apprehendit remissionem peccatorum.

5. In sententijs de oratione manifestum est, uocabulum fidei nihil aliud posse significare, nisi fiduciam, quæ credit, sibi Deum propitium esse, & se exaudiri. Ut Iacob. 1. Si quis habet opus sapientia, petat in fide, nihil hæsitans. Sic & Christus ait:
Omnia

Omnia quaecumque orantes petitis, credite quia accipietis, &c.

Sic etiam in ueteri Testamento uocabulum fidei, & credere, significat fiduciam misericordiae. Ut, Credidit Abraham. Item Iosaphat, 2. Paralip. 20. Credite Deo.

Quæ est sententia huius dicti:

Iustus fide sua uiuet?

Duas res tribuit fidei, uidelicet, iustificationem & uiuificationem, hoc est, liberationem à peccato & morte. Docet, quòd fide sumus iusti, seu accepti Deo: & quòd fide uiuificemur, hoc est, accipiamus consolationem, qua uincitur mors eterna, & apprehenditur uita æterna. Ergo in hoc quoque dicto, fidem necesse est intelligi non pro notitia ociosa, sed pro uera fiducia misericordiae, quæ impetrat remissionem peccatorum, & consolatur animos, ac liberat à terroribus, & certos reddit de uita æterna.

Quid? excludenda ne est à fide
historiæ notitia?

Minime: imò necessarium est, credere omnes articulos. Sed non satis est, tenere historiam, sed historia referenda est ad causam finalem, quæ est in Symbolo, uidelicet, Credo remissionem peccatorum. Hic enim est usus historiæ, ut credas Christum filium Dei ideo esse natum in carnem, passum, & resuscitatum, ut tibi contingat remissio peccatorum, & uita æterna.

Quæ

Quæ est confessio fidei Christianæ?

Tria referuntur Symbola, seu professiones articuloꝝ fidei: Vulgatum, quod uocatur Apostolorum, alterum Nicenum, tertium Athanasij.

RECITA SYMBOLVM
Apostolorum.

1. CREDO in Deum patrem omnipotentem, creatorem cœli & terræ.
2. Et in Iesum Christum filium eius unicum Dominum nostrum.
3. Qui conceptus est de spiritu sancto, natus ex Maria uirgine.
4. Passus sub Pontio Pilato, crucifixus, mortuus, & sepultus.
5. Descendit ad inferna, tertia die resurrexit à mortuis.
6. Ascendit ad cœlos, sedet ad dexteram Dei patris omnipotentis.
7. Inde uenturus est iudicare uiuos & mortuos.
8. Credo in spiritum sanctum:
9. Sanctam Ecclesiam catholicam, Sanctorum communionem.
10. Remissionem peccatorum.
11. Carnis resurrectionem.
12. Et uitam æternam, Amen.

DIC SYMBOLVM
Nicenum.

CRE

CREDO in unum Deum, patrem omnipo-
tentem, factorem cœli & terræ, uisibilem omni-
um; & inuisibilem.

Et in unum Dominum Iesum Christum, fili-
lium Dei unigenitum, & ex patre natum ante
omnia sæcula, Deum de Deo, lumen de lumine,
Deum uerum de Deo uero, Genitum, non factum,
consubstantialem patri, per quem omnia facta
sunt. Qui propter nos homines, & propter no-
stram salutem descendit de cœlis, & incarnatus est
de spiritu sancto, ex Maria uirgine, & homo fa-
ctus est, crucifixus etiam pro nobis, sub Pontio
Pilato passus & sepultus est, & resurrexit tertia
die secundum scripturas, & ascendit in cœlum, se-
det ad dexteram Patris, & iterum uenturus est
cum gloria iudicare uiuos & mortuos, cuius re-
gni non erit finis.

Et in spiritum sanctum Dominum & uiuifi-
cantem, qui ex patre filioq; procedit, qui cum pa-
tre & filio simul adoratur, & conglorificatur, qui
locutus est per Prophetas. Et unam sanctam, ca-
tholicam & Apostolicam Ecclesiam. Confiteor
unum Baptisma in remissionem peccatorum, &
expecto resurrectionem mortuorum, & uitam
uenturi sæculi, Amen.

DIC SYMBOLUM

Athanasij.

Quicumq; uult saluus esse, ante omnia opus est
ut teneat Catholicam fidem;

Quam

Quam nisi quisque integram, inuiolatamque serua-
uerit, absque dubio in æternum peribit.

Fides autem Catholica hæc est, ut unum Deum in
trinitate, & trinitatem in unitate ueneremur.

Nec confundentes personas, nec substantiam
separantes.

Alia enim est persona Patris, alia Filij, alia Spiri-
tus sancti.

Sed Patris & Filij & Spiritus sancti una est diuini-
tas, æqualis gloria, coeterna maiestas.

Qualis pater, talis filius, talis spiritus sanctus.

Increatus pater, increatus filius, increatus spiri-
tus sanctus.

Immensus pater, immensus filius, immensus spi-
ritus sanctus.

Æternus pater, æternus filius, æternus spiritus
sanctus.

Et tamen non tres æterni, sed unus æternus.

Sicut non tres increati, nec tres immensi, sed unus
increatus, & unus immensus.

Similiter omnipotens pater, omnipotens filius,
omnipotens spiritus sanctus.

Et tamen non tres omnipotentes, sed unus om-
nipotens.

Ita deus pater, deus filius, deus spiritus sanctus.

Et tamen non tres dii, sed unus est Deus.

Ita dominus pater, dominus filius, dominus spi-
ritus sanctus.

Et tamen non tres domini, sed unus est Dominus.

Quia sicut sigillatim unamquamque personam de-
um

um aut dominum confiteri Christiana ueritate compellimur.

Ita tres Deos aut dominos dicere, catholica religione prohibemur.

Pater à nullo est factus, nec creatus nec genitus.

Filius à patre solo est, non factus, nec creatus, sed genitus.

Spiritus sanctus à patre & filio, non factus nec creatus, nec genitus, sed procedens.

Vnus ergo pater, non tres patres: unus filius, non tres filij, unus spiritus sanctus, non tres spiritus sancti.

Et in hac Trinitate nihil prius aut posterius, nihil maius, aut minus.

Sed totæ tres personæ coæternæ sibi sunt & coæquales.

Ita ut per omnia, sicut iam supra dictum est, & trinitas in unitate, & unitas in trinitate ueneranda sit.

Qui uult ergo saluus esse, ita de Trinitate sentiat. Sed necessarium est ad æternam salutem, ut incarnationem quoque Domini nostri Iesu Christi fideliter credat.

Est ergo fides recta, ut credamus & confiteamur, quia Dominus noster Iesus Christus Dei filius Deus & homo est.

Deus est, ex substantia patris ante secula genitus: & homo est, ex substantia matris in seculo natus.

Perfectus Deus, perfectus homo ex anima rationali, & humana carne subsistens.

F

Acqua

Acqualis patri secundum diuinitatem: minor patre, secundum humanitatem.

Qui licet Deus sit & homo, non duo tamen, sed unus est Christus.

Vnus autē non conuersione diuinitatis in carne, sed assumptione humanitatis in Deo.

Vnus omnino, non confusione substantiæ, sed unitate personæ.

Nam sicut anima rationalis & caro unus est homo, sic Deus & homo unus est Christus.

Qui passus est pro salute nostra, descendit ad inferos, tertia die resurrexit à mortuis.

Ascendit ad cœlos, sedet ad dexteram Dei patris omnipotentis.

Inde uenturus est iudicare uiuos & mortuos.

Ad cuius aduentum omnes homines resurgere habent cum corporibus suis.

Et reddaturi sunt de factis proprijs rationem.

Et qui bona egerunt, ibunt in uitam æternam: qui uero mala, in ignem æternum.

Hæc est fides catholica: quam nisi quisq; fideliter, firmiterq; crediderit, saluus esse non poterit.

DE DEO.

Quid est Deus?

DEVS est substantia intelligens, spiritualis, æterna, creatrix & conseruatrix omnium rerum, infinitæ sapientiæ, bonitatis, iustitiæ & misericordiæ.

Dic testimonia de unitate Dei.

Deut.

Deut. 6. Audi Israël, Dominus Deus tuus Dominus unus est.

Esa. 44. Ego sum primus & nouissimus, & præter me non est Deus.

Et 45. Ego sum Deus, & non est ullus præterea, &c.

1. Cor. 8. Scimus, quòd idolum nihil est in mūdo, & non est alius Deus, nisi unus, &c.

Ephe. 4. Vnus Deus & pater omnium, super omnes & super omnia.

1. Timor. 2. Vnus est Deus, & unus mediator Dei & hominum.

Quot sunt personæ diuinitatis?

Vna est tantum diuina essentia, sed ea tribuitur tribus personis, scilicet, patri, filio, & spiritui sancto, quæ sunt ὁμοῖοι, seu eiusdem substantiæ, pariter immensæ, & coæternæ.

Quid hic significat persona?

Persona est substantia indiuidua, intelligens.

Vnde probas, esse tres personas?

Christus iubet baptisari omnes gentes, in nomine patris & filij & spiritus sancti. Hic nominatim recensentur tres personæ cōsubstantiales, seu ὁμοῖοι.

Itē professio symboli idē testatur, ubi fatemur nos credere in patrem, filiū & spiritum sanctum.

Matth. 3. discernuntur personæ, cum apparet spiritus sanctus, specie columbæ, & auditur uox

F 2

patris,

patris, quæ testatur de filio: Hic est filius meus dilectus, &c.

Item Ioan. 15. Cum uenerit Paracletus, quem ego uobis mittam à patre. Hic cõiunguntur tres personæ, Paracletus ueniens, seu missus, filius mittens, & pater.

1. Ioan. 5. Tres sunt, qui perhibent testimoniũ, pater, filius, & spiritus sanctus. Hi tres unum sunt.

Quid est Pater?

Est prima persona diuinitatis, æterna, immensa, ingenita, & à nemine existens.

Quid est Filius?

Secunda persona diuinitatis, à patre ante sæcula genitus, ὁμοῖος, seu consubstantialis patri, & coæternus.

Quid significat: In principio erat uerbum?

Verbum, seu λόγος, uocatur apud Ioannem Filius Dei, quæ est secunda persona. Est igitur sententia: In principio erat Verbum, id est, Filius Dei erat in principio, & ab æterno.

Quare uocatur λόγος, seu uerbum?

Quia est persona loquens, quæ semper locuta est ab initio Patribus.

Proba, quod λόγος, seu uerbum significet personam, quæ sit natura Deus?

Ioannes ait de Verbo, seu λόγῳ, quòd fuerit
in

in principio. Hoc est, quòd sit æternus. Iam si in-
itio fuit uerbum ante conditionem omnium re-
rum; Ergo non est creatura, sed coæternus patri.

Deinde cum ait: Verbum erat apud Deum: hinc
disertè discernit personas, quòd alia sit persona
patris, alia uerbi.

Tertio ait: Et Deus erat Verbum. Hic clarè te-
statur, Verbum esse Deum. Nam particula $\lambda\omicron\gamma$
 $\gamma\textcircled{G}$, seu Verbum, hinc ponitur loco subiecti, sicut
indicat Græcus articulus additus. Sed particula,
Deus, est prædicati loco.

Postea idem Ioannes indicat de Verbo: In
mundo erat, & mundus per ipsum factus est, &c.
Hæc sunt uerba, quæ necesse est de persona intel-
ligi, in qua fuerit diuina natura.

Sic & reliq loci, qui dicunt per filiū omnia con-
dita esse, testantur $\lambda\omicron\gamma\omicron\mu$, seu uerbū esse personā
quæ sit natura Deus. Constat enim mundum nō
esse conditum per humanam naturam.

Ad Coloss. i. Omnia per ipsum, & in ipso con-
dita sunt, & ipse est ante omnia, & omnia confi-
stunt per ipsum.

Item Coloss. 2. In ipso habitat plenitudo di-
uinitatis corporaliter.

Ad Hebr. Per quem fecit & sæcula, qui est ful-
gor claritatis, & effigies substantiæ eius, ferens
omnia uerbo potentiæ suæ, &c.

i. Ioan. i. Quod erat ab inītio, quod audiui-
mus, quod uidimus, quod manus nostræ contre-
ctauerunt, Verbum uitę, id annunciamus,

Ioan. 6. Quid, si uideritis filium hominis ascendentem, ubi erat prius?

Ioan. 17. Glorifica me pater gloria, quam habui ante mundum apud te.

Ioan. 8. Antequam Abraam natus est, ego sum.

Ioan. 5. Sicut pater exuscitat mortuos, & uiuificat, sic & filius, quos uult, uiuificat. Item: Quaecumque ille facit, hæc & filius similiter facit.

Ioan. 10. Ego uitam æternam do eis, &c.

Ioan. 15. dicit se mittere spiritum sanctum. Cū uenerit Paracletus, quem ego mittam uobis à patre. Et infra: Si non abiero, non ueniet Paracletus: Si autem abiero, mittam eum ad uos.

Ioan. 20. Thomas Christum aperte uocat Deum: Dominus meus, & Deus meus.

Roma. 9. Qui est super omnia Deus benedictus, &c.

Quid est Spiritus sanctus?

Est persona diuina, coæterna, & coessentialis patri & filio, ab utroque procedens.

Dic testimonia, quæ probant spiritum sanctum esse personam, & natura Deum.

Suprà dixi clare, discerni personas, cum Christus inquit: Baptisantes in nomine patris & filij & spiritus sancti.

Sic Matth. 3. & Luc. 3. discernuntur personæ. Patris uox loquitur de Christo: Hic est filius meus dilectus. Hic sunt duæ distinctæ personæ, patris

tris

tris loquentis & testantis suum esse filium. Tertio scorsim etiam spiritus sanctus describitur apparere peculiari specie columbæ, quæ est neq; pater neq; filius.

Ioan. 14. Rogabo patrem, & alium Paracletum dabit uobis. Item: Paracletus spiritus sanctus quem mittet pater in nomine meo, is docebit uos omnia.

Item: Non à semetipso loquetur, sed quæ audit, loquetur.

Ioan. 15. Cum uenerit Paracletus, quem ego mittam uobis à patre, ille testimonium perhibebit de me.

Rom. 8. Vos non estis in carne, sed in spiritu siquidem spiritus Dei habitat in uobis. Si quis autem spiritum Christi non habebit, is non est eius.

Item: Si spiritus eius, qui suscitauit Iesum à mortuis, habitat in uobis, &c.

Hi loci clare discernunt spiritum sanctum à patre & filio, & testatur esse spiritum patris & filij.

Ibidem: Ipse spiritus testimonium reddit spiritui nostro, &c.

1. Pet. 1. De qua salute exquisierunt & scrutati sunt Prophetæ, scrutantes, quod uel quale tempus significaret in eis spiritus Christi, prænuncians eas, quæ in Christo sunt passionis, &c.

Hic clare testatur, quod spiritus sanctus extiterit, anteq; filius Dei induit carnem, & uocat eum spiritum Christi.

Item, ibidem: Quæ nunc nunciata sunt uobis

F 4

per

per eos, qui euangelizarunt uobis, spiritu sancto misso de caelo, &c.

Acto. 2. ex Ioële. Effundam de spiritu meo super omnem Carnem. Hic testatur spiritum sanctum, qui effunditur, non esse personam patris, & tamen cum inquit: De spiritu meo: significat illum spiritum habere naturam diuinam.

Vnde probas, q̄ spiritus sanctus pariter procedat à patre & filio?

Ioan. 14. dicitur: Paracletus, quem mittet pater in nomine meo. Deinde ait Christus: Paracletus, quem ego mittam uobis à Patre. Hic testatur paracletum uenire, seu mitti tam à filio, q̄ à patre.

DE CREATIONE.

Quid est Creatio?

Est factura, qua Deus creauit spiritus, & omnes corporales naturas ex nihilo, per Verbum, ad conseruandum ac sustentandum eas. Gene. 1. In principio creauit Deus caelum & terram, hoc est, uniuersas creaturas. In principio, hoc est, cum nihil adhuc esset creaturarum.

Quid est Creatura?

Est totum illud Dei opificium, tam spirituum creatorum, quàm aliarum rerum & naturarum corporalium, in hoc diuinitus factarum, ut monstrent Deum esse: nec solum esse simpliciter Deum, sed æternum, potentem, qui creet, gubernet, & conseruet omnia. Quibus cognitis, inde Deus creator

ator & conseruator glorificetur, & gratiarum actiones habeat.

Quis conseruat Creatura?

In articulo creationis semper intelligere debemus perpetuam gubernationem, sustentationem, & conseruationem rerum, ita q̄ Deus non discesserit à suo opificio, sicut faber discedit à domo facta. Sed Deus perpetuo gubernat, sustentat & conseruat naturas rerum, quotannis fecundat terram, procreat fruges ex terra, perpetuo suppeditat animantibus uitam & motū. Acto. 17. In ipso uiuimus, mouemur, & sumus. Coloss. 1. Omnia in eo consistunt. Psal. 103. Omnia à te expectant, ut des illis escam in tempore. Psal. 35. Homines & iumenta saluabis Domine.

Quomodo agnoscitur Deus in creaturis & naturis rerum?

Tota rerum uniuersitas est sacramentum & testimonium quoddam, quòd sit Deus, quòd sit bonus, iustus, sapiens. Item, motus cœlestes, uices temporum, conseruatio specierum, satis clamant, mundum & naturas rerum non existere casu, sed certo consilio condita esse, regi & conseruari. De inde humane mentes sunt imagines diuinitatis et specula, in quibus contemplari diuinitatem debemus. Indicat & politica societas generis humani presentiam Dei. Videmus quoq̄ homicidas & tyrannos diuinitus ad pœnam rapi.

F 5

Quo-

Quomodo utendum est creaturis ?

Magna pietas est, creaturis sic uti, ut per eas glorificemus Deū, & monstremus in his bonitatem eius ac præsentiam, & gratias ei agamus. Quod qui non faciunt, sunt Epicurei, imò & Æthei.

DE HVMANIS VIRIBVS,
siue de Libero arbitrio:

Quid est Liberum arbitrium?

Est uoluntas cum ratione consentiens. In homine enim sunt, ratio, siue mens, quæ iudicat: uoluntas, quæ uel obtemperat, uel repugnat iudicio & imperat inferioribus uiribus, scilicet affectibus sensuum.

Iam quæritur, quomodo uoluntas sit libera, & quomodo possit obedire Legi Dei:

De hac quæstione iudicari non potest, nisi magnitudinem peccati, quod nobiscum nascitur, consideremus. Item, nisi sciamus Legi Dei non tantum requiri externa ciuilia facta, sed perpetuam & perfectam totius naturæ obedientiam. Nam si natura hominis non esset corrupta peccato, haberet certiolem & clariolem de Deo notitiam, non dubitaret de uoluntate Dei, haberet uerum timorem, ueram fiduciam, deniq; præstaret integram obedientiam Legi. Hoc est, in natura essent motus omnes consentientes cum lege Dei, sicut
in

In pijs angelis. Nunc aut natura hominis oppressa morbo originis, plena est dubitationis, caliginis, errorum, neque uere timet Deum, nec uere confidit, denique plena est uitiosorum adfectuum.

De hac infirmitate quaeritur.

Quantum potest praestare uoluntas humana?

1. Respondeo. Cum in natura hominis sit quaedam delectus rerum, quae sunt subiectae rationi, aut sensui, & externorum operum civilium, potest uoluntas humana suis uiribus sine renouatione aliquo modo externa Legis opera facere. Hoc concedunt Philosophi & sacrae literae. Nam scriptura docet, esse quandam iustitiam carnis, quaedam opera Legis, etiam in non renatis. Sed haec libertas saepe uincitur naturali imbecillitate, impeditur quoque saepe a diabolo. Nam cum natura sit plena malorum adfectuum, obtemperant homines saepe prauis cupiditatibus, non recto iudicio, sicut apud Poetam ait Medea:

Video meliora, proboque, Deteriora sequor.

2. Euangelium docet, in natura horribilem corruptionem esse, quae repugnat legi Dei, hoc est, facit, ne praestare integram obedientiam possimus. Hanc corruptionem autem non potest natura tollere, sicut nec mortem. Imo tanta est naturae caecitas, ut eam corruptionem perspicere non possimus: ideo quoque non uidemus, quanta sit humanarum uirium infirmitas: quam si uere cerne-

remus,

remus, tum demum intelligeremus, homines nō
posse Legi Dei satisfacere.

Cur igitur homines non possunt
Legi Dei satisfacere?

Voluntas humana non potest sine spiritu san-
cto efficere spirituales adfectus, quos Deus requi-
rit, scilicet, uerum timorem Dei, ueram fiduciam
misericordiae, tolerantiam, afflictionem, dilectio-
nem Dei, & similes motus.

Da scripturas.

Roma. 8. Qui spiritu Dei ducuntur, hi sunt fi-
lij Dei. Item: Siquis spiritum Christi non habet,
hic non est eius.

1. Corint. 2. Animalis homo non percipit ea,
quae sunt spiritus Dei.

Ioan. 3. Nisi quis renatus fuerit ex aqua & spi-
ritu sancto, non potest intrare in regnum Dei.

Item: Nemo potest uenire ad me, nisi pater
meus traxerit eum.

Item: Erunt omnes docti à Domino.

Item, Ioan. 5. Sine me nihil potestis facere.

• Si sic docetur, deterrentur homines
a studio obediendi, credendi, & be-
nefaciendi.

Tanta est peruersitas iudicij humani, ut cum
ostenditur nobis nostra infirmitas, & promitti-
tur auxilium spiritus sancti, homines segniores
fiant ad studium bene operandi. Cum hæc doctri-
na

na Euangelij magis nos debeat excitare & accedere ad inuocandum & petendū auxilium à deo.

In hac lucta hortandus est animus, ut omni conatu retineat uerbum, non est dehortandus, ne conetur, sed docendus, quòd promissio sit uniuersalis, & quòd debeat promissioni credere. Nam Paulus ait: Spiritus adiuuat infirmitatē nostram. Et diuus Basilius inquit: Deus anteuertit nos, uocat, monet, adiuuat: Sed nos uiderimus ne repugnemus, Non enim debemus indulgere diffidentiae, aut desidia naturali.

Potest ergo homo aliquid suis uiribus præstare?

Tametsi ingens imbecillitas est in pijs & sanctis, tamen est aliqua libertas uoluntatis, cum quidem iam adiuuetur à spiritu sancto, & agere aliquid potest in externis lapsibus cauendis, ideo spiritus sancti auxilio amplificari debet, & nostra diligentia acui. Sic Paulus cauere iubet, ne frustra Dei gratiam acceperimus. Et Christus promittit spiritum sanctum dare, non ociosis, non aspernantibus, non repugnantibus, sed petentibus, Luc. II. Et Deus auget dona in his, qui recte utuntur: ut docet similitudo de negociantibus.

Quid autem sentis de opinione Manichæorum?

Non probo deliramenta Manichæorum, qui prorsus nullam actionem uoluntati tribuunt, ne quidem adiuuante spiritu sancto: quasi nihil inter
fit

fit inter statum & uoluntatem. Ecclesiasticus ait: Deus reliquit hominem in manu consilij sui. Hic dico uoluntatem in pijs actionibus & conatibus, non esse ociosam, sed tamen adiuuandam esse spiritu sancto, ita fit uerius libera.

D. Hieronymus duo dicta tradidit, quorum alterum interpretatur alterum. Sunt autem hæc: Anathema fit, qui dixerit, Deum impossibilia precepisse. Et rursus, Qui dixerit, nos posse mandata Dei implere sine gratia Dei, anathema fit.

DE DIVISIONE LIBERI arbitrii:

Quidam diuidunt liberum arbitrium, in liberum arbitrium ante lapsum, & post lapsum.

Quid est liberum arbitrium ante lapsum?

Fuit plenaria libertas apprehendendi tam bona quam mala, tam seruandi præcepta Dei, quam non seruandi, pro libera uoluntate in creatione indita diuinitus. Sic Eccle. 15. Apposuit tibi aquam & ignem, ad quod uolueris, porrige manum tuam. Illud liberum arbitrium fuit ante lapsum hominis tale, quale adhuc hodie sancti angeli habent. Nunc propter peccatum adempta est libertas apprehendendi bona spiritualia, iuxta illud, Animalis homo non percipit ea, quæ sunt spiritus. Adam ex illa liberrate & bene & male agere potuit: amare Deum, & odisse. Ita & angeli, qui
cum

cum malum apprehenderent, lapsi fuerunt.

Quid est liberum arbitrium
post lapsum?

In natura corrupta superest aliquod iudicium
Legis, intelligens, quæ sint facienda, quæ tamen
uoluntas efficere non potest, nisi accesserit Spiri-
tus sanctus, & iuuerit uoluntatem & conatus no-
stros. In externis est uoluntas efficax rerum ex-
ternarum, sine renouatione spiritus, quæ tamen
à diabolo impediri potest.

Quid ergo relinquatur nostro ar-
bitrio in rebus spiritualibus?

Iudicium quoddam faciendorum, quæ est lex
naturæ, uoluntas, conatus, studium, cursus, cogi-
tatio, quæ omnia nihil sunt, nisi accesserit spiritus
sanctus. Quare & Apostolus ubiq; precatur Ec-
clesijs, ad quas scribit, ut Deus, quod cepit in illis,
bonum, perficiat.

DE PRAEDESTINA-
tione:

Quid est Prædestinatio?

Est certa Dei præordinatio, qua eueniunt om-
nia cum interna, tum externa opera & cogitatio-
nes, in omnibus creaturis, iuxta decretum uolun-
tatis suæ.

Electio est, qua elegit nos Deus in ipso, ante-
quam iacerentur fundamenta mundi, ut essemus
irreprehensibiles coram illo per charitatem, ut
adoptæ

87 DE PRAEDESTINATIONE,

adoptaret nos in filios per Iesum Christum in
se, iuxta beneplacitum uoluntatis suae, Ephes. 1.
& Matth. 10. Nonne duo passeret? &c.

Vnde auspicanda est praedestinatio?

Non à Lege, neq; à ratione, sed ab Euangelio,
quae est uniuersalis promissio. Si quis extra Euan-
gelium causam querit electionis, is nō potest non
errare. Deinde si quis ex uniuersali promissione
particularem uelit efficere, is reddet simpliciter
incertam promissionem, & tollet fidem. Quare
ex uniuersali promissione iudicanda est praedesti-
natio: id ubi fit, nulla restabit amplius occasio ex-
crucianda animum ulla particularitate.

Quot sunt partes praedestinationis?

Duae, Alligationis & conditionis.

Alligatio est necessitas praesentium: ut si quid
prouidentia praesens esse uideatur, id necesse est
esse, tametsi nullam habeat naturae necessitatem.
Ut: omnes homines mortales esse, necesse est, sic
Deo prouidente.

Conditio Ut: Si Adā ederit de pomo, morietur.
Si Israēl ambulauerit in uia Domini, & seruaue-
rit praeccepta eius, seruabitur. Si susceperis Euan-
gelium, & illi credendo ad finem usq; uitae tuae ad-
haeris, seruaberis: si uerò non susceperis, damna-
beris. Sic Augustin. Praedestinavit Deus homi-
nem, ut sibi esset obediens, & à gustu uetiti pomi
abstineret, & in uita permaneret. Sin autem ino-
bediens esset, sententiam mortis subiret. Praede-
stinati

stinati enim sumus sub conditione, ut si susceperimus Verbum, erimus filij Dei: si non, damnabimur. 2. Timot. 2. ait Paulus: Si quis expurgarit seipsum ab his, scilicet, impijs doctrinis, erit uas in honorem sanctificatum, accommodatum usibus Domini, ad omne opus bonum preparatum.

Da locos scripturae, qui ostendunt promissionem esse uniuersalem?

Paulus Roma. 3. Iustitia Dei per fidem Iesu Christi, quae est in omnes, & super omnes.

Et Roma. 10. Idem Dominus omnium, diues in omnes, qui inuocant eum.

Item: Deus uult omnes homines saluos fieri. Deus non uult mortem peccatoris, sed ut conuertatur, & uiuat, Ezech. 18.

Matth. 11. Venite ad me omnes, qui laboratis, & onerati estis, ego reficiam uos.

Ioan. 3. Ut omnis qui credit in ipsum, non pereat, sed habeat uitam aeternam.

Item Acto. 10. Apud Deum non est personarum acceptio. His sententijs erigendae sunt conscientiae, contra naturalem diffidentiam & dubitationem. Quia uero malum ex nobis est, cauendum est, ne uolentes indulgeamus naturali diffidentiae, ac repugnemus promissioni, sed resipiscentes credamus promissioni.

G DE

DE DISCRIMINE
ueteris & noui Testamenti?

Quod est discrimen ueteris &
noui Testamenti?

Vetus Testamentum propriè fuit Lex, & tota
politia Mosi, quæ habuit promissiones, datas po-
pulo Israël de regno & politia corporali.

Nouum Testamentum est, non ministerium
Legis, sed Euangelij, uidelicet, pactum de regno
Christi spirituali & æterno. Et habet promissio-
nem iustificationis & uitæ æternæ donandæ pro-
pter Christum.

Quare illud uocatur uetus, hoc au-
tem nouum Testamentum?

Non propter ordinem & successionem tem-
porum, quasi nouum Testamentum non perti-
nuerit ad Patres: sed propter discrimen ministerij
& promissionum. Quia uetus Testamentum erat
ministerium Legis, & obseruatio rituum Leuiti-
corum, & illius politiaë populi Israël, & habebat
promissiones de illo regno.

Sed noui Testamenti aliud est ministerium, alia
promissio, uidelicet, rerum externarum, nec con-
sistit in externis obseruationibus, sed requirit cul-
tus spirituales, hoc est, ueros motus cordis.

Desijt ne uetus Testamentum?

Etsi lex Mosi & illa politia ad certum tempus
constituta, iam cessauit, postquam Christus exhi-
bitus

bitus est, nec opus est obseruatione illorum rituum & politiae Mosaicae: tamen quia doctrina Legis moralis scripta est in natura, & communis est omnium hominum, eatenus pertinent ad uetus Testamentum, qui tantum habent notitiam Legis, nec habent notitiam Euangelij, neque sunt renouari à spiritu sancto.

Econtra, nouum Testamentum, id est, promissio remissionis peccatorum, & renouationis per spiritum sanctum, non tantum est unius temporis, sed omnium aetatum: Sicut & Patribus facta est promissio de Christo.

Quid significant apud Paulum haec uocabula, Litera & Spiritus?

Per Literam intelligit omnes cogitationes & obseruationes, & ut uocant, bonas intentiones, seu conatus rationis, sine spiritu sancto: Hoc est, sine uero timore & uera fiducia Christi.

Per Spiritum intelligit motus spirituales, quos spiritus sanctus excitat in cordibus nostris. Est igitur Lex litera, quando imitamur eam bonis intentionibus, aut externis moribus, sine spiritu sancto: hoc est, sine uero timore, & sine uera fiducia. Est & Euangelium litera, cum non apprehenditur spiritu: hoc est, cum non uerè timemus, nec uerè credimus Deo.

Porro, Lex administratio mortis est, quia non promittit remissionem peccatorum gratis, nec adfert Spiritum sanctum, Euangelium uerò est

administratio spiritus & uitę, quia promittit promissionem peccatorum gratis, & donat spiritum sanctum & uitam æternam. Repudianda igitur est Origenis interpretatio, qui uocat Literam grammaticum sensum, Spiritũ uerò allegoriam.

DE ABROGATIONE LEGIS.

Quid est abrogatio Legis?

Est abolitio execrationis seu maledictionis legis, per Christum facta, ita, q̄ nunc omnes qui credunt in Christum, liberati sunt à iure Legis accusantis perpetuò conscientia, & damnantis illam coram Deo, propter imperfectam obedientiam. Galat. 3. Christus nos redemit à maledictione Legis, dum pro nobis factus est maledictus, &c. Et Roma. 8. Nulla nunc condemnatio ijs, qui insiti sunt Christo, &c.

Sunt ne & impij liberati à Lege?

Minime. Nam Paulus ait: Lex iniustis est posita: hoc est, incredulis, & illis, qui nondũ sunt sub gratia: uel qui nondũ fide apprehenderunt Christum, neq̄ acceperunt spiritum sanctum, à quo regantur. In his non minus Lex adhuc hodie exercet suum officium accusando & condemnando illorum conscientias, q̄ olim sub Mose. Nam Lex pædagogus noster est usq̄ ad Christum.

Quæ sunt causæ abrogatæ Legis?

1. Promissio Dei. Quia Deus promisit hanc
Legis

legis abrogationem in Christo futuram, Hier. 31
 Feriam domui Israël fœdus nouum, non secun-
 dum pactum, quod pepigi cum patribus uestris.
 2. Infirmetas nostra occasionem abrogandæ
 Legis præbuit, Acto. 15. Quod nec patres no-
 stri, nec nos portare potuimus.

Est ergo tota Lex abrogata?

Tota Lex est abrogata credentibus, uidelicet,
 ut Lex non habeat ius accusandi aut damnandi
 eum. Habet enim aliud, quo iustificatur, quàm Legem.

Quare igitur non licet omittere
 Decalogum?

Respondeo: Euangelium affert spiritualem &
 æternam uitam: ideo retinet eam partem Legis,
 quæ docet, qualis sit illa noua uita, & consentit eum
 Lege naturæ, quæ est ipsa notitia Decalogi. Qua-
 re Decalogus non sic intelligatur esse abrogatus,
 ut iam non debeat fieri, sicut ceteræ partes Legis,
 uidelicet, ceremoniæ & iudicialia Mosi omittan-
 tur, quæ sunt tantum externæ ordinationes, per-
 tinentes ad uitam corporalem.

Sed in ijs, qui iustificantur, & accipiunt spiri-
 tum sanctum, iam inchoatur noua obedientia spi-
 ritualis, quæ requiritur in Decalogo, seu Lege mo-
 rali.

DE LIBERTATE CHRIS-
 tiana, quæ est abroga-
 tæ Legis effectus.

G 3

Quid

Quid est libertas Christiana?

Est libera assertio in regno spiritali per Iesum Christum, qua sumus liberi à seruitute, ac ab execratione legali, à iure peccati & mortis, adeoque ab omni externa obseruatione, in negotio iustificationis coram Deo, quæ gratuitò datur credentibus, propter Christum. Vel breuius sic: Est doctrina, indicans, in quibus rebus propriè Christiana iustitia, & quid de Cæremonijs sentiendum sit. De quibus omnibus ætatibus infinitæ extiterunt disputationes.

Quot sunt gradus libertatis Christianæ?

Quatuor. Primus, quòd non propter Legem sed gratis propter Christum donatur remissio peccatorum & imputatio iustitiæ. Hic gradus est præcipuus, nihil pertinens ad ciuilem uitam, sed tantum ad certamen conscientiæ in iudicio Dei, in quo opus est hac cõsolatione. De hoc gradu ait Christus, Ioan. 8. Si filius uos liberauerit, uerè liberi eritis.

Secundus, est donatio spiritus sancti, quo credentes iustificantur & reguntur, ac defenduntur aduersus sæuitiã diaboli. De hoc Paulus 2. Cor. 3. Vbi spiritus Domini, ibi libertas.

Tertius, quòd Euangelium liberat nos à Cæremonijs & iudicialibus legibus Mofi. Hic gradus pertinet aliquo modo ad uitam exteriorem, sed habet causam in superioribus. Euangelium enim

enim non requirit Leuiticas ceremonias, quia docet nos gratis consequi remissionem peccatorum et iustos pronuciari per misericordiam propter Christum, non propter ullos cultus, aut nostra opera.

Quartus docet, quid sit sentiendum de Ecclesiasticis Cæremonijs, quas Episcopi aut alij homines instituerunt. Cum enim in hac uita opus sit certis ritibus, locis ac temporibus, permittit Euāgelium in Ecclesia fieri ordinationes, hoc fine, ut omnia in Ecclesia ordine & sine tumultu gerantur. Ideo constituuntur certi dies, ut sciat populus, quando cōuenire debeat, ad audiendum Verbum. Hæ traditiones tolerandæ sunt, sed non est quærenda in illis iustificatio.

Ad quid prodest hæc doctrina de libertate Christiana?

Ad multa. Si enim hæc doctrina non extet in Ecclesia, sequuntur multa incommoda.

Primum, obscuratur iustitia fidei, cum scilicet transfertur beneficium Christi in traditiones. Hoc est, cum homines putant se mereri remissionem peccatorum, & se iustos pronuciari, propter tales obseruationes. Ex qua persuasionem ruunt conscientia in desperationem, & amittunt ueram fidei & Christi notitiam.

Secundū, incruditi fingunt tales obseruationes externas esse ueros cultus, & uerā perfectionem, cum tamen perfectio sint, timor, fides, dilectio, & opera uocationis.

Tertium, scinditur Ecclesiarum concordia, ut factum est de Paschate.

Quartum, si conscientia putent hos ritus esse necessarios, nunquam acquiescent. Quis enim unquam observavit omnes traditiones humanas, quarum erant tot summe, tot libri, ut vix dinumerati possent.

Sed, inquis, obedientia necessaria est, etiam si potestas abutitur suo iure. Ait enim Christus: Super Cathedram Moysi sedent Scribae, &c. Quaecumque dixerint, facite.

In his, quae sunt iuris diuini, conscientia necessario debet obedire pastoribus, iuxta illud: Qui uos audit, me audit. In traditionibus uero Ecclesiasticis debet eatenus obedire, ut scandala caueat, & ne quaeratur in eis iustificatio, aut addatur opinio necessitatis. Cum autem praecipuntur aut traduntur impia, tunc regula tenenda est Apostolorum: Oportet Deo magis obedire, quam hominibus.

Sed quid de caeremoniis à Christo institutis?

Haec obseruari debent, quia habent mandatum Dei. Et tamen Euangelica libertas docet, quod caeremoniis non iustificemur sine fide. Item, quod necessitas excuset nos, si impediamur, quo minus uti illis caeremoniis possimus. Ut, si aliquo casu non posset alicui contingere Baptismus, is si uere crederet

crederet in Christum, tamen sine cæremonia saluus fieret.

DE CONSILIIIS.

Sunt ne Consilia quoq; in Euangelio à Christo tradita?

Quidam finxerunt, in Euangelio esse Consilia, de non uindicando, de paupertate, uirginitate, castitate. Deinde dixerunt, ea opera perfectionem esse. Sed hæc sunt plena errorum & superstitionum. Vna enim est lex Dei, quæ nihil nisi præcepta continet, & Christi proluxa concio, Mat. 5. nihil aliud est, quàm legis interpretatio. Christus enim id agit, ut ostendat, in lege requiri perfectam obedientiam. Quare cum odia, concupiscentiam, cupiditatem uindictæ prohibet, non adfert noua quædam consilia, sed ipsam Legem Dei interpretatur, & præcepta tradit. Addit & pœnam æternam. Qui irascitur (inquit) fratri suo, reus erit iudicij. Item: Omnis qui uidet mulierem, ad concupiscendam eam, iam mœchatus est in corde suo.

DE VINDICTA.

Quid præcipit de Vindicta?

Prohibet uindictam priuatam, hoc est, cupiditatem uindictæ, & eam uindictam, quæ fit sine auctoritate magistratus, non tollit publicam uindictam, quæ exercetur per magistratum. Per Euangelium enim non aboletur magistratus, sed mul-

to magis confirmatur, Rom. 13. Reijcienda est igitur hæc seditiosa opinio, quæ docet, consiliū esse de uindicta. Et prudenter tenendum discrimen publicæ & priuatæ uindictæ. Ait enim Dominus: Mihi uindicta, & ego retribuam.

Sed quid de hoc dicto? Vim ui repellere licet.

Euangelium non pugnat cum dicto. Nā uim ui repellere, iuris naturæ est, si modo recte intelligatur: debet enim ad publicam uindictam, hoc est, ad officium magistratus accommodari. Sic magistratus uim ui depellit, cum latrocinia armis & gladio depellit. Quorsum enim opus esset magistratibus, si singuli priuatim uindictam exerceremus?

DE PAUPER TATE.

Quid præcipit de Paupertate?

Euangelium neq; præcipit, neq; consulit, discedere à facultatibus, aut res in commune cōferre, imò approbat politicas ordinationes, diuisionē rerum & proprietatem. Cæterum Euangelium præcipit, liberaliter iuuare gentes, & præmia ingentia corporalia & spiritualia pro hac liberalitate pollicetur, sicut Christus ait: Date, & dabitur uobis. Et 2. Cor. 9. Qui parce seminat, parce & metet. Et qui seminat in benedictione, &c. Salomon Prouc. 5. pulchrè depinxit bonam partem economiæ: Bibe aquam, inquit, de tuis fontibus, & fontes tui deriuentur, & ripæ effluant in plateas.

teas. At tu dominus esto horum solus, non alieni tecum, &c.

Vult Salomon, ut quisq; ex fructibus sui fundi, aut fortunis suis largiatur egentibus: sed ita, ut fundum retineat, ne redigatur ad mendicitatem. Sic Paulus iubet largiri, ne egeamus ipsi, neue ignavi nostra liberalitate abutamur. Breuiter: Proprietatem rerum confirmant multa testimonia. Licet enim habere diuitias, ut testantur Christus & Paulus.

Quid est paupertas?

Paupertas non est mendicitas. Hæc enim in ociosis & robustis peccatum est, 2. Theff. 3. Qui non laborat, non manducet. Sed paupertas Euangelica est spiritualis, hoc est, tenere facultates, que dei beneficio contingunt nobis sine auaritia, sine superbia, id est, sine fiducia opum, sine impietate, hoc est, cum periclitamur in confessione Euangelij, ut opes amittere malimus, quam abijcere Euangelium. Sic in summis opibus pauperes spiritu fuerunt, Abraham, Iob, Dauid, & multi alij. Cōplectitur paupertas patientiam, cum scilicet eripiuntur, aut aliquo casu pereunt opes, ne tunc irascamur Deo, aut aliquid contra Dei mandatū faciamus, sed propter Deum æquo animo feramus hanc iniuriam, aut casum.

Quotuplex est desertio facultatum?

Duplex. Altera fit nostra electione, sine mandato Dei, & sine uocatione. Hæc desertio non est
cultus

cultus Dei, Matt. 15. Frustra me colunt mandatis hominum. Altera est, quæ habet mandatum Dei, & uocationem. Vt cum tyranni cogunt aut facultates amittere, aut ab Euangelio discedere, aut deficere. Hanc laudat Christus. Qui reliquerit, inquit, agrum, domum, &c. propter Euangelium, Hoc est, propter confessionem Euangelij, centuplum recipiet, &c. Marc. 10. Breuiter, sicut Christus nõ laudat eos, qui deserunt coniugem & liberos, aut qui sibiipsis uitam eripiunt, ita non laudat descendentibus patrimoniam, sine mandato Dei.

DE CASTITATE.

Quid præcipit de Castitate?

Euangelium non solum præcipit castitatem uirginum, sed etiam coniugum. Nam & coniugium est diuina ordinatio. Et omnes qui se non continent, mandatum habent, ut coniugio utantur. 1. Cor. 7. Propter fornicationem unusquisque habeat uxorem suam.

Quid est Castitas?

Castitas non tantum est uirginitas, sed etiam coniugum moderata consuetudo. Sic Heb. 13. Honorabile connubium apud omnes, & thorus immaculatus. Fornicatores autem & adulteros iudicabit Dominus.

Tamen Paulus ait: De Virginibus præceptum Domini non habeo, consilium autem do:

Paulus

Paulus non sentit, aliquos magis mereri iustificationem propter uirginitatem, quàm propter coniugium. Vtrique enim & coniuges & uirgines statuere debent, se per misericordiam Dei iustos esse & acceptos propter Christum, non propter dignitatem coniugij aut uirginitatis.

Quid igitur Monachi extollunt
& præferunt cœlibatum?

Semper fuere fanatici spiritus, qui negarunt, coniugium concessum Christianis, ut Tatianus, Hierax. Etsi Monachi nolunt uideri damnare cœlibatum, tamen ualde deformant: somniant enim se magis mereri remissionem peccatorum & iustificationem suo cœlibatu, quàm reliquos homines. Deinde fingunt illum cœlibatum perfectionem esse Euangelicam: in quo uehementer errant. Fuerunt enim perfectiores multi cœiuges, Abraam, Isaac, Iacob, Dauid, &c. quàm pleræque uirgines. Non est cœlibatus perfectio, sed perfectio Euangelica est, agnoscere humanam imbecillitatem, perterrefieri, & contra fidem erigi. In talibus exercitijs uersatur perfectio Euangelica, si qua est sic uocanda.

Cur ergo laudat & suadet Paulus
uirginitatem & cœlibatum?

Propter politicum finem, scilicet, ut expeditiores simus ad discendum, docendum, & obeunda ministeria Ecclesiastica. Sic Christus laudat cœlibes, cum ait, Matt. 19. Sunt & Eunuchi, qui se castrauit

101 DE CASTI. ET ECCLESIA.

strauerunt propter Euangelium, hoc est, discendi & docendi causa. Nam uerū est, quod Paulus ait: Cœlebs curat ea, quæ sunt Domini, ut Domino placeat. Explorent igitur cœlibes suas uires, & studeant, ut purè uiuant, caueant ociū & luxum, & adhibeant abstinentiam, et animus sit intentus studijs. Qui uerò ruunt in libidines contra præceptū Dei, sciant se Deo pœnas daturus esse. Fornicatores enim & adulteri non intrabunt in regnum Dei. Sæpe istorum hominum causa plectitur uniuersa respublica, sicut testatur Sodomorū historia, & diluuium. Item Deus inquit, se Cananæos deleturum esse, propter uagas libidines. Paulus quoq; ait, libidinum pœnas esse cæcitatem & amentiam, Roma. 1. Et carnalem securitatem, Ephe. 4. Et Oseas ait: Fornicatio, uinum & ebrietas auferunt cor. Sunt ergo isti fucati cœlibes scandalo multis, & autores turpis exempli.

DE ECCLESIA.

Quid est Ecclesia?

Est congregatio omnium illorum, qui profitentur Euangelium, & nō sunt excommunicati, in qua sunt promiscue boni & mali. Sicut parabola de uerriculo in mari iacto docet, Matt. 13. Hinc etiam in scripturis describuntur duo corpora Ecclesiae: alterum corpus uerae Ecclesiae: alterum hypocriticae Ecclesiae.

Quando incepit Ecclesia?

Certum

Certum est, Ecclesiam tempore Adæ cæpisse,
& post Adam apud omnes Euangelij professio-
res in hunc usque diem stetisse, & adhuc stare
apud eos, qui illud profitentur.

Quotuplex est Ecclesia?

Duplex, Hypocritica, & uera.

Quæ est hypocritica Ecclesia?

Est, quæ gerit bellum cum uera Ecclesia. Sicut
Iudæi persequebantur Prophetas, deinde Chri-
stum. Hanc uocat Dauid Ecclesiam malignantiū.
Et Esaias describit eam his uerbis, cap. 29. Appro-
pinquat mihi populus ore suo, & labijs me ho-
norat, cæterum cor eorum longè abest à me: sed
frustra me colunt, docentes doctrinas & præce-
pta hominum. Hæc Ecclesia exposita est oculis, quæ
omnia illius opera, omnis cultus, quo credit se
Deum colere, externus est, species & larua est pu-
ræ Ecclesiæ, humanis traditionibus loco synceræ
doctrinæ, ore & labijs tantum, sine adfectibus cor-
dis Deum colens.

Quæ est uera Ecclesia?

Est cōgregatio iustorū, qui uerè credunt Chri-
sto, & sanctificantur spiritu Christi. De hac Pau-
lus 1. Timo. 3. Ecclesia est columna & sedes uerita-
tis. Hæc dicitur Catholica: quia non est humana
aliqua politia, uni loco, aut certis cæremonijs hu-
manis alligata: sed est spiritualis cœtus piorū, qui
passim in mundo dispersi sunt, & tamen omni-
bus tēporibus de doctrina Euangelij cōueniunt.
Hanc

Hanc describit Paulus his uerbis, Ephesi. 5. Christus dilexit Ecclesiam adeo, ut seipsum exponeret pro illa, ut eam sanctificaret, mundatam lauacro aquę per uerbum, ut exhiberet eam sibi ipsi gloriosam, non habentem maculam aut rugam, & ut esset sancta atq; irreprehensibilis. Hęc Ecclesia non est exposita oculis, sed creditur, iuxta articulum Symboli: Credo sanctam Ecclesiam, catholicam sanctorum communionem. Habet autem certas notas, quibus agnoscitur, nempe purum uerbum Dei, & legitimum usum Sacramentorum, et clauis, quibus utitur in ministerio Verbi & Sacramentorum.

Quid uerò sentiendum de excommunicatis?

Excommunicati pars Ecclesię esse desierunt, iuxta illud Matth. 18. Quod si Ecclesiam non audierit, sit tibi uelut ethnicus & publicanus.

Quod est discrimen inter Ecclesiam hypocriticam & ueram?

Quantum interest inter ueritatem & simulationem, inter speciem ueri & res ipsas, inter fucum & natium colorem, tantum interest inter ueram & hypocriticam Ecclesiam. Certum est enim, hypocritas habere idem Euangelium, & eadem Sacramenta: Sed his non sunt contenti, uerum affingunt humanas traditiones, quas conferunt cum Euangelio, adæquant, sæpe ultra extollunt, non uerò suscipiunt Euangelium. Hi corde non credunt

dunt, neq; adhaerent, sed tempore procellarum
 recedunt, neq; subsistere possunt. Est & apud hy-
 pocritas impurus Sacramentorum usus, aliud ca-
 pud, quam Christus, à quo petunt suam iustitiã,
 sanctificationem, sustentationem. Spiritu sancto
 utuntur non aliter, atq; pallio, quo oppalliunt et
 regunt impuram suam doctrinam, quæ dissipat
 & perturbat conscientias, id quod sane spiritus
 sancti opus non est, qui congregat conscientias,
 & consolatur. Breuiter, hypocritica Ecclesia lar-
 ua est, externa species est, fucus est, prætextus est,
 imprudens tamen æmula, & sine scientiã, ueræ
 Ecclesiæ.

DE POTESTATE EC- clesiastica.

Quid est Clauis, seu potestas Ecclesiastica?

Est, quæ consistit in docendo Euangelio, ad-
 ministratione Sacramentorum, & in excommu-
 nicandis illis, qui publicis criminibus sunt obno-
 xij, iisque rursus absoluendis, ubi petunt absolutio-
 nem.

Vel est œconomica quædã administratio, quæ
 constat non uí corporali, sed tantum uerbo. Re-
 gnum enim Christi spirituale est, quod non re-
 gitur gladio, armis, & alijs rebus, ad ciuile regnũ
 pertinentibus. Christus enim huius Ecclesiasticæ
 potestatis autor & institutor, omnem ciuilem ad-
 ministrationem, & à se & à suis discipulis transu-

H

lit

lit ad principes huius mundi. A se, quia noluit se eligi in regem, sed aufugit. Ab Apostolis, dum inquit: Principes gentium dominantur eis, uos autem non sic.

Quotuplex est potestas Ecclesiastica?

Duplex, Ordinis & Iurisdictionis.

Quæ est potestas Ordinis?

Est mandatum docendi Euangelium, & annunciandi remissionem peccatorum, & impertinendi Sacramenta singulis aut pluribus. Hic non licet comminisci nouam doctrinam, sed proponenda est doctrina à Christo tradita. Quemadmodum præcipit Matt. ultimo: Docentes eos seruire omnia, quæcunq; mandauit uobis. Et Paulus Galat. 1. Si angelus de cælo aliud docuerit, quàm nos docuimus, anathema sit.

Quæ est potestas Iurisdictionis?

Est potestas excommunicandi obnoxios publicis criminibus, & rursus eos absoluendi, si conuersi petant absolutionem. Hæc potestas non debet esse tyrannica, sed sicut Christus docuit, Matt. 18. Si Ecclesiam non audierit, sit tibi uelut ethnicus. Et Paulus 2. Corint. 1. Non dominamur fidei uestre, sed adiutores sumus gaudij uestri.

Quid differunt potestas Ecclesiastica, & politica?

Potestas politica, siue ciuilibis, fert leges de defensione

ensione corporum, de distinctione dominiorum, de contractibus, de criminibus, & coërcet homines ui corporali. Contra, potestas ecclesiastica impertit res æternas & spirituales. Hoc est, habet doctrinam cœlestem, & coërcet homines uerbo. Quare non improbat, neq; abolet potestatem ciuilem, imò approbat eam, & sanctorum corpora ei subijcit.

Quando accepit Ecclesia clauēs?

Quando Christus dixit Petro, Matth. 16. Tibi dabo clauēs regni cœlorum. Et Matth. 18. Quaecunq; ligaueris super terram, erunt ligata & in cœlis, &c. Et Ioan. 20. Accipite spiritum sanctum, quorum remiseritis peccata, &c.

Valet ne ministerium malorum ministrorum?

Imò ualet. Nam uerbum & Sacramentum non sunt ministri, sed Christi, quæ si ritè administrant ministri, malitia nihil nobis oberit. Et uulgo dicitur:

Vim Sacramenti non mutat uita ministri.

Sacramentorum administratio non est irrita, etiam si mores ministrorum sint uitiosi. Hoc tamen intelligendum est de malis, non de aperte blasphemis, ut Iudæis, aut Turcis, quibus Ecclesia nullum ministerium mandauit.

Debetur ne ministris Ecclesiarum obedientia?

H z

Sicut

Sicut uerbo Dei, ita & ministris, uerbum Dei docentibus, quod ad ministerium attinet, debetur obedientia, sicut præcipit scriptura: Qui uos audit, me audit, Luc. 10. Quicquid dixerint, facite, Matt. 23. Item: Obedite præpositis uestris, Heb. 13.

Hæ sententiæ loquuntur de ministerio, & requirunt obedientiam debitam ipsi Euangelio: non constituunt autem regnum doctoribus extra Euangelium. Deinde debetur eis quoque obedientia in iurisdictione, quã habent, iuxta Euangelium: uidelicet, in cognitione criminum, audiendis testibus, in legitima excõmunicatione, &c.

Quid uerò in cæremonijs condendis? nunquid & in his debetur pastoribus obedientia?

Imò. Nam pastores habent autoritatem ordinandi cæremonias, hoc fine, ut ordine gerantur res in publico Ecclesiæ cœtu, sicut Paulus ordinat ut mulieres tegant capita: & Ecclesia initio diem Dominicum, & alios quosdam dies festos constituit, ut certa essent docendi tempora. Sed hæ ordinationes nõ debent superstitione intelligi: non enim sunt iustitiæ, seu cultus necessarij ad iustitiam, sed sunt re ipsa res *ἀδίαφορα*, quæ extra scandalum casum omitti possunt sine peccato. His itaque traditionibus debetur obedientia, quod ad casum scandalum attinet, extra casum scandalum, conscientiæ sunt liberæ.

DE

Quid est Scandalum?

Est offensio, qua alterius animus perturbatur, hoc est, uel deterretur, uel incitatur ad imitationem. Vel, est offensio, seu deprauatio doctrinae, & uitae, seu fidei & charitatis.

Quotuplex est scandalum?

Duplex, Acceptum & Datum.

Quid est scandalum acceptum?

Est cum uel recta doctrina, uel necessario facto Pharisei & hypocritae offenduntur, & concipiunt odia Euangelij & piorum. Ut Pharisei oderant Euangelium & Euangelij doctores. Hoc Pharisaeicum scandalum non est uitandum, excusat enim nos mandatum Dei. Sed prestandum est ut doctrina sit uera, certa & utilis Ecclesiae. Grauiissimum enim peccatum est, Ecclesiam Dei perturbare malis, incertis & inutilibus disputationibus.

Da exempla.

Pharisei & Scribae offendeantur, cum sanaret Christus aegros in Sabbato, cum discipuli non lauant manus, cum euellunt spicas. Sic nostri hypocritae offendentur, dum uident, quod non amplius permittimus consecrare aquam, sal, cereos, herbas, &c. Hic mandatum Dei excusat pios: habent enim mandatum Dei de sana ac recta doctrina: Item de necessarijs operibus, quibus iuuatur proximus. Huic obediendum est simpliciter, neque curandi sunt homines hypocritae, iuxta illud: Opor-

H 3

ter

ret Deo magis obedire quàm hominibus.

Quid est scandalum datum?

Est impia doctrina, aut malum exemplum, quod nocet alijs, siue quia imitantur, siue quia deterrentur homines ab Euangelio. Huius generis scandala sunt omnia impia dogmata, traditiones humanæ, quæ sine peccato non possunt obseruari. Horum scandalorũ autoribus minatur Christus, Matth. 18. Væ homini, per quem scandalum uenit. Sunt igitur hæc scandala summa uigilantia catienda, ne uel autores, uel suffragatores impia doctrinæ simus, nec imitatores impiorum cultuum.

Quid autem agendum est in rebus indifferentibus?

Hic tenenda est regula Pauli, de usu libertatis. Sic enim præcipit doctis, Rom, 14. Infirmum in fide suscipite. Item: Omnia fiant ad ædificationẽ. Non enim utendum est libertate apud illos, qui nondum audierunt Euangelium, aut apud fratres nondum satis confirmatos. Sed sequendum est exemplum Pauli: Factus sum, inquit, infirmus, infirmis. Item: Si esca offendit fratrem, nunquam manducabo carnem. Vbi autem iam inclaruit Euangelium, & mediocriter confirmata est Ecclesia, non est acerba obseruatio inutilium traditionum requirenda. Paulus enim, ut ostenderet exemplũ libertatis, noluit circumcidere Titum. Et Christus excusat Apostolos, uiolantes traditio-
nes

nes seniorum: Sinite eos, ait, cæci sunt, & duces cæcorum.

Quæ sunt cauenda in Ecclesijs, ne suboriantur scandala?

Hæc tria. Primum, ne impia aut incerta, aut inutilia doceamus.

Secundum, cum certa doceamus, ne ita confuse tradamus, ut auditores in tanta confusione malas concipiant opiniones.

Hic maxime adhibenda est diligentia, ut omnia sine sophistica explicentur apte, proprie, discrete, & distincte. Ideo Paulus uult Episcopum esse didacticum, ut apte & proprie doceat. Et Christus uult scribam in regno cælorum similem esse bono patrifamiâs, qui prudenter eligat & proferat de thesauro suo in docendo noua & uetera. Nisi enim hanc prudentiâ adhibeant doctores, perturbantur conscientiæ, & obrepunt animis prauæ opiniones, nocituræ religioni & moribus, & oriuntur tumultus, & pleracq; alia scandala.

Tertium, ne facile mutemus usitatos mores, qui tolerari possunt. Publicorum enim morum uiolatio facile excitat magnos tumultus.

Item, ne nostra exempla alijs noceant, et negligentiores reddant, neue præbeamus occasionem dissidijs, aut factionibus, sine necessaria causa. Si quis enim hoc modo traditiones uiolat, peccat.

H 4 DE

DE SACRAMENTIS.

Quid est Sacramentum?

Est promissionis diuinæ signum à Deo institutum. Constat autem elemento & uerbo, ut ex-
tet memoria promissionis.

Quot sunt Sacramenta?

Tria: Baptismus, Cœna Domini, & Absolu-
tio. Hæc habent præcipuam promissionem in
Euangelio de remissione peccatorum.

Sunt ne alia Sacramenta?

Si Sacramenta uocamus opera, quibus additæ
sunt promissiones diuinæ, tunc multa possunt
numerari Sacramenta. Ut, oratio erit Sacramen-
tum: est enim quoddam opus nostrum, & magni-
ficas habet promissiones, Ioan. 16. Quicquid pe-
tieritis patrem in nomine meo, dabit uobis. Et
adflitiones & elemosynæ erunt sacramenta, q̃a
sunt opera ornata diuinis promissionibus. Ut:
Data, & dabitur uobis. Item: Per multas tribula-
tiones oportet nos introire in regnū cœlorum.
Sic magistratus & matrimonium sunt res exter-
næ, ornatae uerbo Dei & promissionibus. Si ue-
rò Sacramenta uocamus cæremonias, seu ritus in
Euangelio institutos propriè ad præcipuam pro-
missionem Euangelicam de remissione peccato-
rum pertinentes, tantum tria sunt, Baptismus,
Cœna Domini, & Absolutio.

Variant ne sententiæ de Sacra-
mentis?

Maxi-

Maximè. Sunt enim quatuor opiniones.

1. Scholastici fingunt, homines utentes sacramentis noui Testamenti, ex opere operato iustos fieri. Hæc opinio explodenda est, pugnat enim cum iustitia fidei. Sentiunt enim hominẽ fieri iustum propter illius cæremoniẽ usum, etiamsi non credat, imò si nullum bonum motum cordis addat, modo non ponat obicem, id est, ne habeat actuale propositum peccati mortalis.

2. Alij dicunt, Sacramenta non esse signa uoluntatis Dei erga nos, sed tantum notas nostræ professionis: quia oportet extare notas, quibus discernamur à reliquis gentibus, sicut uestitus forma discernit Monachos.

3. Anabaptistæ dicunt, Sacramenta esse allegoricas quasdam bonorum operum, Sic interpretantur baptismum signum esse afflictionum, quòd oporteat Christianos subire fluctus & pericula omnis generis. Sic cœnam Domini faciunt mutuae beneuolentiæ signum. Nam symposia apud omnes gentes sunt signa mutuae beneuolentiæ. Sic circumcisionem interpretantur fuisse signum coërcendarum cupiditatum. Sed & hæ duæ opiniones repudiandæ sunt, quia tantum docent de minus principalibus seu accessorijs finibus, scilicet de politico seu ciuili & allegorico, non docent de proprio & spiritali usu baptismi.

4. Vera igitur scripturæ sententia est, quòd sacramenta noui Testamenti sunt signa uisibilia uoluntatis Dei erga nos, incurrentia in oculos, ut

H 5 nos

nos admoneant, ut credamus ꝑmissioni in Euang-
gelio propositæ. Augustinus inquit: Sacramen-
tum est uerbum uisibile. Hoc est, sicut uerbum est
nota quædam, quæ auribus accipitur, ita Sacra-
mentum est spectaculum, seu pictura, quæ currit
in oculos. Sicut uerbum est instrumentum, per
quod spiritus sanctus efficax est, ut Paulus inquit,
Rom. i. Ita per Sacramenta spiritus sanctus effi-
cax est, cum fide accipiuntur: admonent enim &
mouent ad credendum, sicut uerbum.

Cur Christus instituit Sacramenta?

Propter nostram infirmitatē. Humanus enim
animus post lapsum Adæ multo imbecillior est,
q̄ ut possit simplici uerbo credere. Ideo nostra in-
firmitate motus est Christus, signa uerbo adiecit,
quo nostræ infirmitati mederetur: & ut mutua
quadam uerbi & signorum cohærentia ducere-
mur ad fidem erga promissiones Dei, teste Augu-
stino, ubi ait: Homo ante peccatum uidebat De-
um, intelligebat & fidebat illi. Post peccatum ho-
mo Deum capere non potest, nisi medio aliquo
adiutus. His causis adiicitur & uerbū, iuxta illud:
Accedat Verbum ad elementum, & fiat Sacra-
mentum.

DE BAPTISMO.

Quid est Baptismus?

Est signū siue cęremonia à Christo instituta, ut
delicet, lauari seu abluī aqua, & ꝑnunciatio uer-
borū ordinata ad hoc, ut testetur nos recipi à deo
& reconciliari Deo. Vbi

Vbi institutus est Baptismus?

Matthæi & Marci ultimo: Euntes in mundum uniuersum, docete omnes gentes, baptisantes eos in nomine patris & filij & spiritus sancti. Qui crediderit & baptisatus fuerit, saluus erit.

Ad quid est institutus?

Vt credamus certò nobis peccata condonata esse. Est enim Baptismus testimonium & signum remissionis peccatorum, & donationis spiritus sancti. Hinc ueteres quoq; Sacramenta uocant signa gratiæ: Hoc est, signa uoluntatis Dei erga nos. Cum enim baptisamur, scribitur promissio Dei in corporibus nostris.

Quid significat Baptismus?

Pœnitentiam & remissionem peccatorum, siue, ut Paulus ait, regenerationem. Nam immersio significat ueterem hominem mori cum peccato: & emersio, siue reditus ex aquis, significat nouum hominem ablutum & reconciliatum Deo Patri, filio & spiritui sancto. Pater enim recipit te propter filium, & pollicetur tibi spiritum sanctum, quo te uiuificabit & sanctificabit.

Quis est usus Baptismi?

Vt per omnem uitam statuamus nobis propositam & donatam esse remissionem peccatorum & reconciliationem. Nam etiam cum lapsi sumus, ualet pactum in resipiscentibus, quod iam olim cum Deo pacti sumus, quia Euangelium testatur, resipiscentibus ignosci.

Potest

Potest ne Baptismus iterari?

Ipsum signum non debet iterari, quia iteratio ceremoniæ nihil prodest: & signum semel acceptum, est perpetua nota, & perpetuum testamentum. Sicut circumcisio semel facta, erat perpetuum Testimonium pacti diuini, scriptum in corporibus circumcisorum. Porro fidem huius pacti crebra meditatione debemus exercere & conseruare, quoad uiuimus. Hinc dicitur, pœnitentiam nihil aliud esse, quàm recordationem baptismi.

Quid interest inter baptismum Ioannis & Apostolorum?

Vterq; baptismus est ministerium noui Testamenti, & requirit fidem in Christum. Baptismus Ioannis testabatur Christum uenturum: Baptismus Apostolorum iam exhibitum Christum. Et ea fide pariter sanctificabantur & saluabantur baptisati, tum à Ioanne, tum ab Apostolis.

Quòd autem Ioannes ait: Ego baptiso aqua, ad pœnitentiam: qui autem post me uenturus est, baptisabit spiritu sancto & igni, non discernit ministeria uel ceremonias, sed discernit personas ministrorum à persona Christi. Testatur enim Christum esse Dominum, per quem Baptismus sit efficax, qui daturus sit spiritum sanctum, et uitam æternam: & profiteretur se ministrum esse, qui tantum adhibebat externum signum, & prædicet uerbum.

DE

DE BAPTISMO PAR-
uulorum:

Proba, quòd infantes sint ba-
ptifandi.

1. Christus ait, Ioan. 3. Nisi quis renatus fuerit ex aqua & spiritu, nõ potest introire in regnum Dei. Hæc sententia est uniuersalis, & testatur omnes saluandos oportere renasci ex aqua, hoc est, baptifari. Ergo necesse est & infantes baptifari, ut saluentur.

Item uniuersale mandatum est: Euntes baptifate omnes gentes, &c. Ergo etiam pueros complectitur.

2. Ex traditione Apostolorum. Sic enim scribit Origenes in sextum caput ad Roma. Ecclesia ab Apostolis traditionem accepit, etiam paruulis dare Baptifimum. Sciebant enim illi, quibus secreta diuinorum mynisteriorum commissa sunt, quæ essent in omnibus genuinæ sordes peccati, quæ per aquam & spiritum aboleri deberent. Sic Cyprianus & Augustinus probant baptifimum paruulorum.

3. Ex ratione ducta ex Scriptura. Certum est, regnum Dei & Euangelij promissionem ad pueros pertinere. Sed extra Ecclesiam non est salus. Ergo pueri inserendi sunt Ecclesiæ, & adhibendum est signum, quod testatur, ad eos pertinere promissionem. Maior certa est. Christus enim dicit: Sinite paruulos uenire ad me, talium est enim regnum

DE BAPTISMO PARVVL.

regnum cœlorum. Item: Non est uoluntas coram patre meo, qui in cœlis est, ut pereat unus de pusillis illis. Item: Angeli eorū semper uidebunt faciem patris. Minor nota est. Non enim est salus extra Ecclesiam, ubi neq; uerbum, neq; Sacramenta sunt. Ecclesia enim est regnum Christi, in qua Christus est efficax per uerbum, & per Sacramenta. Sequitur ergo conclusio, pueros baptisandos esse, ut accepto signo, membra fiant Ecclesiæ, & Deus promissionem suam eis impartiat.

Sed obijciunt Anabaptistæ, dicentes: Infantes cum non intelligant uerbum, non possunt credere, quare nihil profunt eis Sacramenta.

Huic argumento primum opponendum est exemplum infantium circumcisorum, qui etiam non intelligebant uerbum, & tamen ualebat pactum, & placebant Deo propter pactum.

Secundo respondendum est, Etiam si non intelligunt Verbum, tamen certum est, quod Deus in eis sit efficax, iuxta illud: Nisi quis renatus fuerit ex aqua, &c. Nec nostrum est scrutari, quomodo Deus in eis agat. Hoc satis est scire, quod certum est, salutem & regnum Dei ad infantes pertinere. Vnde sequitur, Deum in eis efficacem esse.

DE COENA DOMINI.

Quid est Cœna Dominica?

Est

DE COENA DOMINI. 118

Est Sacramentum ab ipso Christo institutum, in quo datis his rebus, pane & uino, & addito uerbo institutionis Christi, uerè exhibetur nobis corpus & sanguis Christi, hoc fine, ut qui habeant fidem in hæc uerba promittentis Christi, (quod pro uobis datur, & effunditur in remissionem peccatorum) accipiant omnium suorum delictorum condonationem.

Quibus nominibus uocatur sacramentum cœnæ Dominicæ?

Varia sunt appellationes huius Sacramenti. Paulus uocat cœnam Domini, I. Corint. II. Vocatur & *κοινωνία*, communio, quòd communis cœna esset congregationis in Ecclesia. Vacatur & *εὐχαριστία*, gratiarum actio, quòd utentes hac cœna, agnoscant beneficium Christi, & gratias agant Deo. Vocatur & Testamentum, in quo donatur nobis remissio peccatorum, propter Christum: cuius mortem quoque, donec ueniat, nunciare debemus, iuxta illud: Hoc facite in meam commemorationem.

Dic uerba Cœnæ Dominicæ.

DOMINVS noster Iesus Christus, in ea nocte, qua traditus est, accepit panem, & cum gratias egisset, fregit, ac dedit discipulis suis, dicens: Accipite & comedite, hoc est corpus meum, quod pro uobis traditur: Hoc facite in mei commemorationem.

SIMILITER & calicem accepit, postquam
cœnauit,

cœnauit, & cum gratias egisset, dedit illis, dicens: Bibite ex hoc omnes: Hic Calix nouum Testamentum est in meo sanguine, qui pro uobis & pro multis effunditur in remissionem peccatorum. Hoc facite, quotiescunq; biberitis, in mei cōmemorationem.

Ad quid est instituta?

Vt nos admoneat beneficij Christi, & fides in nobis excitetur. Christus enim testatur, ad nos pertinere beneficium suum, cum nobis impertit suum corpus, & nos sibi adiungit tanquam membra, qua non potest alia coniunctio cogitari prior. Dat etiam sanguinem, ut testetur se nos abluere.

Hic est principalis finis huius cœnæ, uidelicet, ut sit signum promissionis, admonens nos & testificans nobis cōtingere beneficia Christi: ideoq; ualet ad excitandam & confirmandam fidem.

Postea accedunt & alij fines, gratiarum actio pro tanto beneficio: item, ut excitemur ad bene operandum, & cauenda peccata, quia audimus nos iam factos esse membra Christi, & Christum uelle in nobis efficacem esse. Debet etiam sequi fructus charitatis, ut inuicem tanquam membra coniuncta in Christo, præstemus officia dilectionis.

Quis est igitur usus salutaris huius cœnæ?

Cum ea utentes addimus fidem, qua credimus nobis

nobis uerè contingere beneficia promissa à Chri-
sto, uidelicet, remissionem peccatorum, & quòd
uerè inseramur Christo, quodq; ipse in nobis ue-
lit esse efficax tanquam in suis membris. Hæc fi-
des facit, ut profit nobis usus sacramenti, & con-
solatur conscientias. Nec prodest usus cæremo-
niæ sine hac fide, sicut interdum imperiti imagi-
nantur, se ipso opere sumptionis, hoc est, tantum
ideo, quia cum alijs accedunt, & utuntur Sacra-
mento, consequi remissionem peccatorum. Què
admodum Scholastici docuerunt, Missam ualere
ex opere operato.

Argumentor contra hoc, quòd di-
cis usum Cœnæ certificare consci-
entiam, & confirmare fidem.

Nulla res externa, sed solus spiritus sanctus cõ-
firmat fidem:

Usus cœnæ est res, seu opus externum:

Ergo hoc opere non confirmatur fides.

Respondeo ad maiorem. Verum est, quòd
solus spiritus sanctus certificat & confirmat fidem
sed tamen utitur externis signis, tanquam instru-
mentis, quibus admonet nos, & per illa uelut te-
stimonia & sigilla excitat & confirmat fidem, nõ
secus, ac per uerbum uocale admonet, mouet, &
excitat corda ad credendum, &c.

Quæ est digna præparatio, & qui-
bus dandum est hoc sacramentum?

I

Hic

Hi accedunt & sumunt dignè, qui agentes pœnitentiam & perterrefacti, ac quærentes consolationem, credunt sibi remitti peccata, iuxta promissionem Christi, & ad confirmandam hanc fidem, utuntur hoc sacramento, tanquam testimonio remissionis peccatorum. Et quia hoc Sacramento uti debent, qui agunt pœnitentiam, ideo Ecclesia olim arcebat è communione obnoxios manifestis criminibus. Neq; admitti debent, qui palam sunt criminosi, nec uolunt agere pœnitentiam.

Quid interest inter Sacramentum & sacrificium?

Sacramentum cæremonia est signum promissionis, per quod Deus aliquid nobis promittit, aut exhibet. Sic Circumcisio erat signum, quo pollicebatur Deus, se recipere circumcisos. Baptismus est signum, quo Deus nobiscum agit, & recipit nos in gratiam, & quasi baptizat nos ipse. Nam minister uice Christi baptizat.

Sacrificium est cæremonia, uel opus nostrum, quod nos Deo reddimus, ut eum honore afficiamus. Hoc est, testemur nos agnoscere hunc ipsum cui hanc obedientiam præstamus, uerè esse Deum, ideoq; nos ei hanc obedientiam præstare.

DE SACRIFICIIS.

Quot sunt species Sacrificij?

Duæ. Quoddam est sacrificium Propiciatorium, alterum eucharisticum.

Quid

Quid est sacrificium Propi-
ciatorium?

Est opus, quod meretur alijs remissionem cul-
pæ & pœnæ æternæ: Seu opus reconcilians De-
um, & placans iram Dei pro alijs satisfactorum
pro culpa & pœna æterna. Estq; unum tantum
sacrificium propiciatorium, uidelicet, passio, seu
mors Christi, Hebr. 9.

Quædam sacrificia in Lege dicebantur Propi-
ciatoria, non quòd mererentur remissionem pec-
catorum coram Deo, sed quia significabant futu-
rum Christi sacrificium.

Quid est sacrificium Euchari-
sticum?

Est, quod non meretur remissionem peccato-
rum aut reconciliationem, sed fit à reconciliatis
ut pro accepta remissione peccatorum, & pro
alijs beneficijs Deo gratias agamus, seu gratiam
referamus hac nostra obedientia.

Quæ sunt sacrificia Eucharisti-
ca, seu laudis?

In Lege fuerunt, oblatio, lauatio, retributio,
primitiæ, decimæ, &c. Nunc sunt fides, prædicatio
Euangelij, inuocatio, gratiarum actio, confessio,
crux, humiliatio, adflictiones sanctorum, oratio-
nes: item omnia opera bona sanctorum. Hæc sa-
crificia non sunt satisfactiones pro facientibus,
uel applicabiles pro alijs, quæ mereantur ex eis
I z opere

opere operato remissionem peccatorum, seu re-
conciliationem, sed placent Deo propter fidem.
De hoc genere sacrificiorum sunt multæ senten-
tiæ in Prophetis & Psalmis. Psalm. 51. Sacrificium
Deo, spiritus contribulatus. Psal. 46. Imola Deo
sacrificium laudis. Et Petrus ait: Vos estis genus
electum, sacerdotium sanctum, ut offeratis hosti-
as spirituales. Et Heb. 13. Per ipsum offeramus ho-
stiam laudis semper Deo, fructum labiorum con-
fitentium nomini eius. Hoc est, inuocationem,
gratiarum actionem, confessionem, & similia. In
novo enim Testamento abrogati sunt Leuitici
cultus, & debet succedere cultus spiritualis, hoc
est, iustitia fidei & fructus fidei, iuxta illud: Veri
adoratores adorabunt patrem in spiritu & ueri-
tate, Ioan. 4.

DE CRUCE ET AF- flictionibus.

Quid est Crux?

Est afflictio à Deo nobis imposita, non ut nos
perdat, sed ut ad pœnitentiam reuocet, & fidem
nostram exercent. Vel, est quæuis afflictio, quæ
certo consilio & bona uoluntate dei imponitur,
ut ea probetur fides sanctorum, cognoscatur cha-
ritas Dei, et magnifica liberatione illustrentur pii
coram persecutoribus. Crux est fidelissimi uer-
bi comes.

Sunt autem afflictiones, ut dictum est, sacrifi-
cia laudis, non tamen applicanda pro alijs, iuxta
illud

illud Pauli: Vnusquisq; mercedem accipiet iuxta suum laborem. Item Abacuc 2. Iustus sua fide uiuet.

Quomodo consolabimur nos in cruce & afflictionibus?

In omni genere afflictionum debemus habere in promptu quatuor præcipuas cōsolationes.

Primò, nos non affligi casu, sed consilio & permissione Dei. Huc pertinent sententiæ de prouidentia, Matth. 10. Non cadet unus de passerulis super terram sine uoluntate patris: imò capilli nostri omnes numerati sunt. Et 1. Reg. 2. Dominus mortificat, & uiuificat.

Secundò, quòd Deus non finit nos affligi, ut perdat, sed uocet ad pœnitentiam, & fidem nostram exercent. Sic Paulus 1. Corint. 11. Cum iudicamur, à Domino corripimur, ne cum hoc mūdo damnemur.

Item Prouer. 3. Quē diligit dominus, corripit.

Hebr. 12. Flagellat omnem filium, quē recipit.

Apoc. 3. Ego, quos diligo, castigo. Et Dauid: Bonum mihi, quia humiliasti me. Et Christus: Beati qui lugent. Væ uobis, qui nunc ridetis, &c.

Tertiò, ne (cum uidemus impios uiuere in maximis opibus & delitijs, nos uerò interim omnibus miserijs opprimi,) irascamur & indignemur, sed æquo animo obediamus Deo, scientes, quòd istæ afflictiones non sunt signa iræ aut reprobationis, sed ut fiamus membra similia imaginis

Christi. Sic Paulus Ro. 8. Si cōpatimur, cōregna-
bimus, oportet nos conformes fieri imagini filij
Dei. Et Petrus ait: Iudicium à domo Dei incipit.
Et Christus inquit: Qui uult me sequi, tollat cru-
cem suam. Et Paulus: Omnes qui piè uolunt uiue-
re, persecutionem patientur. Et Dauid: Qui se-
minant in lachrymis, in exultatione metent, &c.

Quartò, ut in his omnibus apprehendamus
& teneamus fidem, quòd scilicet Deus nobis ad-
futurus sit, & opem laturus, & pro sua sapientia
& bonitate aliquando liberaturus. Et hac fide in-
uocandus est Deus: sæpe enim à Deo affligimur,
ut habeamus occasionem exercendæ fidei, & in-
uocationis. Et per istam occasionem notitia Dei
fit illustrior, & crescit in nobis, sicut docet exem-
plum Manasse regis, 2. Paralip, 33. Qui postquam
adflactus est, orauit Dominum, & Deus exaudiuit
eum, & agnouit Manasse, quòd Dominus est De-
us. Quæ notitia Dei sæpe in ocio & uoluptatibus
& secundis rebus extinguitur. Sicut docet Exem-
plum filiorum Israël: Sedit populus manducare
& bibere, & surrexit ad ludendum.

Cur inculcat nobis scriptura tam
diligenter has consolationes?

Vt assuefaciamus animos ad ueram pœnitentiam,
& discamus tolerare aduersa, & exerceamus
obedientiam & fidem, & maxime tunc reprimamus
animi motus, cum iniuria lacesiti incendi-
mur cupiditate uindictæ, Sic Esaias: In silentio &
spe

spe erit fortitudo uestra. Et Christus ait: In patientia uestra possidebitis animas uestras. Lucae 21.

Quæ est uera patientia?

Est non solum obedire Deo in afflictionibus, sed etiam indignationem infirmæ naturæ uincere, aut certe repugnare. Et hæc uirtus necessaria est in Ecclesia & republica, uidelicet, priuatum dolorem condonare tranquillitati publicæ, ne in Ecclesia discordiæ excitentur, propter priuatas similtates. Instituamus potius animos, omnes cruciatus perpeti, q̄ propter priuatam iniuriam perturbare publicam tranquillitatem.

Quid uerò agit mali impatientia?

Impatientia irascitur Deo. Et primum obedientiam, deinde & fidē ex animis expellit. Itaq; in magnis afflictionibus multi fiunt prorsus blasphemæ, & quærunt consilia contra mandatū Dei: Sicut Saul consuluit ueneficam. Gignit & dolor iniuriæ odium, & incitat ad uindictam. Quæ ex re sæpe ueniunt non solum priuatæ dissensionēs, sed etiam seditiones, & publici motus: item hæreses. & multa mala. Hæc à Christiano procul absint.

DE HUMILIATIONE.

Quid est Humiliatio?

Humiliatio erga Deum, est uerus timor Dei, quo territæ iudicio Dei conscientia, abijciunt

I 4

omnem

omnem fiduciam suarum uirium, suæ sapientiæ,
seu iustitiæ, &c.

Exemplum habemus in Dauide: Hic obiurga-
tus à Nathan, cernit suum peccatum, non confi-
dens se iustitia sua esse placaturum iram Dei. Cū
uideret se è regno eijci, agnoscebat id fieri consi-
lio diuino, igitur non fidebat suis uiribus aut sa-
pientia regnum se retinere posse.

De hac humiliatione Esa. 66. Super quem re-
quiescet spiritus meus, nisi super humilem? Et
Christus: Beati humiles, &c. Proinde humiles ex-
audiuntur à Deo. Psalm. 101. Respexit in oratio-
nem humilium, &c. Exaltantur à Deo. Lucæ 1.
Deposuit potentes de sede, & exaltauit humiles.

Monachorum humiliatio, quam finxerunt in
externo cultu & cęremonijs, est plane hypocriti-
ca, potius dixeris superbiam.

DE ORATIONE.

Quid est Oratio?

Est alicuius rei à Deo ex adfectu cordis cum fi-
de petitio & gratiarum actio, pro rebus à Deo ac-
ceptis. Hinc orare est cum Deo loqui, & aliquid
ab eo postulare.

Quot sunt species Orationis?

Due, Inuocatio, siue precatio, & gratiarū actio.

Quid est inuocatio?

Est, qua inuocatur in aliqua re Deus, aut qua à
Deo aliqd petitur. Huc pertinent Psalmi, qui sunt
preces.

Quot

Quot requiruntur ad inuocationem seu precationem?

Quatuor: Præceptum Dei, promissio, fides & res petenda.

Quod est primum?

Autoritas diuini mandati, quæ iubet præcari & inuocare Deum. Discamus non tantum esse peccata, iurare per nomen Dei, furari, mœchari, &c. sed etiam peccatum esse, non orare, non petere aliquid à Deo, non expectare auxilium in periculis, non agere gratias pro beneficijs. Item, non esse nobis liberum præcari, aut non præcari, sed opus à Deo nobis præceptum.

Sed inquis: Deterrent me incredulitas & indignitas.

Cum obstrepit incredulitas, opponas uerbum Christi, Matth. 7. Perite, & dabitur uobis: omnis enim qui perit, accipit. Et Psalm. 49. Inuoca me in die tribulationis, & ego exaudiam te, &c. Cum uero obstrepit indignitas, cogites autoritatem diuini mandati non esse detrectandam, propter nostram indignitatem. Magna certe amentia esset, in cæteris præceptis disputare, nos ideo nolle abstinere à furtis, à cede, ab adulterio, &c. quia non sumus digni, qui Deo obtemperemus. Quis paterfamilias imperans seruo legitimum opus, recipiet serui excusationem, si dicat se non esse dignum, qui obtemperet?

I 5

Quod

Quod est secundum?

Promissio Dei, quæ testatur exaudiri preces, Ioan. 16. Amen dico uobis, quicquid petieritis patrem in nomine meo, dabit uobis. Et lucæ 11. Quanto magis pater noster, qui in cœlis est, dabit spiritum sanctum petentibus se?

Taulerus dicit, animum hominis nunquam tam auidum esse posse ad accipiendum, quin Deus multo auidior sit ad dandum. Est enim uerax, & seruans promissionum suarum.

Quod est tertium?

Fides, ut scilicet credamus nobis remitti peccata, et nostras preces placere deo et exaudiri, propter Christum, nec esse irritas, sed impetrare uel liberationem ex presenti periculo, uel mitigationem, uel alia quædam bona. In presentibus periculis addimus conditionem, si Deo non displicuerit, si iudicauerit nobis conducere, quemadmodum Dauid fecit, 2. Reg. 15. Si inuenero gratiam in oculis domini, reducet me. Sin autem dixerit mihi: Non places, preesto sum, faciat quod bonum uidetur ipsi. Sic leprosus, Matt. 8. Domine, si uis, potes me mundare. Et Christus inquit: Pater, si possibile est, transeat à me calix iste: ueruntamen non sicut ego uolo, &c. Neque tamen modum liberationis, neque tempus Deo præscribere debemus, sed quemadmodum Paulus ait, Deum facere supra quod petere aut intelligere possumus: Porro cum differuntur ea que petimus, non languescat fides, quasi Deus nolit au-
dire

dire preces nostras: sed sciamus hæc mora exerceri fidem. Sicut Abrahæ promissa soboles, primum data est in extrema senectâ.

Quod est quartum?

Res petenda. Nā oratio non debet esse inanis βαρολογία. Oportet aliquid peti à Deo, aut pro munere aliquo gratias agere.

Quid ergo petendum est?

Scriptura iubet petere spiritualia & corporalia beneficia, res priuatas & publicas, presentes & futuras. Item iubemur orare pro Ecclesia, ut liberetur ab impietate, à scandalis, ut plures obediant Euangelio, & saluentur. Paulus iubet orare pro regibus & magistratibus, ut Deus concedat pacē. Item iubemur petere uictum, & alia bona corporis. Quemadmodum hæc omnia oratio Dominica complectitur.

DE ORATIONE DOMINICA.

Quid est oratio Dominica?

Est breuis orandi formula, discipulis & cunctis fidelibus à Christo tradita, Matt. 6. Cum oratis, dicite: Pater noster, qui es in cœlis.

Dic orationem Dominicam.

PATER noster qui es in cœlis,
Sanctificetur nomen tuum,
Adueniat regnum tuum.
Fiat uoluntas tua, sicut in cœlo & in terra.

Panem

438 DE ORATIONE DOMI.

Panem nostrum quotidianum da nobis hodie.
Et dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris.

Et ne nos inducas in tentationem:
Sed libera nos à malo, Amen.

Præfatio titulus est. Vocamus enim Deum Patrem nostrum, in cœlis habitantem, ubi non terrenam hæreditatem, sed cœlestia gaudia, & uitam æternam expectamus.

Prima petitio orat de gloria Dei, de doctrina & profectu Euangelij, scilicet, ut nomē Dei apud omnes homines illustretur. Magna enim impietas est, præferri Dei gloriæ nomen & honorem operum & creaturarum.

Secunda petitio orat de effectu Euangelij & gubernatione nostri, scilicet, ut Deus inchoet in nobis regnum suum per spiritum sanctum, & satanæ regnum excindatur.

Tertia orat, ut hic in terris omnes pastores, magistratus, subditi, faciant hoc, quod Deo placeat. Sicut angeli in cœlo nihil repugnant eius uoluntati.

Hæ tres petitiones ad Dei gloriam pertinent: sequentes nostras calamitates indicant.

Quarta petitio orat uictum, pacem, defensionem, successum in rebus gerendis, liberorum educationem, denique omnia uitæ commoda, & animæ & corporis necessaria.

Quinta orat, condonari nobis peccata, idque certo fieri, si nos alijs condonauerimus. Idque ut sciamus

ſciamus certo futurum, proponit nobis hoc opus uidelicet, ut alijs nos remittamus. Quare hæc petitiō docet, in omni præcatione adhibendam eſſe fidem remiſſionis peccatorum, & apprehenden- dum Chriſtum mediatorum.

Sexta orat, ne infidijs diaboli pertrahamur ad impietatem & alia ſcelera, ne tandem his irretiti & illaqueati, desperemus.

Septima orat, liberationem ex omnibus peccatis & calamitatibus, ex miſerijs & ærumnis præſentis uitæ, & ut donetur nobis uita & iuſtitia æterna.

Concluſio, Amen, certificatio cordis eſt & conſcientiæ, ut credamus nos à patre exauditos.

DE MAGISTRATV.

Quid eſt Magiſtratus?

Eſt ordinatio diuina à Deo ordinata, ut conſeruet diſciplinam & pacem, puniat fontes, ac ſeruet inſontes, cui obediendum eſt, non ſolum propter iram, ſed etiam propter conſcientiã. Vel ſic, breuius: Eſt quæuis legitima poteſtas inter homines ordinata à Deo, ad deſenſionem boni, & prohibitionem mali, ſecundum ius & æquum, Ro. 13.

Quid eſt Tyrannus?

Eſt iniquus magiſtratus, qui non gubernat ſecundum Leges, ſed pro ſuo fertur animo & eſtu.

Fundatur ne Magiſtratus in ſcripturis ſanctis?

Maximè,

Maximè, tam in ueteri, q̄ in nouo Testamen-
to. Gene. 8. Quicumq; effuderit sanguinem huma-
num, fundetur sanguis illius. Et Exod. 21. Si quis
per industriam occiderit proximum suum, ab al-
tari meo euelles eum, ut moriatur.

Ro. 13. Omnis anima potētatibus sublimiori-
bus subdita sit. Nō em̄ est potestas, nisi à deo, &c.

1. Pet. 2. Subiecti estote omni humane creature
propter Deum, siue Regi, tanquam præcellenti,
siue ducibus, tanquam ab eo missis.

Matth. 26. dixit Christus Petro: Qui gladio
pugnat, gladio peribit. Et Luc. 3. ait Ioannes Ba-
ptista militibus: Nulli uiolentiam faciatis, & esto-
te contenti stipendijs uestris.

Est ergo Magistratus ordi-
natio Dei

Imò bona creatura Dei, & res non solum à
Deo permessa, sicut permitti dicuntur mala, ut bel-
la, pestilentia, &c. sed res approbata à uerbo dei,
instituta & ordinata à Deo, sicut motus cœlestes
à Deo ordinati sunt, & aliæ creaturæ.

Cur ergo tot improbi & mali ra-
piunt & tenent magistratum, &
imperia?

Discerni debent personæ ab officio. Officium
opus Dei est, & manet, etiamsi personæ abutun-
tur ordinatione Dei: quemadmodum Nero, Ju-
lianus, & similes.

In

In quas res debet respicere
Magistratus?

In Deum, in seipsum, & in subditos.

Cur in Deum?

Vt sciant, quod sit eorum officium, & quid
Deus ab his requirat. Requirit autem ab eis qua-
tuor.

Primò, agnitionem Dei, ut scilicet agnoscant
Deum illum esse, in cuius manu sunt omnes po-
testates, qui transfert regna, & constituit impe-
ria. Quemadmodum Moses ait Deu. 10. Dauid. 1.
Para. 30. Daniel. 4. Rex Babylonis non agno-
uit dominum Deum, ideo è regno deiectus est.

Secundò, timorem Dei, ut timeant Deum in
omnibus, & in lege eius ambulent sedulò. Sic Mo-
ses hortatur Deut. 17. Et Psalm. 2. Et Psal. 82. Pha-
rao rex Aegypti, eo q̄ non timuerit Dominum,
correptus est decem plagis, & tandem submersus
in mari rubro. Saul contemnens Dei mandatum
è regno deiectus est.

Tertiò, sapientiam, quam impetrent à Deo,
quemadmodum Salomon, 3. Reg. 3.

Quartò, iudicium & iustitiam, ut iustitiam iu-
dicent in terra. Sic Moses Exodi. 23. 22 Deut. 16.
Esa. 10. Sap. 6. Achab rex Israël, quia iniustitiam
exercuit in Naboth, correptus est à Domino. 3.
Reg. ult. Cambises rex Persarum Sisannem ini-
quum iudicem excoriari fecit, in terrorem alio-
rum iudicum, &c.

CUR

Cur in seipsum?

Vt sciant, ubi in angustijs quærant consolatio-
nẽ, & sese multo imbecilliores esse, quàm ut pos-
sint cõseruare res politicas, contra tantã potenti-
am Satanæ, qui imperia dissipare conatur. Hæc
autem consolatio consistit in quatuor:

Primo, in uocatione, ut sciant se legitimè uo-
catos ad officium magistratus. Nam hoc maxime
solatur conscientiam in angustijs. Absolon quia
inuasit regnum patris, malè periit. Rex Monaste-
riensis itidem.

Secundò, ut sciant Deum in hoc negotio esse
autorem & aurigam, & magistratibus uti tanq̃
instrumentis, ipsiq̃ præficere angelos in custo-
diam & tutelam, Daniel. 12. Iosue 5. Iudic. 2.

Tertiò, ut sciant Deum ciuilem iustitiam habi-
turum, uelut preciosissimum thesaurum in terra,
adeo, ut & magistratum dignetur uocabulo Elo-
hym, Psalm. 82. Ego dixi, dij estis: & iubeat orare
pro regibus, & magistratibus, 1. Timot. 2.

Quartò, ut semper ob oculos habeant exem-
pla & historias ueteris Testamēti, quomodo De-
us mirabiliter eripuit magistratum à præsentibus
malis. Exemplo sunt, Abraham, Ioseph, Ge-
deon, Dauid, Ezechias, &c. Contra, quomodo in-
surgentes in magistratum perdidit, exemplo
sunt, Chore, Dathan, Absalon, Iudas Galilæus,
Theudas, & tumultus rusticorum.

Cur debent respicere in subditos?

Vt

Vt sciant, quo pacto debeant subditos in pace & tranquillitate regere & conseruare. Vno enim oculo debent respicere ad Deum, altero ad subditos.

Deinde ne subditos habeant ueluti pecora, sed ut consortes & cohæredes uitæ æternæ. Deinde ut tucantur inopes, uiduas, pupillos, egenos, quorum patrem & iudicem sese Deus fatetur. Et ut sciant se quæ habere dominum in cœlis, Col. 3.

Tertiò, ut promoueant ac defendant bonos, & corripiant malos, ut sit pax bonis, deinde bona educatio & disciplina, postremo pietas. Corrigere autem debent cum ratione, ut dicitur, seruatococleario, peluim conculcent, ne scilicet propter unius hominis causam faciant iacturam totius urbis aut prouinciæ. Prouerbiū est: Nescit regnare, qui nequit dissimulare. Exemplo est Dauid, qui nolebat occidere Ioab homicidam, se uiuente. Et Augustinus solitus est dicere: Bellare est aureo hamo pisces comprehendere.

Quid debet Magistratus subditis?

Tria.

- 1 Vt æquo animo audiant uiduas, pupillos, egenos, & causam eorum iudicent ac promoueant.
- 2 Vt subditos defendant, & in pace cõseruent, ut bonos promoueant, & malos corripiant, & disciplina atq; bonis legibus politiam exornent.
- 3 Vt homines ad pietatem et agnitionẽ Dei instituant & inuitent. Hæc opera ualde ornant

K

Magi-

Magistratum, & placent Deo.

Quid debent subditi Magistratibus ?

Tria. Tributum, timorem, honorem & dilectionem, Rom. 3. Reddite ergo omnibus debita: cui tributum, tributum: cui timorem, timorem: cui honorem, honorem. Nemini quicquam debeatis, nisi ut inuicem diligatis.

De tributo ait Christus, Matth. 22. Reddite quæ sunt Cæsaris, Cæsari.

De timore, Prouer. 24. Filii mi, time Dominum & regem, & cum seditiosis non miscearis.

De honore, 1. Pet. 2. Deum timete, Regem honorificate.

Est ne potestas Magistratum infinita ?

Minimè. Nihil enim debent contra ius diuinum & ius naturæ mandare & agere. Deinde peccant etiam, quando aliquid imperant contra leges sui regni, seu contra formam sui imperij. Non licuit Achab eripere uineam ciui Nabothi contra ipsius uoluntatem. Sic non licet principibus ex fortunis ciuium suorum rapere pro libidine, quantum uolunt. Nam ciues sunt domini rerum suarum. Et Ioannes Baptista ait: Contenti estote stipendijs uestris, &c. Quare locus de iure regni in Samuele, non concedit infinitam licentiam principibus, sed loquitur de stipendijs, hoc est concedit sumi ad usus publicos stipendia ex priuato

uatorum rebus atque fortunis.

Quid uerò, si præcipiant aliquid
contra ius diuinum?

Tum respondendum est cum Apostolis: Oportet Deo magis obedire, quàm hominibus. Exemplo sunt, Daniel, tres pueri, item Machabeï, item Apostoli, Acto. 4. Magis monendi sunt, se esse custodes, non tantum secundæ tabulæ, sed etiam primæ. Hoc est, non tantum pertinere ad magistratum curam tenendæ tranquillitatis ciuium, seu depellendi iniurias rerum & corporum, sed etiam disciplinæ in religione tenendæ. Quare debet magistratus prohibere impios cultus, impia dogmata, hæreticos, periuria, & religionis contumelias, quemadmodum fecerunt non solum reges Israël, sed etiam gentium, Nabugdonosor & Darius, qui proposuerunt edicta, in quibus uetebant, dici blasphemiam contra Deum Israël. Ita uerè erunt beatæ Respublice, Deus enim uicissim defendet eas, & omnibus bonis cumulabit, sicut dixit: Glorificantes me, glorificabo.

Placent ne Deo opera ista politica?

Imò. Opera uitæ œconomicæ & politicæ, quæ quisque pro sua uocatione facit, sunt bona opera, & in prijs sunt ueri cultus Dei: sunt enim opera à Deo præcepta, ideo & Prophetæ sæpius præferunt hæc opera politica sacrificijs. Esa. i. ait de sacrificijs: Quis requirit hæc de manibus uestris? &c. Sed de politicis operibus ait: Quærite iudicium,

K 2

cium,

cium, subuenite oppresso, defendite uiduam, &c. Et addit præmia: Si peccata uestra fuerint quasi coccinum, sicut nix dealbabuntur. Ose. 6. Misericordiam uolo, et non sacrificium, &c. Et de œconomicis officijs ait Paulus, 1. Timot. 2. Saluabitur mulier per filiorum generationem, &c. Hic coniungit fidem & opera uocationis.

Cur ergo hypocritæ tantis laudibus euehant opera Monastica?

Impudenter agunt, & multorum conscientias perturbant. Officia enim & opera ciuilis uitæ longè anteferri debent Monasticis operibus, propter tria:

1. Quia habet mandatum Dei, & uocationem.
2. Sunt officia charitatis, destinata ad communem utilitatem hominum.
3. Sunt obnoxia Cruci & periculis omnibus, ideo habent exercitia fidei.

Contra, Nonastica opera non habent mandatum Dei aut uocationem, quare sunt inutilia. Matth. 15. Frustra me colunt, docentes mandata & doctrinas hominum. Deinde qui ea docent, non iuuant alios, sed fruuntur suauissimo ocio, quorum Deus uenter est. Roma. ult. Postremo, nullam sustinent partem communium periculorum, &c. Ideo longè anteferenda est ciuilis uita Monasticis cæremonijs & operibus.

DE POLITIA ECCLESIASTICA.

Quid

Quid uerò de politia Ecclesiastica sentiendum?

Sicuti de politia mundana reuerenter sentire, eamq; ornare, amare, atq; conseruare omni officij genere debemus: Ita & politiam Ecclesiasticam ex animo & summa pietate amare ac uenerari debemus.

Quot sunt partes politia Ecclesiasticae?

Duae. Altera est ministerium diuinitus ordinatum. Ad id pertinet, quòd Ecclesia habet mandatum uocandi seu ordinandi ministros, qui publicè doceant Euangelium, & ministrent Sacramenta, & annuncient remissionem peccatorum singulis, uel multis. Item, quòd Ecclesia habet iurisdictiones, ut à communione arceat eos, qui in manifestis flagitijs uersantur. Hoc ministerium summa pietate debent uenerari omnes homines, ut conseruetur. Quare Psalmus ait: Aperite portas principes uestras, & introibit rex gloriae. Hoc est margaritum, quod uenditis omnibus rebus comparare nobis debemus.

Altera est *ἑταξία*, bona disciplina, humanis ordinationibus ornata, quæ profunt ad disciplinam & tranquillitatem. Et hanc quoq; debemus reuerenter amare & conseruare. Ordinationes enim humanae dierum, locorum, & similes, etsi non sunt pietas, tamen sunt uincula, quæ adiungunt nos Euangelio, per quod inserimur Eccle-

fiæ: & dissipatis istis ordinationibus, periclitatur quoq; Ecclesia. Ideo cauere debebant pontifices, ne iniustæ leges aut impij cultus adderentur ueteribus & bonis ritibus. Nam iniustæ leges nō sunt durabiles, & motæ labefactant reliquam politicam. Emendatis igitur uitijs, amemus & conseruemus ritus utiles, præsertim cum Paulus præceperit, ut in Ecclesia omnia fiant ordine & decen-
ter.

DE MATRIMONIO.

Quid est Matrimonium?

Est coniunctio uiri ac mulieris legitima, ad procreandam sobolem, & uitandam scortationem, indissolubiliter instituta.

Quale opus?

Opus Dei. Deus enim institutor est matrimonij. Primò, Dei consilio creatur homo, Gen. i. Faciamus hominem ad imaginem nostram.

Secundò, consilio quoq; Dei creatur mulier. Ibidem: Non est bonum homini, esse solum, faciamus ei adiutorium, &c. Et immisso sopore in Adam, accepit costam, &c. & ædificauit ex ea mulierem.

Tertiò, adduxit eam ad Adam, & benedixit eis: Crescite & multiplicamini, & replete terram.

Quantum se extendit?

Matrimonium est uiri & mulieris legitima copulatio. Et quanq̄ exempla ueteris Testamenti testantur, polygamiam in usu fuisse, fortassis au-
genda

gēde sobolis gratia, uel propter alias causas permissa, nouum tamē Testamentum in uniuersum prohibet, autore Christo, qui reuocat matrimonium ad primam institutionem, Matth. 19. Qui fecit hominem, masculum & fœminam fecit eos. Et Gene. 2. Erunt duo in carne una.

Vbi est institutum?

In Paradiso amœnissimo loco.

Quando est institutum?

Statim in ipso mundi exordio, tempore innocentiae, cum adhuc non erat peccatum.

Quare est institutum?

Primo, propter procreationem sobolis, ut genus humanum conseruetur, Gene. 3. Crescite, & multiplicamini, &c.

Secundo, propter uitandum supra & fornicationem, 1. Cor. 7. Propter fornicationem unusquisq; habeat uxorem suam, & unaquæq; uirum suum.

Tertio, propter uitandum ocium, ut scilicet habeant coniuges, quod operentur, ne ociosi peccent.

Quid agendum in matrimonio?

Coniuges apprehendant firmam fiduciam in Deum, utpote coniugij autorem, inter se pacifice & unanimes uiuant, prolem à Deo datam, & familiam in timore & dilectione Dei educandum curent: bonis deniq; suis ita utantur, ne alijs incommodent.

Quid ferendum? Quæ crux
coniugij?

Post præuaricationem dixit Deus uiro: In sudore uultus tui uesceris pane tuo, &c. Mulieri dixit: In dolore paries filios tuos, &c. Tamen addit consolationem in cruce, Viro ait: Donec reuertaris in terram, unde sumptus es. Mulieri ait: Paries quidē, sed in dolore. Et Paulus 1. Timot. 2. Saluabitur Mulier per filiorum regenerationem, si permanferit in fide.

Potest ne initum matrimonium
solui?

Minime. Nam Christus ait, Matth. 19. Quod Deus coniunxit, homo ne separet. Cæterum ubi adulterium intercedit, ibi solutum est uinculum coniugij, & data fides fracta: quare in tali casu, iuxta doctrinam Christi, separare licet.

Quæ sunt seruanda circa ma-
trimonium?

Consensus parentum, aut illorum uicem tenentium. Item, consensus personarum contrahentium. Item leges naturæ, Cæsareæ, municipales, & consuetudines patriæ. Spectat enim matrimonium etiam ad ciuilia & Politica. Item coniugati sciant, hoc genus uitæ placere Deo, & ideo promissionibus Dei & uerbo ornatum esse: Benedictionibus quoq; tam corporalibus, q̄ spiritalibus. Psal. 128. Labores manuum tuarū manducabis

DE INVOCATIONE SAN. 144

ducabis: beatus es, & bene tibi erit. Vxor tua sicut uitis, &c. Item, matrimonium esse signum spiritualis connubij & societatis, quæ est Ecclesia cum Christo, Ephes. 5.

Est ne connubium omnibus
liberum?

Maxime. Ante Christum damnata erat uirginitas, nec admittebatur, aliquam manere uirginem, propter semen futurum, quod nesciebatur ex qua fœmina uenturum erat. Eratq; maledictio legis, non ferre semen in Israël. Nunc uero liberum est matrimonium, 1. Corint. 7. De uirginibus præceptum non habeo, &c. At Christus excipit tria genera eunuchorum, Matth. 19. Præter hos nemo debet esse extra coniugium.

DE INVOCATIONE Sanctorum.

Sunt ne Sancti inuocandi pro
mediatoribus?

Minime. Nam Paulus ait: Unus est mediator Dei & hominum, homo Iesus Christus, 1. Tim. 2. Et Rom. 8. Christus Iesus, qui mortuus est, imò qui resurrexit, qui est ad dexteram patris, qui etiam interpellat pro nobis, &c. 1. Et Ioan. 2. Si quis peccauerit, aduocatum habemus apud patrem Iesum Christum, iustum. His sententijs tollitur uanissima illa distinctio, qua Papistæ docent, duplices esse mediatores, scilicet, redemptionis, ut Chri-

K 5 stum

stum: & intercessionis, ut Sanctos.

Sunt ne Sancti adorandi?

Minime. Christus enim ait. Matth. 4. Dominum Deum tuum adorabis, & illi soli seruias. Et Augustinus de uera religione: Honorandi sunt Sancti propter imitationem, non adorandi propter religionem. Et angelos honoramus charitate, non seruitute, nec eis templa construimus. Nolunt enim sese sic honorari à nobis, quia nos ipsi cum boni sumus, templa summi Dei esse no merunt. Recte itaque scribitur, hominē ab Angelo prohibitum, ne se adoraret, sed dixisse: Deum adora, Apoc. 19. & 22.

Chrysostomus 6. Homil. de profectu Euange lii, ait: Non opus est patronis apud Deum, neque multo discursu, ut blandiare alijs: sed licet solus sis, patronoq; carens, & per te ipsum Deum preceris, omnino tamē uoti compos eris. Neq; enim tam facile Deus annuit, cum alijs pro nobis orant, ut cum ipsimet oramus, etiamsi pluribus malis simus pleni. Exēplō est mulier Cananæa, Mat. 15.

Tamen per tribunos & comites
itur ad regem, uel principem.

Ambrosius Rom. 1. aperte refellit hanc similitudinem, dicens: Sicut iure damnantur rei maiestatis, qui honorificentiam regis deferunt comiti aut tribuno: sic nimirum rei sunt, qui honorem nominis Dei deferunt creaturæ, & relicto domino, conseruos adorant. Nunc igitur ad regem

gem per tribunos & comites itur, quia homo uti est rex, & nescit, quibus debeat Rempublicam credere. Ad Deum autem promerendum, quem utique nihil latet, suffragatore non est opus, sed mente deuota.

Quomodo igitur colendi sunt Sancti?

Honorificentissime de Sanctis sentiendum & loquendum est. Quos enim Deus ipse honorat, eos proculdubio honorari uult à nobis. Pater pro filijs suis eos agnoscit. Filius eos fratres uocat, & cohæredes: Spiritus sanctus uerò sua templa. Qui igitur eos non honorat, ipsum etiam Christum in eis contemnit, & gratiam Dei, per quam tales tantiq; euaserunt, paruipendit. Quid enim sentit de sancta Ecclesia, qui nostra cõmembra iam Christo in pace constituta, & de æterna salute certificata, non honorat? Vetus Ecclesia Sanctorũ memorias celebrauit, gratias egit Deo pro illorum liberatione, pro gratia illa collata, et pro beatitudine illorũ, ac pro eximijs donis, quæ Deus per sanctos in Ecclesiam effudit. Videmus quoq; in Sanctis, quid possit gratia Dei. Quando enim audimus eos, qui nobis similes erant, tam potenter potuisse uincere peccatum, mundum, et mortem, mox ut nos excitamur ad concipiendam fidutiam tantæ misericordiæ Dei in Christo promissæ & exhibitæ: tum illorum exempla nos inflam-

inflammant ad imitationem, ut Deum pro simili fide oremus, & sanctorum uirtutes, iuxta uocationis nostræ rationem, imitemur. Sic confirmatur in nobis fides in Christum, accenditur charitas, roboratur spes æternæ salutis, cogitamus eos non esse amissos, sed præmissos ad uitam futuri sæculi. Colimus ergo eos eo cultu dilectionis & societatis, quo & in hac uita coluntur sancti homines. At cultu latriæ, nec colimus, nec colendum docemus, nisi unum Deum. Ipsi enim sancti uel homines, uel angeli, exhiberi sibi nolunt, quod uni Deo deberi norunt.

DE IMAGINIBVS.

Sunt ne imagines in Ecclesia
tolerandæ?

Exod. 20. simpliciter prohibitum est, simulachra aut statuas facere, quæ proponantur ad cultum, seu adorationem. Est enim manifesta idololatria, pugnans cum primo præcepto. Semper autem fuit magna imaginum superstitio apud omnes gentes. Ideo Iudæis seuerè præceptum est, ne ad cultum uterentur statuis aut imaginibus. In Græca Ecclesia multæ fuerunt rixæ, de tollendis in uniuersum imaginibus. Sed sciendū est, usum imaginum per sese esse liberum, modo caueatur abusus & superstitio, quæ hætenus seruata est in statuis Christi & sanctorum, quibus uulgus existimauit aliquid numinis adesse, tribuit eis peculiare cultus & honores, & exercuit idololatriam

am in inuocatione Sanctorum.

Quid, si populus colat & adoret
imagines, quid tum faciendum?

Si alicui esset imago, ad quam rude & super-
stitiosum uulgus accurreret, & eam ueneraretur,
& apud eam auxilium quæreret, hanc debet ma-
gistratus eius loci tollere, ne committatur idolo-
latria, exemplo Ezechiaë regis, qui æneum ser-
pentem à Mose factum, tandem confregit, pro-
pter abusum: q̄a populus stolidus cœperat ei di-
uinos honores impendere & adorare, 4. Re. 18.

Sunt ne imagines honorandæ?

Clemens ad Iacobum fratrem Domini ait: Si
uerè uultis honorare imaginem dei, homini, qui
ad imaginem Dei factus est, benefaciatis, hono-
rem & reuerentiam deferatis, esurienti cibum, si-
tienti potum, nudo indumentum, ægro mini-
sterium, peregrino hospitium, & in carcere posi-
to, necessaria ministretis. Et rursus: Quis iste ho-
nor Dei est, per lapideas & ligneas formas discur-
rere, & inanes figuras tanq̄ numina uenerari, &
hominem, in quo uerè imago Dei est, spernere?
Et rursus: Quid magis impium & ingratum, q̄ à
Deo beneficium consequi, & reddere lignis ac la-
pidibus gratiam? Si nemo uenit ad patrem nisi
per Christum, quid auferimus gloriam Deo, tri-
buentes illam picturis & statuis, ac si possent tra-
here in contemplationem Dei?

Atqui

Atqui Gregorius uocat imagines
Laicorum libros.

Christiani imaginem Christi, beatæ uirginis, Patriarcharum, Apostolorum, &c. habere possunt, tanquam memoriale. Ad hoc enim profunt ut nos admoneant. Dum enim intuemur imaginem crucifixi, aut Christi resurgentis, statim reuocantur nobis in memoriã saluifica mors Christi & gloriosa eius resurrectio, quarum rerum memoria utilis est & necessaria. Hinc Gregorius ait: Quod legentibus est scriptura, hoc idiotis est pictura. Debent tamen Christiani non tantum ex imaginum libris, sed ex libro Dei, qui est scripturarum, discere. Et qui nosse cupit Deum, non requirat tantum ab imaginibus pictorum, sed scrutetur iuxta Christi mandatũ, scripturas. Quĩ autem nesciunt legere, audiant uerbum. Fides em̄ ex auditu, Rom. 10.

Quid uero de reliquijs San-
ctorum?

Sanctorum corpora sunt domicilia Dei, & habitacula spiritus sancti, ideoq; primũ à pijs eorum ossa collecta & asseruata sunt, propter memoriam: postea accessit superstitio, quæ causa fuit impudentis & sceleratæ imposturæ comparatæ ad quæstum, ut quæuis ossa pro sanctorũ reliquijs adoranda proponerent. Nam auaritia sacerdotum non modo ex lignis & lapidibus, sed etiam ex mortuorum ossibus materiam auaritiæ suæ captans

captans, suæ rapinæ instrumenta fecit. Quare & canonizationes quæ, ut uocant, sanctorum sunt meræ imposturæ Romanorum pontificum. Multorum enim corpora (ut ille ait) uenerantur hic in terris, quorum anime sepultæ sunt in inferno. Exemplo est latro ille, qui sub nomine martyris colebatur, cuius altare diuus Martinus destruxit, ut legitur in eius historia.

Quæ ergo sunt ueræ reliquæ
Sanctorum?

Vt imitemur eorum fidem, charitatem, constantiam & patientiam, eosque nobis tanquam exempla proponamus, ut quemadmodum illi per gratiam Dei synceriter in Christum credebant, ardentem proximum amabant, constantem in confessione fidei perdurabant, & patienter mortem pro Christo passi sunt, & in regnum Dei recepti: Ita & nos his exemplis prouocati, Deum supplices oremus, ut & nobis, qui adhuc in carne militamus, similem fidem, charitatem, constantiam & patientiam impertiat, nos sua gratia seruet, ut sicut illi in tuto collocati, nos quoque tandem, ubi moriendum est, fratres nostros certo consequamur.

DE SEPULTURA.

Vnde orta est sepultura mortuorum?

Ex uerbo Dei, Gen. 3. Cinis es, & in cinerem reuerteris. Quod uocabulum Aphar in Hebræo significat effosam terram, seu humum, quemadmodum

modum in sepulchris uidetur. Hinc cæremoniã sepulturæ honesta semper fuit in Synagoga & in Ecclesia: & est testimonium nostræ fidei, quod credimus resurrectionem carnis & nostræ charitatis erga proximos defunctos, quos credimus non esse amissos, sed tantum præmissos, non dubitantes nos in die domini omnes amicos nostros rursus uisuros, & mansuros simul cum Christo in æternum. Gentes, præsertim Romani, mortuos suos comburebant.

Vbi habenda est sepultura?

Apud ueteres tam Iudæos, quàm gentes, extra urbes sepultura fuit. Sic Abraham emit agrum ab Ephron in sepulturam uxoris Saræ, Gene. 23. Vbi & postea sepulti sunt Abraham, Isaac, Iacob & Ioseph. Sic efferebatur adolescens defunctus, quem resuscitauit Christus in porta Nain, Lucæ 7. Sic Lazarus sepultus erat extra Bethaniam. Sic Christi quoque sepultura erat extra Hierusalem. Hinc uocabulum, efferri, Latinis in usu permansit.

Quomodo celebranda est
Sepultura?

Sepultura à Christianis religiose est tractanda, propter ineffabilem spem nostræ resurrectionis. Et funera sunt à pijs deducenda usque ad sepulchrum. Et cum corpus sepelitur, recordemur nos omnes in Adam esse mortuos & damnabiles. Deinde rursus nos omnes in Christo uiuificari, qui omnia restituit, quæ prius Adam corrupit & per-

didit. Ipse enim mortuus est propter peccata nostra, quæ omnia ipse sua morte expiauit, & nostram mortem aboleuit, & factus est omnibus fidelibus resurrectio & uita. Qui credit in eum, etiamsi mortuus fuerit, uiuet. Et omnis, qui uiuit et credit in eum, non morietur in æternū. Ioan. xi. Corpora nostra membra sunt Christi. Sicut igitur Deus suscitauit Christum Dominum & caput nostrum, ita & nos suscitabit per potentiam suam, I. Corint. 6.

Quomodo habendus est locus sepulturæ?

Loca, ubi fidelium corpora seruantur, digne à nobis haberi debent, Poterunt quoque picturis sacrarum historiarum exornari, quæ nos admo-
neant fidei & pietatis, resurrectionis & iudicij. Sic scribit Vlpianus: Religionis interest, monumeta extrui & ornari. Contrà, qui busta & polyandria uiolant, lege Solonis infames sunt. Porro spiritum Saducæorum & Epicureorū habent, quos nulla omnino resurrectionis & futuræ uitæ cura sollicitat, qui corpora mortuorum tanquam asinorum cadauera abijciunt, & ossa defunctorum pedibus conculcant, & cœmeteria contem-
nunt, nullam prorsus sepulture rationem habentes. Nam & Eusebius & Athanasius Christianorum cœmeteria memorant, in quæ orandi gratia conuenire solebant, quæ loca Christianis sacra erant, propter quiescentium ibi Sanctorum cor-

L pora.

153 DE RESVRRECTIONE

pora. Hinc κοιμητήριον uocabant, hoc est, dormi-
torium: & Iudæi doctiores, Beth Haym, hoc est,
domum uiuentium. Credunt enim, Abraham,
Isaac, Iacob, & pios omnes uiuere, & hæc corpo-
ra reuictura, & animabus reddenda.

DE RESVRRECTIONE
MORTVORVM.

Quid est resurrectio mortuorum?

Est, qua in nouissimo die resurgent omnes ho-
mines à mortuis: pii ad uitam æternam: impij ad
supplicia æterna.

Vnde probas resurrectionem
mortuorum?

Hic articulus fidei est inter præcipuos, propter
quem reliquos omnes profitemur. Ideo scriptu-
ra, præsertim noui Testamenti, plena est testimo-
nijs. Ac ad confirmandos animos aduersus Epi-
cureas opiniones, & alendum timorem ac fidem,
prodest in conspectu habere multa testimonia,
quæ testantur, q̄ simus resurrecturi cum his cor-
poribus.

Matth. 23. probat Christus resurrectionem
mortuorum, ex eo quod dictum est à Deo: Ego
sum Deus Abraham, & Deus Isaac, & Deus Ia-
cob, &c. Deus, inquit, non est Deus mortuorum,
sed uiuentium. Ergo necesse est, sanctos, qui mor-
tui sunt, cum corporibus resuscitari.

Item cap. 19. resurrectionem uocat generati-
onem,

Accipit hæc animis ex præceptor discipulo solo

onem, cum hæc corpora ex sepulchris resuscitata renouabuntur.

Lucæ 14. Retribuetur tibi in resurrectione iustorum.

Ioan. 6. Hæc est uoluntas patris mei, ut omnis qui uidet filium, & credit in eum, habeat uitam æternam, & ego resuscitabo eum in nouissimo die.

Rom. 8. Si spiritus eius, qui suscitauit Iesum à mortuis, habitat in uobis, uiuificabit & mortalia corpora uestra, propter inhabitabilem spiritum eius in uobis.

Ibidem: Sed & nos primitias spiritus habentes intra nos gemimus adoptionem filiorum Dei, expectantes redemptionem corporis nostri.

1. Corint. 15. instituto propugnat hunc articulum toto capite. Probat autem ex resurrectione Christi, necesse esse, ut & nos resurgamus. Ideo enim resurrexit Christus, ut uinceret & aboleret mortem, & redderet nouam & æternam uitam credentibus.

Sicut per hominem mors, (inquit) ita per hominem resurrectio mortuorum. Et sicut in Adam omnes moriuntur, ita & in Christo omnes uiuificabuntur.

2. Corinth. 4. Semper mortificationem Iesu Christi in corpore nostro circumferentes, ut & uita Iesu manifestetur in corporibus nostris. Si uita Christi manifestari oportet in corporibus nostris, necesse est corpora nostra liberata à mor

re & resuscitata, uiuere æterna uita.

1. Thessal. 4. Si credimus, quòd Iesus mortuus est, & resurrexit, ita & Deus eos qui dormierunt, adducet cum eo.

Dic aliqua testimonia ueteris Testamenti.

Esa. 25. Deuorabitur in monte isto facies inuolutorum, qua omnes populi inuoluti sunt, & operimentum, quo omnes gentes coopertæ sunt, & mors deuorabitur in sempiternum, &c.

Esa. 26. Viuent mortui tui, interfecti mei resurgent. Expergiscimini, & lætaminini, qui habitatis in puluere, &c. Vade populus meus intra cubicula tua, & claude ostia tua, &c.

Ezechiel. 37. Ecce ego aperiam tumulos uestros, & educam uos de sepulchris uestris, populus meus, &c.

Iob 19. Scio, quod redemptor meus uiuit, & in nouissimo die de terra resurrecturus sum: & rursus circundabor pelle mea, & in carne mea uidebo eum.

Postremò, hic articulus passim in promissionibus & exemplis patrum inuolutus est. Quia enim in sanctis promittitur liberatio, glorificatio, & illi tamen in hac uita affliguntur & subiiciuntur morti, igitur necesse est, restare aliã uitam, in qua uiuant glorificati.

Sic Epistola ad Hebræos docet, patres tenuisse fidem resurrectionis. Iuxta fidem defuncti sunt omnes

Omnes isti, non acceptis repromissionibus, &c. Ideo Iacob filijs suis mandat, ut adiungatur sepulchro patrum suorum. Et Ioseph iubet ossa sua asportari ex Aegypto.

Resurgent ne omnes homines pariter boni ac mali?

Vna & communis erit omnium mortuorum resurrectio, tam piorum, q̄ impiorum: sed conditione inæquali. Pij enim resurgent ad uitam æternam, impij ad iudicium & pœnas æternas.

Proba, q̄ etiam impij cum corporibus sunt resurrecturi ad suppliciũ.

Ioan. 5. ait Christus: Veniet hora, in qua omnes, qui sunt in monumentis, audient uocem filij hominis, & procedent, qui bona egerunt, in resurrectionem uitæ: qui uero mala egerunt, in resurrectionem iudicij.

Daniel. 12. Multi de his, qui dormiunt in puluere terræ, euigilabunt: alij in uitam æternam, alij in opprobrium, ut uideant semper.

2. Corint. 4. Omnes nos manifestari oportet ante tribunal Christi, ut referat unusquisq̄ opera corporis, prout gessit, siue bonum siue malum.

Matth. 10. Timete eum, qui potest & animam & corpus perdere in gehennam.

Esa. 66. Egredientur & uidebunt cadauera (id est, corpora) uirorum, qui præuaricati sunt in me. Vermis eorũ non morietur, & ignis eorum non extinguetur: & erunt ad facietatem uisionis omni carne.

L 3.

Quo

Quomodo fiet resurrectio?

Paulus 1. Corint. 15. In ictu oculi, in nouissima tuba. Canet enim tuba, & mortui resurgent incorrupti, & nos immutabimur.

Quomodo fiet hæc immutatio?

Oportet (inquit) hoc corruptibile induere incorruptibilitatem, & hoc mortale induere immortalitatem. Cum autem hoc corruptibile induerit incorruptibilitatem, & hoc mortale induerit immortalitatem, tunc fiet sermo, qui scriptus est: Absorpta est mors in uictoriam.

Qualiter resurgent?

Gloriose, absq; omni defectu spiritali & corporali. Paulus 1. Corint. 15. quatuor dotes corporis glorificati enumerat, incorruptibilitatem, claritatem, potentiam, uel agilitatem & subtilitatem. Seminatur (inquit) corpus, hoc est, in terram sepelitur, in corruptione, ignominia, infirmitate, animale corpus: resurget in incorruptibilitate, gloria, potentia, corpus spirituale.

Da typum nostræ resurrectionis
in creaturis.

Respice granum tritici, quod aridum in terram proijcitur, & non uiuificatur, ut germinet, nisi mortuum fuerit, aut computruerit. Ioan. 12. ait Christus: Nisi granum frumenti, &c. Pusillū, uile, ac siccum granum infoditur humo, quod in limo putrefactum uelut reuiuiscens, prorumpit in teneram herbulam, mox culmi, deinde ar
sta

Itæ. Sic idem illud corpus tuum, quod sepelitur, tandem resurget, sed ineffabili pulchritudine. Iusti enim in regno Dei fulgebunt, ut sol.

Quid uerò illi, quos ultimus dies reperiet in carne uiuos?

Non incident isti in manus polinctorum, aut funeratorum. Nam Paulus ait, 1. Thessa. 4. Nos qui reliqui erimus, simul rapiemur cum his, qui antea mortui sunt, in nubibus in occursum Domini, in aëra, & sic semper cum Domino erimus.

DE CONSUMMATIONE
sæculi, De iudicio extremo,
siue die Domini.

Quid est consummatio sæculi?

Est cum status huius mundi & uicissitudo temporum præteribit, cum cessabit æstas & hyems, nox & dies, Gen. 10.

Quid est iudicium extremum,
siue dies Domini?

Est, quando Dominus Iesus Christus in aduentu suo cum uirtute magna & maiestate, extremam omnibus hominibus iuxta sua facta sententiam feret æquam & irrefragabilem, tum pijs, tum impijs, aut ad uitam æternam, aut ad supplicium æternum.

Quotuplex ergo est aduentus
Christi?

L 4

Scriptura

Scriptura duos aduentus Christi docet. Prior erat humilis, quando incarnatus uenit in forma serui, ut peccata nostra portaret. Alter erit gloriosus & terribilis, quando ueniet ut supremus iudex in maiestate inenarrabili, in fine sæculi, iudicaturus uiuos & mortuos. Augustinus: Venit Christus occultè iudicandus, ueniet & manifeste iudicaturus.

Acto. 10. Christus constitutus est à Deo iudex uiuorum & mortuorum.

Et Acto. 17. Statuit diem, in quo iudicaturus est orbem in æquitate.

Quomodo ueniet iudicaturus?

Visibiliter in nube, quemadmodum ascendit, Acto. 1. Et in maiestate & gloria, 1. Thes. 4. In uoce archangeli & tuba Dei.

Cur iudicaturus?

Vt pijs in corpore & anima reddat gaudium & uitam æternam, impijs afflictionem, & ignem æternum.

Quis erit ordo extremi iudicij?

Quædam signa præcedent diem iudicij, quædam ipso die illucescente fient, quædam sequentur.

Quæ præcedent?

Romanum imperium desolabitur, reuelabitur homo peccati, 2. Thes. 2. Surgent pseudochristi, & pseudoprophetæ. Ecclesia Christi grauissimas persecutiones patietur, Matth. 24. Erunt signa

igna in sole & luna, &c. Luc. 21. Euangelium prædicabitur in uniuerso orbe.

Quæ fient ipso die?

Aduentus Christi erit subitus, sicut exitus fulguris ab oriente in occidentem. Ignis ante faciem eius præcedet. Psalm. 96. Signum filij hominis apparebit in cælo. Resurgent mortui omnes tam pii, quàm impij. Christus segregabit bonos à malis, & proferet sententiam ultimam, Matt. 25.

Quæ sequentur?

Renouatio mundi uisibilis, supplicium impiorum æternum, uita piorum æterna.

Potest ne sciri hora & dies iudicij?

De die illo & hora, inquit Christus, Matt. 24. Nemo scit, ne angeli quidem, nisi pater meus solus.

Et 1. Thes. 5. Dies Domini sicut fur in nocte, ita uenturus est. Cum dixerint: Pax & securitas, tunc repentinus eis superueniet interitus.

DE VITA AETERNA.

Quid est uita æterna?

Est gustus & sensus perpetuus gratiæ & misericordiæ Dei, & pax seu gaudiū perpetuum cōscientiæ in cordibus fidelium. Vel, est certa dei & domini nostri Iesu Christi notitia, quæ hîc in fide sub spe certa & spiritu incipit, & manifestabitur post hanc uitam ad perpetua gaudia, & immortalem

L 5

hære

hæreditatem. Breuius sic: Vita æterna est cognoscere Deum uerum, & quem misit Iesum Christum, Ioan. 17.

Quæ est mors æterna?

Est perpetuus horror conscientia ab ira Dei.

Quis promisit uitam æternam?

Christus Dominus noster.

Quibus?

Credientibus. Sic enim ait, Ioan. 3. Qui credit in filium Dei, habet uitam æternam: qui autem incredulus est filio, non uidebit uitam, sed ira Dei manet super illum. Et Ioan. 5. Amen dico uobis, qui uerbum meum audit, & credit ei, qui me misit, habet uitam æternam, & in iudicium non uenit, sed transit à morte in uitam.

Qui sunt effectus uitæ æternæ?

Non sentire amplius peccatum, mortem, sed habere perpetua gaudia & lætitiã. Esai. 25. Et mors deuorabitur omnino, & absterget Deus omnem lachrymam ab oculis eorum, & mors ultra non erit, neq; luctus, neq; clamor, neq; dolor erit ultra, Apoc. 21.

Esa. 65. Ecce ego creo celos nouos, & non erunt in memoria priora, & non ascendent super cor, sed gaudebitis & exultabitis in sempiternum, in ijs, quæ ego creo. Quia ecce creo Hierusalem exultationem, & populum eius gaudium, & exultabit in Hierusalem, & gaudebo in populo

lo

lo meo, & non audietur in eo ultra uox fletus & uox clamoris, &c.

Item cap. 51. Qui redempti sunt à Domino, reuertentur, & uenient in Sion laudantes, & lætitia sempiterna super capita eorum. Gaudium & lætitiā tenebunt, fugiet dolor & gemitus.

Psal. 2. Edent pauperes, & saturabuntur, & laudabunt Dominum, qui requirunt eum: uiuent corda eorum in sæculum sæculi.

Psal. 4. Illi abundabunt frumēto et uino. Ego autem dormiam, & requiescam, quia tu Domine facis, ut secure habitem.

Esa. 64. Oculus non uidit Deus absq; te, quæ præparasti diligentibus te.

Hæc testimonia ostendunt, uitam æternam futurum esse talem statum, in quo liberati à peccato, morte & omnibus calamitatibus, uiuamus in perpetua luce, uera notitia Dei, & fruamur æternis gaudijs & perpetua lætitiā. Quam nobis donet Deus, propter filium suum Iesum Christum, qui cum patre & spiritu sancto uiuit & regnat super omnia benedictus.

A M E N.

IOANN. GL GANTIS NORTHVSI

ani, in D. Ioannis Spange-
bergi præceptoris sui
libellum, com-
mendatio.

HVnc quicūq; legis, puro lege pectore librū,
Nō casum Niobes, uel Phaëtōtis habet.
Continet æternæ præcepta salubria uitæ,
Continet astrigeri iussa tremenda Dei.
In leuibus quæras lususq; iocosq; libellis,
Hic pia cum iusto pondere uerba cadunt.
Quanta sit, hic discis, superi clementia patris,
Et quod sit ueri discis ouile Dei.
Quodq; sit, hic discis, pastoris munus amici,
Qui spargit uerbi pabula uera Dei.
Hic hic cognoscis, quæ sit diuina uoluntas,
Hic discis falsum temnere, uera sequi.
Hic quid sit disces, homo, lex, quid gratia Christi,
Quæ pressa est misera conditione diu.
Hæc ubi cognosces, introrsus scripta uidebis,
Quid sit cum sana religione fides,
Qua sola Christo iusti reputamur, & illam
Ingredimur, quæ nos ducit ad astra, uiam.
Queisq; fuit disces Ecclesia iacta procellis,
Quæq; fuit Latij patris auaritia.

Quidq;

Quidq; saginati (sacer ordo) egere molossi,
Quidq; uelit Latij ceraq; thusq; lupi.
Sed mihi tam facile est, hunc comendare libellum
Quam facile est, lingua deficiente loqui.
Ferreus est, lapis est, que non haec tangere possunt
Cordaq; habet Gerico frigidiora gelu.
Siue etenim quassae quæris solatia menti,
Hic, quo soleris uulnera mentis, habes.
Siue es inexhaustis opibus spoliatus, & ære,
Hic surgit uelis aura secunda tuis,
Deniq; quodcunq; est, quod te turbatq; agitq;
Hic legis admisso pharmaca certa malo.
Pharmaca multa etenim libro clauduntur in uno,
Continet hæc uarios bibliotheca libros.

ERASMVVS

BENEDICTVS SILESI- VS AD LECTOREM.

CVm diuina placet sacri reuerentia Verbi,
Cui cordi est sanctæ religionis opus,
Hunc legat attenta, sed non sine mente libellum,
Quem Spangenbergi sacra Minerua dedit.
Non hic inuenies fatuæ præconia Bullæ,
Fulmina sacrilegi nec scelerata Papæ.
Non fictas clauas, mentitaq; dona, dolosq;
Nec fraudes Latij, tendiculasq; Iouis.
Sunt procul hoc sacro ludibria mota libello,
Nec quod lectorem fallere passit, habet,
Sacra recognosces, sed fontibus eruta uiuis,
Atq; uoluntatem, sancta'q; uerba Dei:
Quid mors efficiat, peccati quæ sit origo:
Quale sit & primi quod meruere patres.
Quomõ nos omnes manibus pedibusq; reuin-
Lex uexet, damnet, uoce tremente, reos. (ctos,
Quomodo nos contra contritos, ore suauis,
In gremio serues optime Christe tuo.
Vtq; suo uerbo nos à ui dæmonis attri
Liberet, inq; patris cœlica regna trahat.
Pura fides quid sit, qua sola sydera adimus,
Qua'q; Deus iustos nos reputare solet.
Qualia facta Deo placeant, quis cultus, honorq;
Commoda quæq; spei non dubitata fient,

In

In quibus & regnis sit uera Ecclesia Christi,
Quam dudum & miserè sæua procella quatit,
Talia cum doceat liber hic, ambage remota,
Illi quis dubitet numen inesse Dei?
Cuius ab ore fluunt sanctissima uerba diserto,
Scribere credibile est hunc agitante Deo,
Quisquis amas igitur diuini semina uerbi,
Et Christum uerè simplice mente colis,
Hunc emptum tenui precio uersato libellum,
Semper & assidua uolue, reuolue manu.
Crede mihi, non te quicquam legisse pigebit,
Et Spangenberggo, qui debet ista, faue,
FINIS.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

INDEX LO- CORVM ET QVAESTI- onum huius libelli.

1. QUID PASTOR ECCLESIAE.
Quod officium Pastoris.
Quid requiratur in pastore, ut sit idoneus.
 2. QVAE LEGITIMA VOCATIO.
Quomodo fiat uocatio.
 3. An licitum sit, petere ministerium.
Quid Petitio.
 4. Testimonia, q̄ petere ministeriū, sit licitum.
Quid debeat propositum esse suscepturo mi-
nisterium.
 5. Quæ summa doctrinae Christianae tradendae
in Ecclesia.
Quæ partitio summaria totius scripturae.
- ## DE LEGE.
- Quid Lex. Quotuplex sit Lex.
 6. Quid Lex diuina. Quid Lex humana.
Quid Lex naturæ. Quæ Lex diuina.
Quotuplices sint Leges Mosaicæ.
Quid Lex moralis.
 7. Vbi tradatur lex moralis.
Quid intersit inter Legem naturæ, & legem
moralem, seu Decalogum.
Quare tradita sit Lex Mosi, cum antea esset
lex naturæ.
Quomodo possunt distribui leges naturæ.

M

8. An

I N D E X.

8. An Decalogus obliget omnes homines.
quæ partitio Decalogi
9. Breuis expositio Decalogi
10. Quæ sint leges Mosaicæ, iudiciales, siue foren-
quæ leges Cæremoniales. (ses.
11. quis effectus legis diuinæ, & quot sint eius of-
ficia,
An possit homo suis uiribus legem Dei præ-
stare,
12. An possit homo iustificari per Legem
Cur traditæ sint Leges Mosaicæ, si non iustifi-
cant
13. DE EVANGELIO.
Quid Euangelium
quod discrimen inter Legem & Euangelium.
14. DE PROMISSIONIBVS.
Quotuplices sint promissiones scripturæ sa-
cræ.
quæ sit prima promissio Euangelij
15. An promissio Euangelij sit uniuersalis
quod opus Euangelij.
quæ summa Euangelij
16. DE PECCATO.
Quid peccatum. Quæ causa peccati.
An concedenda sit Contingentia
quid Contingentia
17. Quotuplex necessitas.
quid de fato sentiendum
quotuplex peccatū. Quid peccatum originis.
18. Quæ causæ peccati originis.

Quod

I N D E X.

- Quod materiale peccati originis
19. Quod formale peccati originis
quid concupiscentia. quid effectus peccati.
An maneat peccatum originis in Sanctis. Et
quomodo remittatur peccatum Originis
in Baptismo.
20. Quare maneat pœnæ, scilicet, mors corpo-
ralis, & cæteræ calamitates, cum peccatum
remittatur,
21. Quid peccatum actuale
quid reddat personam uitiosam
22. quid faciat personam Deo acceptam
quotuplices sint affectus in natura hominis.
quomodo agnoscantur peccata
Discrimen peccati mortalis & uenialis
23. Vnde peccata uenialia
quæ dicantur peccata mortalia
24. Quid sentiendum de Patrum diuisione pecca-
torum actualium, in interna & externa.
De peccatis omissionis & ignorantie adfe-
25. Quid requiratur in conuersis. (cætata.)
- DE GRATIA.
- Quid significet uocalulum Gratie
26. quid sit gratia
quomodo intelligendum sit, cum dicitur: Gra-
tia sumus iusti.
27. Quæ causæ gratie
quomodo contingat nobis gratia
29. An sit aliquod meritum nostrum in reconci-
liatione.

M z

qui

INDEX.

30. Quomodo gratia liberet à peccato & morte cum tamen maneat adhuc peccatum, hærens in carne, & mors corporalis.
31. Quare Paulus discernat gratiam & donum. Quid significet spiritus gratiæ & precum, apud Zachariam.
32. DE IUSTIFICATIONE.
33. Quid significent uocabula, iustificari & iustificatio. (catio.)
34. Quomodo fiat iustificatio.
35. Quæ sint causæ iustificationis. An agat aliquid nostra uoluntas.
36. Quæ sit sententia huius dicti: Fide iustificamur.
37. Quid excludat particula, Gratis. quare necesse sit, tenere hanc exclusiuam.
38. Testimonia huius exclusiuæ.
39. An sit uera, ppositio: Sola fide iustificamur.
40. Cum non simus iusti propter opera, quorum opus sit, bene operari.
41. An Paulus post conuersionem sit iustus sola fide, an fide & operibus, seu noua obedientia simul.
42. DE BONIS OPERIBVS.
43. Quæ sint tenenda in doctrina de operibus. qualia opera requirantur, & quæ sint bona opera.
44. Catalogus bonorum operum, ex Decalogo.
45. Quomodo fiant bona opera
46. An noua obedientia satisfaciât Legi, & sit sine peccato.
47. Testi

I N D E X.

45. Testimonia, q̄ maneat in Sanctis peccatum
46. Quomodo placeat inchoata obedientia, cū
in sanctis sit peccatum
47. Testimonia, q̄ placeat inchoata obedientia
DE DIGNITATE ET CAUSIS
bene operandi.
48. Quæ est prima causa
49. Quæ secunda. quæ tertia.
50. Quæ quarta. quæ quinta
quid noceant mala opera
51. An bona opera sint meritoria uitæ æternæ
53. Quare uita æterna uocetur merces
54. **DE POENITENTIA.**
Quid pœnitentia. quæ partes.
quid Contritio
55. Quid fides pœnitentiæ pars, & de ea testimo-
nia.
56. Quid timor seruilis. quid timor filialis.
De confessione & satisfactione
57. Quæ confessio usitata
58. Quid satisfactio. quotuplex sit satisfactio.
59. Vnde orta sit satisfactio canonica
quid sentiendum de remissione pœnarum: &
an clauces possint imponere uel tollere pœ
60. Quid indulgentiæ. (nas.
61. **DE ABSOLVTIONE.**
quid Absolutio. An possit reiterari.
An lapsi post Baptismum possint consequi re-
missionem peccatorum.
62. De locis Epistolæ ad Hebræos.

I N D E X.

63. An sit etiam aliquod peccatum irremissibile,
quod sit peccatum in spiritum sanctum
An omnis lapsus post agnitam ueritatem sit
peccatum irremissibile,

64. Quid effectus Pœnitentiæ.

DE FIDE.

Quid fides

65. quomodo existat fides in anima

66. Testimonia, q̄ fides significet fiduciam mise-
ricordiæ.

68. Expositio dicti: Iustus fide sua uiuet

69. quæ professio fidei Christianæ

Symbolū Apostolorum. Symb. Nicenum.

70. Symbolum Athanasij.

72. DE DEO.

Quid sit Deus

Testimonia de unitate Dei

73. quot sint personæ diuinitatis

quid significet persona

Testimonia, q̄ sint tres personæ

74. quid Pater. quid Filius

quid significet: In principio erat Verbum,

quare uocatur λόγος, seu Verbum

Testimonia, q̄ λόγος, seu Verbum, significet
personam, quæ sit natura Deus.

76. Quid spiritus sanctus

Testimonia, quæ probant, spiritum sanctum
esse personam & natura Deum,

79. Testimonia, q̄ spiritus sanctus pariter proce-
dat à patre & filio,

DE

I N D E X.

DE CREATIONE.

- Quid Creatio. quid creatura
80. quis conseruet creata
quomodo agnoscat Deus in creaturis & na-
turis rerum
81. quomodo utendum sit creaturis.

DE HVMANIS VIRIBVS,

siue de libero arbitrio.

- quid sit liberum arbitrium
quomodo uoluntas sit libera
An possit obedire Legi Dei.
82. quantum possit præstare uoluntas humana.
83. Cur homines nõ possunt legi Dei satisfacere.
Testimonia
An deterreantur homines à studio obediendi,
credendi, & benefaciendi, cū sic docetur.
84. An possit homo aliqd suis uiribus præstare.
quid sentiendum de opinione Manichæorum
85. Diuisio liberi arbitrij
quid liberum arbitrium ante lapsum,
86. quid liberum arbitrium post lapsum
quid relinquatur nostro arbitria in rebus spi-
ritualibus

DE PRAEDESTINATIONE.

- Quid Prædestinatio
87. Vnde auspicanda sit prædestinatio
quot partes prædestinationis
88. Loci scripturæ, qui ostendunt, promissionem
esse uniuersalem.

I N D E X.

89. **DE DISCRIMINE VETE-**
ris & noui Testamenti.
Quare illud uocetur uetus, hoc autem nouum
Testamentum
An defierit uetus Testamentum
90. Quid significant apud Paulum hæc uocabu-
la, Litera & Spiritus.
91. **DE ABROGATIONE LEGIS.**
Quid abrogatio Legis
An impij sint liberati à Lege
quæ sint causæ abrogatæ Legis
92. An tota Lex sit abrogata
quare non liceat omittere Decalogum
- DE LIBERTATE CHRISTIANA.**
93. Quid libertas Christiana
quot gradus libertatis Christianæ
94. Ad quid profit hæc doctrina de libertate
Christiana.
95. An obedientia necessaria sit, etiamsi potestas
abutatur suo iure.
quid de cæremonijs à Christo institutis.
96. **DE CONSILIIS.**
An sint cõsilia in Euangelio à Christo tradita
- DE VINDICTA.**
Quid præcipiatur de uindicta.
97. quid de hoc dicto: Vim ui repellere licet.
- DE PAUPER TATE.**
Quid præcipiatur de paupertate
98. Quid paupertas,
quotuplex desertio facultatum.

99. DE

I N D E X.

99. DE CASTITATE.

Quid præcipiatur de castitate. Quid castitas.
Dicitur Pauli: De uirginibus præceptum non habeo, &c.

100. Quòd falso Monachi extollant & præferant cœlibatum,
Cur Paulus laudet & suadet uirginitatem & cœlibatum.

101. DE ECCLESIA.

Quid Ecclesia. quando inceperit Ecclesia,

102. quotuplex Ecclesia. quæ hypocritica Ecclesia
quæ uera Ecclesia. (Ecclesia

103. quid sentiendum de excommunicatis.
quod discrimen inter Ecclesiam hypocriticam, & ueram.

104. DE POTESTATE ECCLESIASTICA.

Quid clavis, seu potestas Ecclesiastica.

105. quotuplex potestas Ecclesiastica,
quid sit potestas ordinis,
quæ potestas iurisdictionis,
quid differant potestas Ecclesiastica et politica

106. quando acceperit Ecclesia clauis,
An ualeat ministerium malorū ministrorum
An debeat ministeris Ecclesiarū obedientia.
107. An etiam in cæremonijs cõdendis debeat pastoribus obedientia.

108. DE SCANDALO.

Quid scandalum. quotuplex scandalum,
quid scandalum acceptum. Exempla.

M 5

109. Quid

I N D E X.

109. quid scandalum datum.
quid agendum sit in rebus indifferentibus,
110. quæ sint cauenda in Ecclesijs, ne suboriantur
scandala.
111. DE SACRAMENTIS.
Quid Sacramentum. quot Sacramenta.
An alia sint Sacramenta
quomodo uariant sententiæ de sacramentis.
113. Cur Christus instituerit Sacramenta.
DE BAPTISMO.
Quid Baptismus
114. Vbi institutus est Baptismus
Ad quid institutus
quid significet Baptismus
quis usus Baptismi
115. An possit Baptismus iterari
Quid intersit inter Baptismum Ioannis &
Apostolorum
116. DE BAPTISMO PARV-
LORVM.
Testimonia, q̄ infantes sint baptisandi
117. Refutatio obiectionis Anabaptistarum
DE COENA DOMINI.
Quid cœna Domini
118. quibus nominibus uocetur Sacramentum
cœnæ Dominicæ
Verba cœnæ Dominicæ
119. Ad quid sit instituta
quis sit usus salutaris huius cœnæ
120. quomodo usus cœne certificet conscientiam,
& cõfirmet fidem, Quæ

I N D E X.

Quæ sit digna præparatio, & quibus dandum
sit hoc Sacramentum

121. quid intersit inter sacramentum & sacrificiũ.
DE SACRIFICIIS.

quot species Sacrificij

122. quid sacrificium propiciatorium
quid sacrificium eucharisticum, seu laudis.

123. DE CRUCE ET AF-
flictionibus.

Quid Crux

124. quæ consolatio in cruce & afflictionibus

125. Cur inculcet nobis scriptura tam diligenter
has consolationes

126. quæ uera patientia

quid mali afferat impatientia

DE HUMILIATIONE.

Quid humiliatio

127. DE ORATIONE.

Quid oratio

quot species orationis

quid inuocatio

128. quot requirantur ad inuocationem, seu pre-
cationem

quod primum

129. quod secundum. quod tertium.

130. quod quartum. quid petendum.

DE ORATIONE DO-
MINICA.

Quid oratio Dominica

Breuis expositio orationis Dominicæ.

132. DE

I N D E X.

132. DE MAGISTRATV.

Quid magistratus
quid tyrannis.

An fundetur magistratus in scripturis sanctis.

133. An magistratus sit ordinatio Dei,
quòd non sit res mala magistratus, etiamsi mul-
ti mali rapiunt imperia,

134. In quas res debeat respicere magistratus.

Cur in Deum

135. Cur in seipsum

Cur debeant respicere in subditos,

136. quid debeat magistratus subditis,

137. quid debeant subditi magistratibus,

An potestas magistratuum sit infinita,

138. quid agendum sit, si præcipiat aliquid contra
ius diuinum,

An placeant Deo opera ista politica,

139. quòd falso hypocritæ euehant opera mona-

DE POLITIA ECCLESIA- (stica.
ASTICA.

140. Quid de politia Ecclesiastica sentiendum.

quot sint partes politia Ecclesiasticae,

141. DE MATRIMONIO.

Quid matrimonium. quale opus.

quantum se extendat,

142. Vbi est institutum. quando institutum.

quare institutum.

quid agendum in matrimonio,

143. quid ferendum, quæ crux coniugij,

An possit initum matrimonium solui,

quæ

I N D E X.

quæ sint seruanda circa matrimonium

144. An coniugium omnibus sit liberum.

DE INVOCAZIONE SAN-
CTORVM.

An Sancti sint inuocandi pro mediatoribus,

145. An Sancti sint adorandi,

Dilutio obiectionis, q̄ per tribunos & Comi-
tes itur ad regem uel principem,

146. quomodo colendi sint Sancti.

147. DE IMAGINIBVS.

An imagines in Ecclesia sint tolerandæ

148. quid faciendum, si populus colat & adoret
imagines,

An imagines sint honorandæ,

149. quare Gregorius uocet imagines laicorum
libros,

quid de reliquijs Sanctorum,

150. quæ sint ueræ reliquiæ Sanctorum.

DE SEPULTVRA.

Vnde orta sit sepultura mortuorum,

151. Vbi habenda sit sepultura

quomodo celebranda sit sepultura,

152. quomodo habendus sit locus sepulturæ,

153. DE RESVRRECTIONE

mortuorum.

quid est resurrectio mortuorum,

Testimonia de resurrectione mortuorum,

155. Testimonia ueteris Testamenti,

156. An resuscitandi sint omnes homines pari-
ter boni ac mali,

156. Testi-

I N D E X.

156. Testimonia, q̄ etiam impij cum corporibus
sint resurrecturi ad supplicium

157. quomodo futura sit Resurrectio

Typus nostræ resurrectionis in creaturis

158. quid illi, quos ultimus dies reperiet in carne
uiuos.

DE CONSUMATIONE SÆCULI,

& iudicio extremo,

sive die Domini.

Quid consumatio sæculi.

quid iudicium extremum, sive dies Domini.

quotuplex aduentus Christi.

159. quomodo uenturus ad iudicandum.

Cur iudicaturus.

quis ordo extremi iudicij.

quæ præcedent.

160. quæ fient ipso die.

quæ sequentur.

An possit sciri hora & dies iudicij.

DE VITA AETERNA.

Quid uita æterna.

161. Quæ mors æterna.

Quis promiserit uitam æternam.

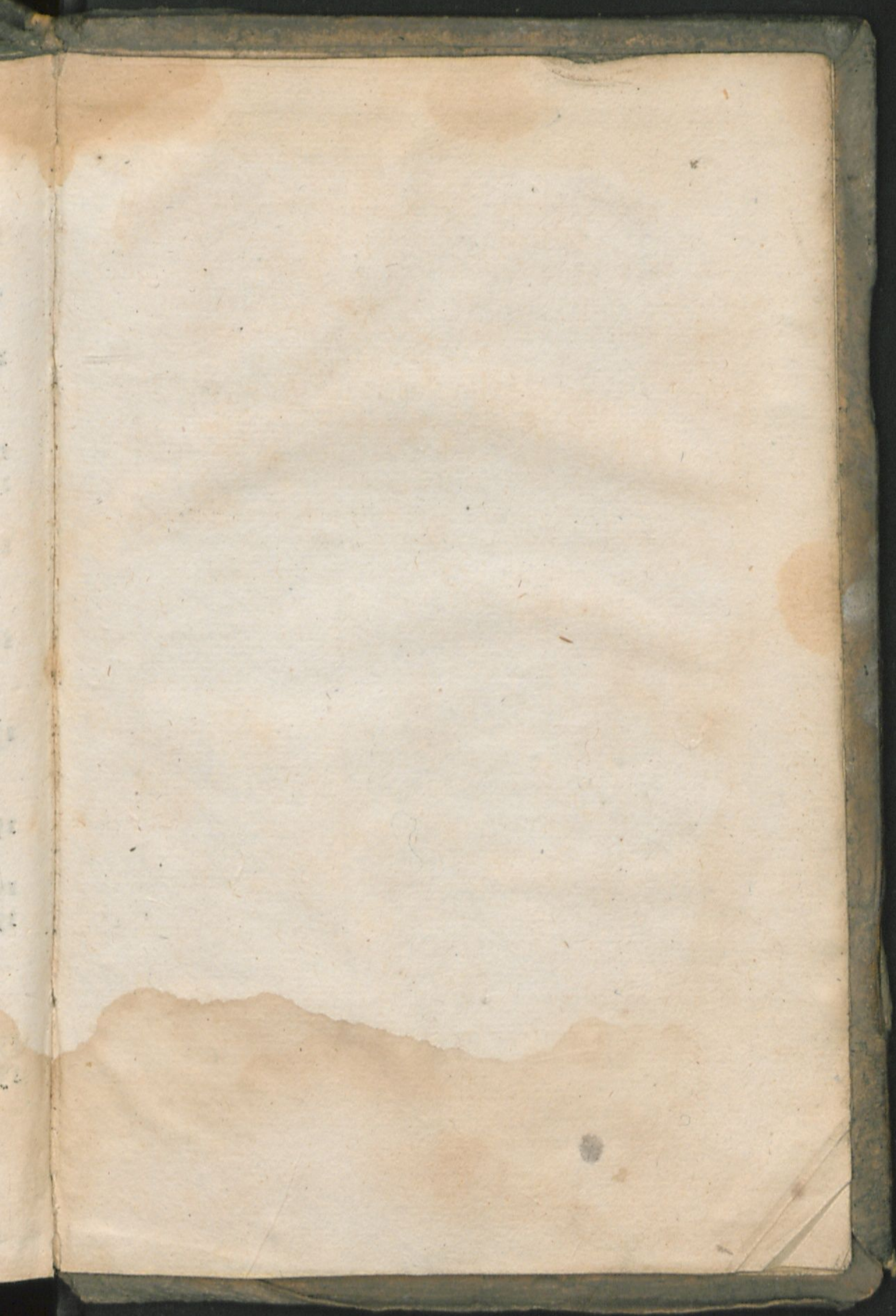
Quibus.

Qui sint effectus uitæ æternæ.

FINIS.

LIPSIAE EXCVDEBAT

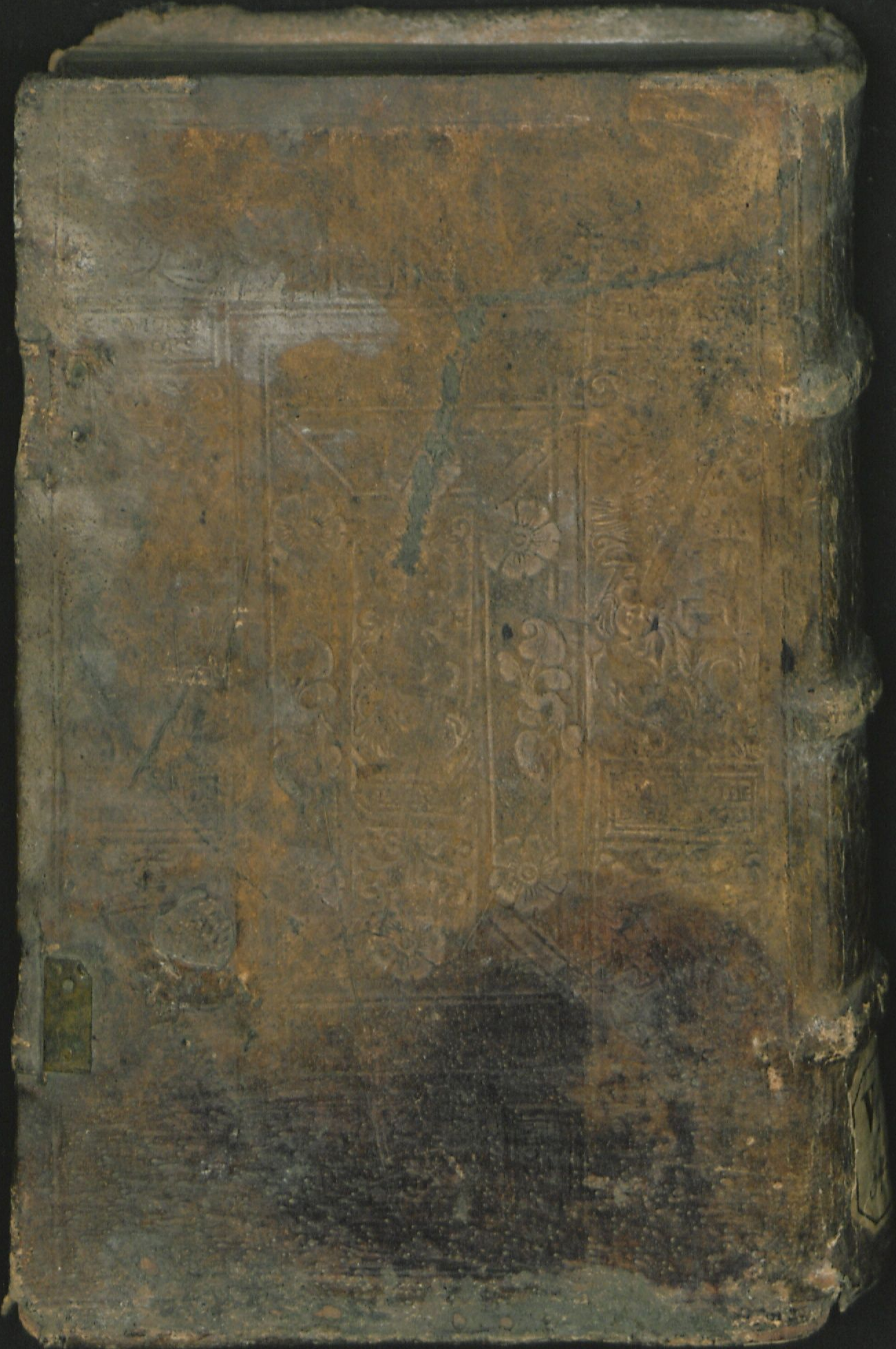
Michael Blum.

9
3442

X2206420

nc

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 8
Centimetres

Farbkarte #13

B.I.G.

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

